

๙๒๘ ๐๐๗๑๒

๙๔๔๒๐

๙.๓

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ที่ได้รับการสอนด้วย
วิธีการเขียนตามข้อเท็จจริงโดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษา
แบบธรรมชาติฐานกับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู

ปริญญาพันธ์

ของ

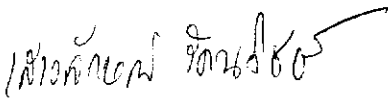
จินตนา นักบุญ

๙๗ ๗๗.๘. ๒๕๓๗

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
กันยายน ๒๕๓๖
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

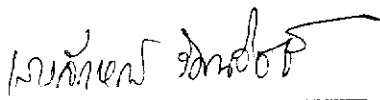
คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปฏิญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
การมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

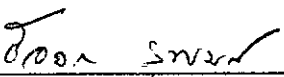
คณะกรรมการควบคุม

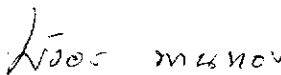

ประธาน
(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

กรรมการ
(รศ.อัจฉรา สุขารมณ)

คณะกรรมการสอบ

ประธาน
(รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

กรรมการ
(รศ.อัจฉรา สุขารมณ)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ดร.บังอร พานทอง)

บัณฑิตวิทยาลัย อนุมัติให้รับปฏิญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศ.ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ 30 เดือน กันยายน พ.ศ. 2536

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลง ได้ด้วยความอนุเคราะห์เป็นอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ รองศาสตราจารย์อัจฉรา สุขารมณ ดร.บังอร นานทอง รองศาสตราจารย์พวงรัตน์ ทวีรัตน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์จร สุธรังสรรค์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำแนวทางในการดำเนินการวิจัย อันเป็นคุณประโยชน์อย่างสูงต่อการศึกษา ค้นคว้า การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ตลอดจนการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ในความกรุณาที่ท่าน ได้ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้วิจัยไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร หัวหน้าหมวดและคณาจารย์ในหมวดวิชาภาษาอังกฤษทุกท่าน ที่ให้ความเอื้อเฟื้ออำนวยความสะดวกในการทดลองวิจัย และการจัดคาบเวลาในการสอน ทั้งนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์วัชรินทร์ บุญญาญจน์ อาจารย์หมวดภาษาอังกฤษที่กรุณาช่วยตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง พร้อมทั้งกรุณาให้คำแนะนำในการปรับปรุงแก้ไขเป็นอย่างดี และพร้อมกันนี้ขอขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทดลองวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณ พี่ น้อง และเพื่อนทุกคนที่มีส่วนช่วยเหลือ ให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด ขอขอบคุณเพื่อน ๆ วิชาเอกการมัธยมศึกษาทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มการสอนวิชาภาษาอังกฤษ และอาจารย์สุชาติ หล่อกลาง ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยคำนวณหาค่าทางสถิติโดยคอมพิวเตอร์

ความสำเร็จในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงผู้มีพระคุณสูงสุดคือ บิดา มารดา ตลอดทั้งครูอาจารย์ทุกท่านซึ่งเป็นผู้ให้การศึกษาอบรมสั่งสอน และให้การอุปถัมภ์เสมอมา ตราบจนผู้วิจัยสามารถประสบความสำเร็จสมความปรารถนา

จินตนา นักบุญ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า	6
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	13
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินงานเขียน	33
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธีการเขียน	
ตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน	43
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษา	
ต่างประเทศ	83
สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	88
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	89
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	89
เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง.....	90
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	91
การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล	99
การวิเคราะห์ข้อมูล	99
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	100

บทที่	หน้า
4 การวิเคราะห์ข้อมูล	105
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	105
ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	105
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	106
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	110
จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	110
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	110
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	111
การดำเนินการศึกษาค้นคว้า	112
การวิเคราะห์ข้อมูล	113
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	113
อภิปรายผล	114
ข้อเสนอแนะ	121
บรรณานุกรม	123
ภาคผนวก	136
ภาคผนวก ก	136
ภาคผนวก ข	140
ภาคผนวก ค	145

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	แบบแผนการทดลอง	90
2	เกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนการเขียนเรียงความ	96
3	เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่าง นักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	106
4	เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่าง นักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม	107
5	เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	108
6	เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	109
7	ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ	140
8	แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง	141
9	แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	142
10	แสดงคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มทดลอง ก่อนและหลังการทดลอง	143
11	แสดงคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	144

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงแผนภูมิความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของการสื่อสาร	18
2 วงกลมแสดงรายละเอียดขั้นตอนของรูปแบบการเขียน ตามข้อเท็จจริง	72

บทที่ 1

บทนำ

บทนำ

ภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาสากล ที่มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อการติดต่อสื่อสารระหว่างนานาชาติ ปัจจุบัน โลกได้วิวัฒนาการไปสู่ยุคแห่งสังคมข่าวสาร ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยก็ได้ตระหนักถึงความจำเป็นในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เพื่อให้ทันกับความเจริญก้าวหน้าของสังคม ซึ่งภาษาอังกฤษได้มีส่วนสำคัญในการถ่ายทอดความรู้ทั้งในด้านวิชาการ เทคโนโลยี ตลอดจนศิลปะ วัฒนธรรมและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ประเทศไทยมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ซึ่งจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา (2522:4-5) ทรงมีแนวพระดำริว่า นักเรียนไทยมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญ ในการเรียนภาษาต่างประเทศอยู่สองประการคือ ประการแรกเป็นการเรียนเพื่อตนเอง เรียนเพื่อความรู้ของตนเอง และประการที่สองคือเป็นการเรียนเพื่อที่จะไปประกอบอาชีพ ซึ่งก็ได้สอดคล้องกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะเบื้องต้นในการฟัง พูด อ่าน และเขียน สำหรับใช้ในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้และเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2533 : 14) ฉะนั้น เพื่อให้ผู้เรียนได้บรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว ผู้มีหน้าที่ทางการศึกษาคือครูผู้สอนจำเป็นต้องหาแนวทาง โดยอาศัยหลักการและทฤษฎีในการสอนภาษา เพื่อทำให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการทางความคิดในการใช้ภาษาอย่างประสบผล

จากแนวโน้มการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารผู้เรียนจะได้รับการฝึกฝนทักษะทางภาษาทั้งสี่ด้านคือฟัง พูด อ่านและเขียนโดยสัมพันธ์กัน สำหรับทักษะการเขียนนั้นถือได้ว่าเป็นทักษะที่มีความยากและซับซ้อน เพราะเป็นทักษะเชิงผลิต (Productive Skill) กล่าวคือ การเขียนเป็นเสมือนตัวแทนของความรู้ที่นึกคิด ผู้ใช้ภาษาจะสื่อความหมายที่ตนต้องการได้โดยการเขียนเป็น

ลายลักษณ์อักษร (Quattrini. 1984 : 5) จะเน้นทักษะการเขียนจึงเป็นทักษะที่ยากที่สุด และควรเป็นทักษะสุดท้ายที่เด็กเรียน (ศรีมาลา พิมพ์นิตย์. 2529 : 1 ; อ้างอิงมาจาก Vallete. 1976 : 131 , เตือนใจ แก้วโอภาส. 2524 : 119) ทั้งนี้เพราะผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ในการใช้ภาษา รวมทั้งมีทักษะในการฟัง พูด และอ่านมาก่อน ซึ่งทักษะทั้งสามนี้ถือได้ว่าเป็นทักษะทางภาษาที่ให้ประสบการณ์การใช้ภาษาแก่ผู้เรียนทั้งในด้านตัวภาษา ความหมาย และปรับภาษา อันจะเป็นแนวทางให้ผู้เรียนสามารถผลิตงานเขียนออกมาได้ โดยที่ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายที่ตนต้องการอย่างระมัดระวัง และอาจแก้ไขงานเขียนจนกว้างงานเขียนนั้นจะเป็นที่น่าพอใจเพื่อให้เกิดความกระจำต่อการสื่อสารมากที่สุด (Byrne. 1988 : 3) ดังนั้นผู้เรียนจึงควรได้รับการฝึกเขียนบ่อยครั้งซึ่งจะช่วยส่งเสริมผู้เรียนให้มีทักษะทางภาษามากยิ่งขึ้น ทั้งยังช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางร่างกาย เช่นการใช้สายตาและมือรวมทั้งการแสดงออกทางความคิดด้วย (Raimes. 1983 : 3) นอกจากนี้การเขียนยังใช้เป็นเครื่องมือในการดำรงชีพ เพราะการเขียนภาษาต่างประเทศสามารถนำมาใช้กับสภาพความเป็นจริงได้ (Hughey and others. 1983 : 36) จากงานวิจัยยังพบว่า การเขียนมีความจำเป็นในสังคมมากดังปรากฏจากการสำรวจทัศนคติของบริษัทธุรกิจพบว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีการใช้มากที่สุดเมื่อเทียบกับทักษะฟัง พูด และอ่าน (บึงอร สว่างวโรรส. 2527 : 48) ด้วยเหตุนี้การพัฒนาการเขียนจึงต้องได้รับความสนใจอย่างจริงจัง เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ

แต่จากสภาพความเป็นจริงในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่าการเขียนนับว่าเป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนและผู้สอน วนิดา เนื้กึ่งกาญจน์ (2531 : 117) ได้ศึกษาเกี่ยวกับสภาพปัญหาการสอนทักษะการเขียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโดยใช้เทคนิคการสอน 18 วิธี พบว่าปัญหาที่เกิดจากผู้เรียนส่วนใหญ่เกิดจากพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนค่อนข้างต่ำและแตกต่างกัน และงานวิจัยของสกล เกิดผล (2526 : 65-66) ให้ข้อสรุปว่าข้อบกพร่องของการเขียนเรียงความแบบอิสระของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น เกิดจากพัฒนาการทางภาษาของนักเรียนยังไม่สมบูรณ์ซึ่งจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การเขียนในระดับที่สูงขึ้นล้มเหลวได้ ดังเช่นการเขียนระดับอุดมศึกษาจากการวิจัยโดยประทีป รุ่งตรานนท์ (2517 : 51) วนิดา พันธุ์แก้ว (2523 : 172) และสมบูรณ์ วิภาวินกุล (2528 : 112) ต่างก็ให้ข้อสรุปว่านักศึกษามีข้อบกพร่องในการเขียนมากที่สุด ได้แก่ การใช้คำศัพท์และสำนวน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ และ

การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ รวมทั้งการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ซึ่งผู้เรียนมักจะเทียบเคียงโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ

สำหรับปัญหาที่เกิดจากครูผู้สอนนั้น พบว่าครูส่วนใหญ่ไม่ค่อยให้ความสนใจในการออกแบบการสร้างประโยคมากนัก วิธีการสอนมักจะเน้นหลักทฤษฎีและฝึกทักษะทั้งสี่ไปพร้อม ๆ กัน (นิพนธ์น้อยแสงสี. 2526 : 101-105) ครูส่วนใหญ่สอนโดยการอธิบายและบรรยายมากที่สุด แต่นักเรียนมีส่วนในการเรียนน้อยมาก (บำรุง โตรัตน์. 2524 : 124) นอกจากนี้ครูยังขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้เทคนิคการสอนเขียน และไม่สามารถนำความรู้มาปฏิบัติจริงได้ (วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์. 2531 : 117) อีกทั้งวิธีการสอนของครูขัดกับหลักการเรียนรู้และหลักทางภาษาศาสตร์ (อุทัย ภิรมย์รัตน์ และ เพ็ญศรี รังสิยากุล. 2521 : 39-40)

จากสาเหตุดังกล่าวจึงพอสรุปได้ว่าปัญหาในการสอนเขียนนั้น เกิดจากการสอนของครูไม่ได้เอื้ออำนวยหรือส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการทางความคิด (Thinking Process) เท่าที่ควร เนื่องจากแท้จริงแล้วการเขียนต้องการความพยายามในการแสดงความคิดอย่างมาก (Hedge. 1989 : 10) เพราะกระบวนการทางความคิดจะช่วยเชื่อมโยงความรู้ระหว่างองค์ประกอบย่อยของภาษาในประโยคและในอนุเจต (Paragraph) หนึ่ง ๆ ให้เป็นที่เข้าใจได้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 23 ; อ้างอิงมาจาก Smith. 1978.) แต่การที่ผู้เรียนสามารถใช้กระบวนการทางความคิดอย่างเป็นระบบได้นั้น จำเป็นที่ผู้สอนจะต้องนำเสนอรูปแบบการสอน (Model of Teaching) ให้กับผู้เรียนและให้ผู้เรียนได้รับการฝึกเพื่อให้เกิดความชำนาญเสียก่อน รวมทั้งผู้เรียนควรมีพื้นฐานการใช้คำศัพท์และโครงสร้างทางภาษามาเป็นอย่างดีก่อนที่จะเขียน มิฉะนั้นจะทำให้ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดมาก และเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเขียน (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2532 : 114)

รูปแบบการสอนนั้นจะครอบคลุมภาษาทั้งหมด ได้แก่ รูปเสียง คำศัพท์ โครงสร้าง และ ความหมายในบริบทภาษา (Meaning in Context) ฉะนั้นจึงจำเป็นที่ผู้สอนจะต้องนำเสนอ เนื้อความ (Text) สำหรับเป็นแบบอย่างให้ผู้เรียน ชนิดของเนื้อความต่าง ๆ นั้นจะมีลักษณะเฉพาะตัวที่เป็นระบบทางภาษาซึ่งเป็นที่ยอมรับในสังคมหรือชุมชนเรียกว่า อรรถลักษณะ (Genre) ตัวอย่างเช่น การรายงาน (Report) การแสดงความคิดเห็น (Exposition) การสังเกต (Observation) เป็นต้น มิลเลอร์ (Miller. 1984 : 152-167) ให้ความเห็นว่า

อรรถลักษณะจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้สามารถเข้าร่วมกิจกรรมในสังคมได้เป็นอย่างดี

แนวทฤษฎีที่ได้นำเอาอรรถลักษณะมาเป็นรากฐานในการสอนภาษา คือแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ซึ่งเน้นการสื่อเนื้อหาจากปริบทภาษาในสถานการณ์ วัฒนธรรมและอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของบุคคลที่แตกต่างกัน คัลลาแชนและรอตทรี (Callaghan and Rothery. 1988 : 38-52) ได้นำแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานดังกล่าวมาใช้สอนเขียนตามข้อเท็จจริง (Teaching Factual Writing) โดยทดลองสอนกับนักเรียนในประเทศออสเตรเลีย/วิธีการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีนี้จะเริ่มจากการให้รายละเอียดของเนื้อหา (Modelling) ว่ามีลักษณะอย่างไร มีข้อสังเกต และมีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อสารอะไร มีโครงสร้างในการดำเนินเรื่องและลักษณะของภาษาเป็นอย่างไร/นอกจากนี้จะให้ผู้เรียนได้เข้าใจถึงปริบทภาษาในเนื้อหา โดยการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และความคิดเห็นที่มีต่อเนื้อหาซึ่งเกี่ยวข้องกับบทบาททางสังคม และวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษา จากนั้นผู้สอนสร้างแบบแผนเนื้อหาขึ้นมาใหม่จากเนื้อหาเดิมเป็นการวิเคราะห์โครงสร้างในการดำเนินเรื่อง และลักษณะของภาษา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ชัดเจนขึ้น ขึ้นต่อมาเป็นการเขียนเนื้อหาร่วมกัน (Joint Construction of a Text) โดยผู้เรียนวางแผนการเขียนร่วมกัน มีการรวบรวมข้อมูลในลักษณะต่าง ๆ เช่น จากการสังเกต การจดบันทึก การระดมพลังสมอง การอภิปราย เป็นต้น จากนั้นผู้เรียนเสนอข้อมูลสรุปเป็นหัวข้อบนกระดานดำ ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดแนวคิดในการเขียน โดยการตั้งคำถาม จากนั้นผู้สอนจะเขียนเนื้อหาที่ผู้เรียนเสนอบนแผ่นใสแล้วช่วยกันขัดเกลาเนื้อหานั้นให้ถูกต้องสมบูรณ์ ขึ้นสุดท้ายจะให้ผู้เรียนแต่ละคนเขียนโครงสร้างเนื้อหาโดยอิสระ (Independent Construction of a Text) โดยมีการร่างข้อความ (Draft) และขอคำแนะนำจากผู้สอนเพื่อปรับปรุงงานเขียน รูปแบบการสอนดังกล่าวจะเห็นได้ว่า เป็นรูปแบบการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่สามารถนำมาใช้ในการเขียนตามสถานการณ์ และปริบทภาษาที่เป็นจริงซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการเรียนวิชาต่าง ๆ เช่น การเขียนรายงาน การเขียนบรรยาย การเขียนแสดงความคิดเห็นในวิชาวิทยาศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ เป็นต้น (Christie. 1989 : 83)

อรรถลักษณะหนึ่งที่มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการนำมาใช้ในการเขียนตามข้อเท็จจริง ในระดับมัธยมศึกษาคือ การเขียนแสดงความคิดเห็น (Exposition) อรรถลักษณะชนิดนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการแสดงความคิดเห็นออกมาเป็นภาษาเขียน ซึ่งจะเป็นการช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้และการเข้าร่วมกิจกรรมในสังคม ทำให้เป็นผู้รู้จักใช้เหตุและผลในการแสดงความคิดเห็นสนับสนุนหรือการโต้แย้ง (Callaghan and Rothery. 1988: 39)

การเขียนตามข้อเท็จจริง จะต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ซึ่งจะก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน เพราะการที่ผู้สอนสร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้โดยฝึกให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน ได้แสดงความคิดเห็นโดยอิสระ จะทำให้ผู้เรียนเกิดกำลังใจและความพยายามในการเรียนซึ่งจะส่งผลต่อความสำเร็จของผู้เรียน เนื่องจากแรงจูงใจคือกุญแจที่จะไขไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ของมนุษย์ (Brown. 1981 : 121) คริสตี้ (Christie. 1987 : 207-216 , 1989 : 83 ; อ้างอิงมาจาก Newkirk. 1984) กล่าวว่า การเขียนตามข้อเท็จจริงสามารถนำมาใช้สอนได้กับนักเรียนตั้งแต่ชั้นต้น ๆ หากผู้สอนพยายามส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจในการเรียน และให้ผู้เรียนได้ฝึกเป็นประจำทุกวัน ก็จะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจและสนุกสนานในการเรียน อีกทั้งยังพบว่าผู้เรียนที่สนใจฝึกเขียนมาล่วงหน้าก่อนเข้าเรียน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความกระตือรือร้นในการเรียน

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจวิธีการสอนเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐาน เพื่อเปรียบเทียบกับวิธีการสอนตามคู่มือครูโดยผู้วิจัยเลือกเนื้อหาอรรถลักษณะการแสดงความคิดเห็น (Exposition) มาทดลองสอนกับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อศึกษาความแตกต่างทางความสามารถในการเขียนและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมและนำผลที่ได้จากการทดลองมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนเขียนในโรงเรียนต่อไป

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐานกับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู

2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติกับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู

3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติและวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

4. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติและวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

ความสำคัญในการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบว่าการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียน และมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างจากวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครูหรือไม่/ เพื่อนำผลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับครูผู้สอน และเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสอนทักษะการเขียน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แขวงคลองเตย เขตพระโขนง กรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ที่เรียนวิชาหลัก 3 (อ 013) จำนวน 6 ห้องเรียน ในแต่ละห้องละความสามารถเก่ง ปานกลาง และอ่อน รวมเป็นนักเรียนทั้งสิ้นประมาณ 350 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ที่เรียน

วิชาภาษาอังกฤษหลัก 3 (อ 013) จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 45 คน โดยได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แบบจับสลาก จากห้องเรียนกลุ่มประชากร 6 ห้องเรียน แล้วจับสลากอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียน และกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 90 คน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาที่มีคำศัพท์ โครงสร้างประโยค และไวยากรณ์ที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาในหนังสือ Let's Use English (อ 013) ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 3 และเป็นเนื้อหาของวรรณคดีประเภทการแสดงความคิดเห็น (Exposition Genre) จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่

- How to Treat a Cold Simply
- Children Should Go to School
- Why People in the Country Are Not Really Happy
- Should an Amphitheatre be built in Wiley Park ?

4. ระยะเวลาในการทดลอง

ใช้เวลาในการทดลองทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 16 คาบ สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์

5. ตัวแปรที่จะศึกษา

5.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอน 2 วิธี

5.1.1 การสอนเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบวรรณฐาน

5.1.2 การสอนเขียนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

5.2.2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนเขียนตามข้อเท็จจริง หมายถึง การสอนเขียนข้อความ (Text) จากสภาพความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคมหรือชุมชน ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ตลอดจนประสบการณ์ของผู้เรียน โดยปราศจากการแต่งเติมสิ่งทีนอกเหนือจากความเป็นจริง เช่น เรื่องเล่าในเชิงจินตนาการ นิทาน หรือ นิยาย เป็นต้น

2. แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อข้อความจากบริบทภาษา (Context) ในกาลและเทศะต่าง ๆ ที่ใช้ในสังคมหรือชุมชน ขั้นตอนของการเรียนรู้ภาษาจะเริ่มจากการให้ผู้เรียนรับรู้รูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทภาษา ในสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ตลอดจนสถานการณ์และความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษาด้วย รูปแบบของภาษาที่นำมาสอนนั้นจะมีลักษณะเป็นข้อความ (Text) ชนิดต่าง ๆ ที่แตกต่างกันไปตามแต่ลักษณะของจุดมุ่งหมายของการสื่อสาร ชนิดของข้อความนี้เรียกว่า อรรถลักษณะ (Genre) ซึ่งเป็นรูปแบบของภาษาที่มีจุดมุ่งหมายแน่นอนตายตัวแสดงให้เห็นถึงเจตนาารมณ์ในการสื่อความหมายอย่างชัดเจนและมีระบบทางภาษา โดยเฉพาะในแต่ละอรรถลักษณะ ตัวอย่างเช่น อรรถลักษณะแบบการรายงาน (Report) อรรถลักษณะแบบการสังเกต (Observation) อรรถลักษณะแบบการอธิบาย (Explanation) เป็นต้น ทั้งสามอรรถลักษณะที่ยกมาเป็นตัวอย่างดังกล่าวจะมีลักษณะโครงสร้างการดำเนินเรื่องของข้อความและลักษณะของภาษาแตกต่างกัน เมื่อผู้เรียนได้รับรู้รูปแบบทางภาษาเหล่านี้และได้รับการฝึกฝนจนสามารถที่จะเข้าใจเนื้อหาของข้อความของการสื่อสารอย่างถูกต้อง และสามารถแยกแยะข้อความได้ว่าข้อความต่าง ๆ นั้นเป็นอรรถลักษณะประเภทใด ผู้เรียนก็จะสามารถเรียนรู้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเข้าใจความหมายในบริบทภาษาตามสภาพที่เป็นจริงในชีวิตประจำวันซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคม

3. การสอนเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน หมายถึง การสอนภาษาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อความหมายเป็นภาษาเขียนได้อย่างถูกต้องตรงกับสภาพความเป็นจริงของสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมในบริบทภาษา โดยให้ผู้เรียนรับรู้รูปแบบภาษาหรืออรรถลักษณะได้อย่างถูกต้องสามารถตอบคำถาม อธิบายความ และแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ เกี่ยวกับข้อความที่สื่อสารนั้นได้ และจากประสบการณ์ที่ได้รับจากตัวแบบของภาษานี้เอง จะทำให้ผู้เรียนสามารถเขียนสื่อสารตามรูปแบบภาษาได้อย่างมีเป้าหมาย อันจะช่วยพัฒนาไปสู่ความสามารถในการเขียนโดยอิสระของผู้เรียน

ในการทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกเนื้อหาอรรถลักษณะแบบการแสดงความคิดเห็น (Exposition) มาทดลองสอนนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยคัดเลือกเนื้อหาจากสื่อต่าง ๆ เช่น ตำราเรียน วารสาร นิตยสาร สิ่งพิมพ์ที่นักเรียนสามารถเห็นได้ในชีวิตประจำวัน (Authentic Materials) ซึ่งเป็นเนื้อหาที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยดำเนินการสอนขั้นตอนต่าง ๆ ตามวิธีการสอนเขียนตามข้อเท็จจริงของ คัลลาแชนและร็อทรี ดังนี้ (Callaghan and Rothery. 1988 : 38-52)

3.1 ขั้นตอนการให้รายละเอียดรูปแบบของเนื้อหาแบบการแสดงความคิดเห็น (Modelling of Exposition)

3.1.1 ผู้สอนบอกจุดประสงค์ของการเรียนรู้ของกิจกรรมการเรียนการสอน และแบ่งกลุ่มทำงาน

3.1.2 ผู้สอนแนะนำให้ผู้เรียนได้รู้จักรูปแบบของอรรถลักษณะแบบการแสดงความคิดเห็น (Exposition Genre) โดยอธิบายจุดมุ่งหมายของรูปแบบทางภาษา ลักษณะการใช้ภาษา ความสำคัญและประโยชน์ที่ได้รับจากรูปแบบอรรถลักษณะการแสดงความคิดเห็นที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

3.1.3 ผู้สอนเสนอเนื้อหาความซึ่งเขียนบนแผ่นใส โดยให้ผู้เรียนอ่านเนื้อหาความนี้ พร้อมกับจากเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาททางสังคม และจุดมุ่งหมายของเนื้อหาความที่อ่านนั้นว่าต้องการสื่อสารอะไรและมีจุดมุ่งหมายอย่างไร ผู้สอนถามนักเรียนเกี่ยวกับหลักสังเกตในการสื่อความหมายว่ามีลักษณะอย่างไร โดยสังเกตจากลักษณะการใช้ภาษาของเนื้อหาความที่อ่านนั้น

3.2 ขั้นผู้สอนนำเสนอแบบแผนของเนื้อหาความที่สร้างขึ้นใหม่บนแผ่นใส โดยใช้เนื้อหาความเดิมแต่มีการแยกแยะรายละเอียดออกเป็นส่วน ๆ เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างต่าง ๆ ของเนื้อหาความ โดยผู้สอนให้นักเรียนอ่านและพิจารณารายละเอียดต่าง ๆ ของเนื้อหาความร่วมกัน เช่นการแสดงส่วนของข้อความที่กล่าวถึงประเด็นหลักของข้อคิดเห็น (Thesis) ตามด้วยส่วนของข้อความที่แยกข้อคิดเห็นสนับสนุนหรือโต้แย้งออกเป็นส่วน ๆ (Arguments) และปิดท้ายด้วยส่วนของข้อความที่สรุปประเด็นข้อคิดเห็น (Re-Statement of Thesis) นอกจากนั้นยังชี้ให้เห็นถึงลักษณะต่าง ๆ ของภาษา เช่น การใช้กาล (Tense) การใช้คำเชื่อมที่แสดงเหตุและผลของข้อคิดเห็น เป็นต้น

3.2.1 ผู้สอนชี้ให้เห็นส่วนต่าง ๆ ของเนื้อความ ที่แยกแยะรายละเอียดดังกล่าว และชักถามนักเรียนจนเป็นที่เข้าใจและสามารถแสดงความคิดเห็นต่อข้อความแต่ละส่วนได้

3.2.2 ผู้สอนทำการทดสอบผู้เรียนเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษา คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ โดยนำเนื้อความเดิมมาตัดคำออกเป็นช่วง ๆ (Cloze) ผู้สอนเขียนแบบทดสอบแบบแผนใส่และให้นักเรียนทั้งชั้นช่วยกันเติมส่วนที่หายไปให้สมบูรณ์

3.3 ขั้นการเขียนเนื้อความร่วมกัน (Joint Construction of a Text)

3.3.1 นักเรียนทั้งชั้นเลือกหัวข้อเรื่องที่จะเขียนร่วมกัน แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มจะทำงานในกลุ่มของตน โดยการช่วยกันหาข้อมูลที่จะนำมาเขียนด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ตามที่นักเรียนสนใจ เช่น การระดมพลังสมอง การอภิปราย การศึกษาค้นคว้าจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เป็นต้น จากนั้นนักเรียนจะจดบันทึกข้อมูลเหล่านั้นไว้

3.3.2 แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาเขียนความคิดเห็นของกลุ่มตนบนกระดานดำ เพื่อเป็นข้อมูลในการเขียนตามหัวข้อเรื่องที่ทุกกลุ่มตกลงที่จะเขียนร่วมกัน ความคิดเห็นประเด็นใดที่ตรงกันหรือสอดคล้องกันก็จะทำเครื่องหมายเชื่อมโยงเพื่อสะดวกต่อการจัดลำดับความสำหรับการเขียน ในระหว่างนี้ผู้สอนจะคอยตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนทบทวนรูปแบบอรรถลักษณะที่เรียนและพิจารณาว่าข้อมูลความคิดเห็นเหล่านั้นสอดคล้องกับรูปแบบอรรถลักษณะหรือไม่

3.3.3 ครูเป็นผู้นำแนวทางการเขียนเนื้อความตามหัวข้อเรื่องที่กำหนด โดยอาศัยข้อมูลของนักเรียนบนกระดานดำและจากการตอบคำถามของนักเรียน จากนั้นครูจะเขียนเนื้อความที่ถูกต้องตามหลักการเขียนแบบแผนใส่ หลังจากเขียนเสร็จแล้วทั้งครูและนักเรียนช่วยกันขัดเกลางานเขียนให้สมบูรณ์ จากนั้นให้นักเรียนลอกเนื้อความนี้ลงสมุด

3.4 ขั้นการเขียนโครงสร้างเนื้อความโดยอิสระ (Independent Construction of a Text)

3.4.1 นักเรียนแต่ละคนเลือกหัวข้อเรื่องที่จะเขียนขึ้นใหม่ หากเป็นไปได้ควรเกี่ยวข้องกับนักเรียน หรือเกี่ยวข้องกับกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียน

3.4.2 นักเรียนแต่ละคนร่างข้อความ (Draft) โดยอาศัยรูปแบบการเขียนอรรถลักษณะตามขั้นตอนต่าง ๆ และการเชื่อมโยงโครงสร้างของเนื้อความจากรูปแบบที่ได้เรียนไปแล้ว

3.4.3 นักเรียนนำข้อความที่ร่างมาขอคำแนะนำจากครูเพื่อปรับปรุงแก้ไขงานเขียนให้ถูกต้อง ซึ่งการแก้ไขงานเขียนนี้อาศัยรูปแบบวรรณลักษณะในการอธิบายนักเรียน เป็นการชี้ข้อบกพร่องในการเขียนอย่างเป็นระบบ ทำให้นักเรียนเห็นภาพได้อย่างชัดเจน

3.4.4 ครูประเมินพัฒนาการทางการเขียนวรรณลักษณะของนักเรียน โดยพิจารณาจากผลงานที่สมบูรณ์แล้ว

3.4.5 แสดงผลงานของนักเรียนนิพนธ์ลงในหนังสือจัดแสดงที่ห้องสมุดหรือติดผลงานเหล่านั้นบนป้ายประกาศ

4. วิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนเขียนตามแผนการสอน โดยให้นักเรียนได้รับการฝึกเขียนตามขั้นตอนการเรียนรู้การสอน ตามคู่มือครูของหน่วยงานในสังกัด กรมสามัญศึกษา โดยใช้เนื้อหาเกี่ยวกับกลุ่มทดลอง ครูดำเนินการสอนตามลำดับขั้นต่าง ๆ ดังนี้

4.1 นำเข้าสู่บทเรียน

ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจได้หลายวิธี เช่น การตั้งคำถาม การใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ และการใช้อุปกรณ์ที่น่าสนใจ และเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเขียน

4.2 แจ้งจุดประสงค์

ครูแจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบว่า นักเรียนจะได้รับอะไรบ้างในการเรียน และนักเรียนควรมีพัฒนาการทางด้านพฤติกรรมในการเขียนอย่างไร หลังจากเรียนแต่ละคาบแล้ว

4.3 ทบทวนความรู้เดิม

ครูทบทวนความรู้เดิม โดยการใช้คำถามหรือแสดงรูปภาพ อุปกรณ์ และสถานการณ์เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนในด้านคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่เรียน

4.4 เสนอบทเรียนใหม่

ครูสอนศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ โดยใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ และการสร้างสถานการณ์ในการอธิบาย ชักถาม และให้ตัวอย่าง

4.5 ให้แนวการเรียนรู้

ครูบอกแนวทางให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมด้วยตนเอง โดยครูอาจแนะวิธีทำกิจกรรม การตั้งคำถาม เป็นการนำทางให้ผู้เรียนเกิดแนวคิด

4.6. นักเรียนลงมือปฏิบัติการเขียน

เขียนโดยนำความรู้เรื่องคำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้าง ไวยากรณ์ที่เรียนมา โดยผ่านการทำกิจกรรมต่าง ๆ ข้างต้นมาเรียบเรียงเป็นงานเขียน

4.7. แจ้งผลการปฏิบัติ

ครูตรวจผลงานเขียนของนักเรียน แล้วให้ข้อมูลย้อนกลับ ให้คำชมเชย และ แก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนในการใช้คำศัพท์ ส่วนวน และ โครงสร้างไวยากรณ์

4.8. ประเมินผล

ครูประเมินผลได้ โดยดูจากผลงานและพัฒนาการทางการเขียนของนักเรียน แต่ละคนตามงานที่ครูให้ปฏิบัติ

4.9. ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน

ครูกำหนดหัวข้อกว้าง ๆ หรือหลาย ๆ หัวข้อที่มีเนื้อหาใกล้เคียงกับเนื้อเรื่องที่ เขียนแล้ว ให้นักเรียนเลือกนำไปเขียนเป็นการบ้านส่งครู เมื่อครูตรวจแก้ไขแล้ว นักเรียนนำไป ปรับปรุงเพื่อให้ได้งานที่ดีที่สุด

5. ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษา สำหรับการเขียนได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการจัดลำดับความคิดที่ ชัดเจนและสื่อความหมายได้ สามารถใช้ภาษา ไวยากรณ์ และตัวสะกดถูกต้อง รวมทั้งมีความ สมบูรณ์ของการเขียน ซึ่งวัดได้โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนชนิดเรียงความ โดยกำหนดรูปภาพไว้ 3 ภาพ ให้นักเรียนเลือกเพียง 1 ภาพสำหรับเขียนเรียงความแสดง ความ คิดเห็นที่มีต่อภาพนั้น แบบทดสอบนี้ผู้วิจัยเป็นผู้สร้างขึ้น โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและหาคุณภาพแล้ว

6. แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการทางจิตใจอันเกิด จากวิธีสอนของครูที่กระตุ้นให้ผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่างเกิดความพึงพอใจ เล็งเห็นคุณค่าและ ประโยชน์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสนใจ ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ ความ มานะพยายาม และความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถาม วัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและหาคุณภาพแล้ว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสาร ตำรา รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินงานเขียน
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดย

อาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

1.1 ความหมายของการเขียน

การเขียนนับเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งทักษะหนึ่ง เพราะการเขียนจะช่วยให้สามารถติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ อีกทั้งช่วยจดบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนหรือทราบมาถ่ายทอดความรู้ของตนให้ผู้อื่นทราบด้วย (ศรีวิชัย สุวรรณกิติ. 2522 : 157) การที่ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนได้นั้นจะต้องมีความรู้ความสามารถในหลักสำคัญสองด้านคือความรู้ด้านเนื้อหาของภาษาไม่ว่าจะเป็นเรื่องราวของโครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวน การสะกดคำ เครื่องหมายต่าง ๆ และรูปแบบทางด้านภาษา ด้านที่สองคือต้องมีความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสมตามหลักและตรงตามวัตถุประสงค์ (รสนัน วรธนะภัก. 2531 : 18)

มีผู้ให้คำนิยามความหมายของการเขียนไว้หลายความหมายดังต่อไปนี้

บุญศิริ ผ่องอักษร (2524 : 42) กล่าวถึงการเขียนว่า การเขียนเป็นทักษะที่ต้องมีการสอนอย่างมีแบบแผนและเป็นขั้นตอน ผู้สอนคิดสรุปง่าย ๆ ไม่ได้ว่าผู้เรียนมีความรู้ด้าน

ไวยากรณ์ คำศัพท์ และสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษได้แล้ว ผู้เรียนจะมีความสามารถเขียนความเรียงได้ด้วย ผู้เรียนต้องได้รับการฝึกฝนให้เรียบเรียงความคิดต่าง ๆ (ที่ออกมาในรูปประโยค) เพื่อประกอบกันเป็นเนื้อความที่เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเจ้าของภาษา

รีเวอร์ส (Rivers. 1972 : 219) กล่าวว่า การเขียนเป็นการเขียนตัวอักษร ซึ่งเป็นเครื่องหมายแทนเสียงที่ใช้ในการพูด

วิดโดว์สัน (Widdowson. 1987 : 34-44) กล่าวว่า การเขียนคือกิจกรรมการสื่อสารชนิดหนึ่ง การสื่อสารนี้หมายถึง การถ่ายทอดหรือถ่ายโอนจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่ง โดยการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ

อราพอฟ (Arapoff. 1972 : 199) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิด (Thinking Process) เพราะผู้เขียนต้องทำความคิดให้กระจ่างก่อนจึงจะสามารถคัดลอกและเรียบเรียงความคิดนั้นออกมาเป็นภาษาเขียนได้

ฮีตัน (Heaton. 1975 : 138) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับทักษะการเขียนว่า การเขียนเป็นทักษะที่ครอบคลุม ชับซ้อน และสลับยาก เพราะต้องการความรู้ความสามารถในด้านไวยากรณ์และศิลปะในการใช้ถ้อยคำ จำนวนที่สละสลวยตลอดจนพื้นฐานทางด้านวิจารณ์ญาณและจินตนาการด้วย

ลาโด (Lado. 1977 : 143) กล่าวว่า การเขียนคือการสื่อความหมายด้วยตัวอักษรของภาษาที่เข้าใจกันได้ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ผู้เขียนจะต้องใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมายเรียบเรียงถ้อยคำและข้อความได้อย่างถูกต้องตามโครงสร้างและไวยากรณ์ของภาษานั้นๆ

เบเคอร์ส (Bakers. 1971 : 1) มีความเห็นว่า การเขียนเป็นทักษะที่จะต้องประกอบด้วยความรู้หลายอย่าง ได้แก่ ความรู้ด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำและการใช้ภาษา

เทลเลอร์ (Taylor. 1984: 1-15) กล่าวว่า การเขียนเป็นงานด้านความคิด การเขียนเป็นกระบวนการแสวงหาเชิงสร้างสรรค์ (Discovery Creative Procedure) โดยมีลักษณะผสมผสานระหว่างเนื้อหาและภาษา กล่าวคือเป็นการใช้ภาษา เพื่อค้นหาสิ่งที่นอกเหนือความรู้เดิมที่มีอยู่ การเขียนจึงเป็นเครื่องมือในการค้นหาความหมายจากประสบการณ์ของผู้เขียนเพื่อจะได้นำสิ่งเหล่านั้นมาเสนอผู้อ่าน ในความคิดของเทลเลอร์การเขียนมิใช่เป็นเพียง

เครื่องสะท้อนความคิดของผู้เขียน หากแต่ยังเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความคิดอีกด้วย ดังนั้นจึงเป็นกระบวนการที่มีทั้งการให้และการรับ

จากความหมายของการเขียนที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้พอที่จะสรุปได้ว่า การเขียนคือการเปลี่ยนภาษาพูดเป็นสัญลักษณ์คือตัวอักษร ซึ่งจะต้องเลือกความคิด คำ ประโยคที่มีจุดหมายมาจัดประสมการอย่างมีระบบ เพื่อให้ถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยมของเจ้าของภาษา รวมทั้งสามารถสื่อสารได้อย่างมีความหมาย

1.2 ความสามารถในการเขียน

ในการเขียนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการเขียน กล่าวคือความสามารถในการใช้โครงสร้าง คำศัพท์ และสัญลักษณ์ตามประเพณีเพื่อใช้ในการเขียนข้อความธรรมดา ๆ ให้เข้าใจได้ (บึงอร สว่างวโรรส และเขาวภา นุกกะคุปต์. 2524 49-50)

ลาโด (Lado. 1961 : 248) กล่าวว่า สิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้เขียนสามารถสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียนคือ ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย สามารถจะเรียบเรียงข้อความจากลักษณะโครงสร้างภาษาที่สามารถใช้รูปแบบการเขียนที่ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนได้ตลอดจนการใช้ถ้อยคำ สำนวนภาษาได้อย่างถูกต้อง

ฟรืดแมน (Freedman. 1987 : 1-2) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียนภาษาต่างประเทศแบบเรียงความ (Composition) เป็นการเขียนที่มุ่งเน้นผลงานของนักเรียนในแง่ของความถูกต้องของภาษาที่ใช้ คำศัพท์ สำนวน และการเรียบเรียงอย่างถูกต้องตามหลักการเขียน

ไวท์ (White. 1980 : 6) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่าเป็นทักษะที่ครอบคลุมมากกว่าการสร้างประโยคแต่เพียงอย่างเดียว ความสามารถในการเขียนคือความสามารถในการเรียงลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสมเหตุสมผล เขียนได้อย่างเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ สื่อสารในสิ่งที่ต้องการได้ การเขียนต้องมีความชัดเจน ไม่คลุมเครือ ความสามารถในการ

เขียนนั้นจะต้องประกอบด้วยความถูกต้องของภาษาที่ใช้ (correction of form) ความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ (appropriateness of style) และเอกภาพของเรื่อง (unity of theme and topic)

เบิร์ท (Burt. 1975 : 292) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนหมายถึงความสามารถในการแสดงให้เห็นถึงการจัดระเบียบของความคิดให้ออกมาในรูปประโยคได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และสามารถสื่อสารให้เป็นที่น่าสนใจได้

แพตตี (Patty. 1985 : 182-226) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนคือความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดที่ต้องการการเชื่อมโยง จัดวางและพัฒนารายละเอียดต่างๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยค เป็นข้อความสั้นๆ และเป็นเรื่องราว

อราพอฟ (Arapoff. 1967 : 233-237) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนคือความสามารถในการจัดรวบรวมความคิดต่าง ๆ ให้เป็นถ้อยคำที่สละสลวย

โอลิวา (Oliva. 1969 : 5) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน หมายถึงความสามารถในการใช้ภาษาเขียนอย่างคล่องแคล่วในสถานการณ์ต่างๆ ไป รวมทั้งความสามารถในการใช้โครงสร้างของภาษา คำศัพท์ และสัญลักษณ์ที่ใช้แทนภาษาพูดซึ่งผู้เขียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และโครงสร้างของภาษาก่อนที่จะลงมือเขียนจริง ๆ

สรุปได้ว่าความสามารถทางการเขียน คือความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ โครงสร้างไวยากรณ์ กลไกในการเขียน และสำนวนต่าง ๆ ตลอดจนเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นข้อความได้อย่างเหมาะสม

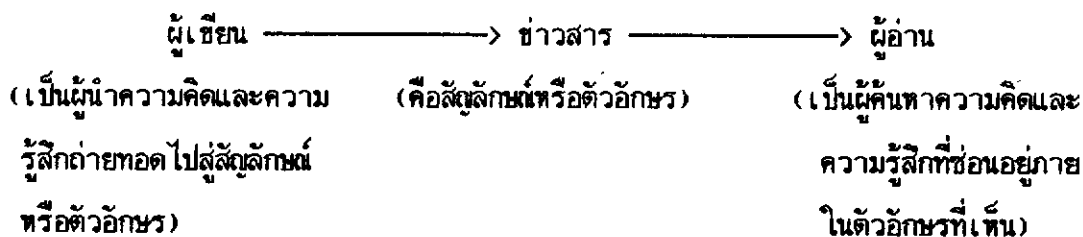
1.3 แนวความคิดเกี่ยวกับการเขียน

การเขียน (Writing) เป็นทักษะหนึ่งของทักษะทางภาษาทั้งสี่ซึ่งได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีการเรียนการสอนมาเป็นเวลานานตั้งแต่ยุคกรีกและโรมัน (Freedman. 1987 : 1) ดังนั้นจึงมีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเขียนอย่างต่อเนื่องกันมา และมีแนวทางที่หลากหลายกันไปอันเนื่องมาจากความแตกต่างในแนวความคิดพื้นฐานที่ใช้ในการพิจารณาเรื่องที่เขียน

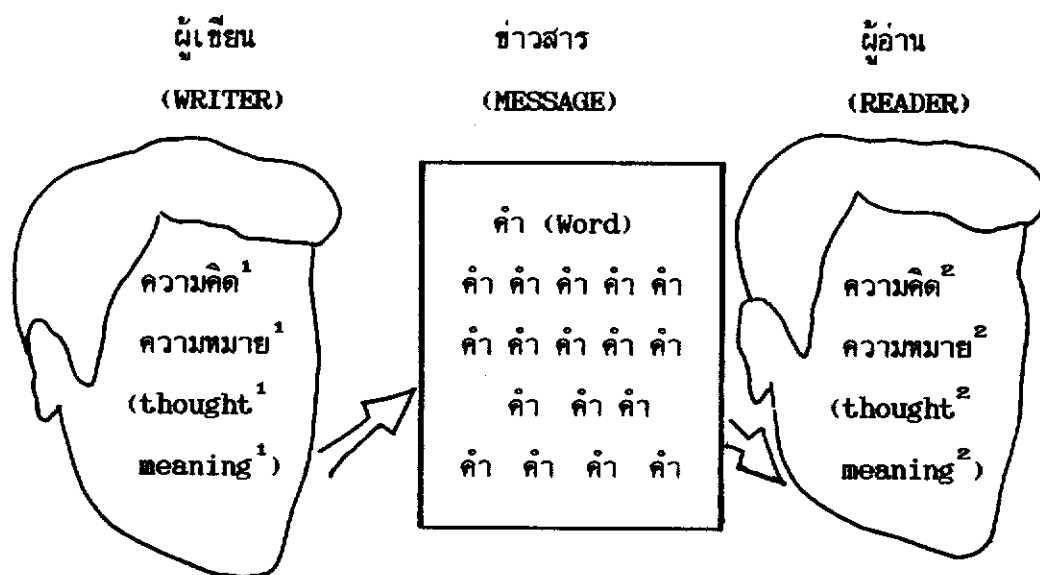
แนวความคิดของการสอนการเขียนให้กับนักเรียนแบบดั้งเดิม มักจะมุ่งเน้นทำงานเขียนอันเป็นผลงานของนักเรียนในแง่ของความถูกต้องของภาษาที่ใช้ และการเรียบเรียงที่ถูกต้องตามหลักการเขียน ไวท์ (White. 1981 : 1-3) ได้กล่าวถึงลักษณะของการเขียนตามแนวคิดนี้ว่า การเขียนมิใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ หากแต่เรียนรู้ได้จากการเรียนการสอน คนเราสามารถผลิตงานเขียนได้ในเวลาที่ไม่จำกัด และผู้เขียนกับผู้อ่านไม่จำเป็นต้องอยู่ด้วยกัน เพราะการเขียนไม่มีการตอบสนองแบบทันทีจากผู้อ่าน ฉะนั้นงานเขียนจึงเป็นสิ่งที่คาดหวังว่าจะเป็นผลงานที่สมบูรณ์ มีความชัดเจนโดยไม่สรุปว่าผู้อ่านรู้แล้ว ด้วยเหตุนี้การเขียนขาดเครื่องมือช่วยในการแสดงความรู้สึก เพื่อให้เกิดความเข้าใจได้ง่ายและชัดเจนขึ้น ซึ่งต่างจากการพูดที่ผู้พูดสามารถใช้น้ำเสียง และสีหน้าท่าทางเป็นเครื่องมือแสดงความรู้สึกได้ การเขียนในลักษณะของแนวความคิดนี้ จึงให้ความสำคัญของตัวงานเขียนโดยพิจารณาจากการใช้ภาษาที่ถูกต้องทั้งในระดับโครงสร้างประโยค และการเลือกใช้คำตลอดจนการใช้โครงสร้างที่หลากหลายด้วย (Rivers. 1972 : 219)

แนวความคิดแบบเดิมที่มุ่งเน้นผลงานเขียน (Product) ซึ่งให้ความสำคัญของความถูกต้องในการใช้ภาษา จึงใช้งานเขียนเป็นแบบฝึกหัดสำหรับไวยากรณ์ หรือแบบทดสอบการเรียนรู้ภาษา เริ่มมีแนวความคิดที่เปลี่ยนไป ด้วยเหตุผลที่ว่า การเขียนมิใช่เป็นการบันทึกคำพูดเป็นลายลักษณ์อักษรหรือเป็นการเรียบเรียงประโยคที่ถูกต้องไวยากรณ์เท่านั้น แต่การเขียนย่อมต้องการการสื่อสารจากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน ดังนั้นแนวความคิดใหม่จึงมุ่งเน้นการเขียนที่เป็นกิจกรรมการสื่อสาร (Communicative Activity) ดังที่วิตโดว์สัน (Widdowson. 1987 : 44) มีความเห็นว่าเนื่องจากการเขียนเป็นกิจกรรมการสื่อสารชนิดหนึ่ง ความรู้ทางภาษาเพียงอย่างเดียวจึงไม่ก่อให้เกิดความสำเร็จในการสื่อสาร ยังต้องมีความรู้ด้านอื่น ๆ ประกอบด้วย ฉะนั้นการสอนการเขียนตามแนวคิดนี้ จึงมุ่งเน้นไม่ใช่ที่ตัวภาษา หากแต่เป็นการเขียนที่สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้เพียงไร

แนวความคิดในการเขียนที่เป็นกิจกรรมการสื่อสารนี้ ควอทรีนิ (Quattrini. 1984 : 6) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของรูปแบบการสื่อสาร ดังนี้

หากข่าวสารซึ่งเป็นเสมือนสะพานแห่งการเชื่อมโยงความคิดระหว่างผู้เขียน และผู้อ่าน ไม่ได้รับการตอบสนองการรับรู้จากผู้อ่าน หรือหากผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงของการสื่อสารได้ ข่าวสารนั้นก็จะเป็นเพียงคำต่าง ๆ ที่มาผสมกันเท่านั้น แต่หากคำเหล่านั้นสามารถทำให้ผู้อ่านเชื่อมโยงความคิด ที่ตรงกับความต้องการของผู้เขียนในการสื่อสาร คำเหล่านั้นจะกลายเป็นสิ่งที่มีความหมาย คอทรินจึงเห็นว่าตัวภาษาโดยตัวของมันเองแล้วย่อมไม่มีความหมายอะไร แต่ความหมายจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีการสื่อสาร ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงความคิดระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านดังกล่าว จะเห็นได้จากแผนภูมิดังนี้

ภาพประกอบ 1 แสดงแผนภูมิความสัมพันธ์ขององค์ประกอบของการสื่อสาร

ฮิวซีและคณะ (Hughes et al. 1983 : 1-5) มีความเห็นว่าการเขียนตามแนวความคิดนี้มีลักษณะดังต่อไปนี้

1. งานเขียนขึ้นอยู่กับความคิดของผู้เขียน
2. งานเขียนถูกควบคุมโดยกฎความหมายและโครงสร้าง (Rules of Semantics and Syntax)
3. งานเขียนมุ่งที่จะสื่อสารระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน
4. งานเขียนเป็นการสื่อสารที่ต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ และความคาดหวังของสังคม

5. การเขียนเป็นการสื่อสารลักษณะเดียว กล่าวคือ ไม่มีการสนองตอบทันทีจากผู้รับสาร และขาดบริบทของสถานการณ์ ผู้เขียนจะต้องใช้จินตนาการของตนเองในการสร้างสถานการณ์และบทบาทของผู้อ่าน

6. งานเขียนขึ้นอยู่กับทางเลือกใช้คำ และรูปแบบในการเสนอข้อมูลของผู้เขียน ดังนั้นผู้เขียนต้องทำงานอย่างรอบคอบ เพื่อที่จะผลิตงานของตนออกมา

7. การเขียนนั้นเรียนรู้ได้จากการเรียนการสอนอย่างจริงจังแต่ไม่สามารถเรียนรู้ได้เองตามธรรมชาติ เพราะการเขียนต้องมีพื้นฐานความรู้เดิมหลายประการ ได้แก่ ความสามารถในการเขียนตัวอักษร ความรู้ทางโครงสร้างทั้งระดับคำและประโยค และหลักการเรียบเรียง นอกจากนี้ผู้เขียนยังต้องมีความคิดที่จะนำมาเสนอในงานเขียนนั้นด้วย

ส่วนไรม์ส์ (Raimes. 1983 : 6) เสนอว่า งานเขียนที่สามารถสื่อความคิดของผู้เขียนได้ต้องมีส่วนประกอบดังนี้

1. รูปแบบประโยค
2. ความถูกต้องของกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์
3. การสะกดคำ และการใช้เครื่องหมาย
4. การเรียบเรียง
5. การเลือกคำ
6. เหตุผลในการเขียน
7. ผู้อ่าน

8. กระบวนการของผู้เขียน

9. เนื้อหา

การเขียนที่เป็นกิจกรรมการสื่อสารนั้น จะเห็นได้ว่านอกจากจะให้ความสำคัญของตัวภาษาแล้ว ยังคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ประกอบขึ้นเพื่อการสื่อความหมาย และผลสำเร็จของการสื่อสารนั้น ขึ้นอยู่กับความเข้าใจความหมายของผู้รับข่าวสารซึ่งเชื่อมโยงความคิดกับผู้ส่งข่าวสารได้อย่างถูกต้อง

แต่อย่างไรก็ตามการเขียนนอกจากจะเป็นวิธีการสื่อสารแล้ว สิ่งหนึ่งที่จะต้องคำนึงถึงคือกระบวนการที่จะต้องใช้ความคิด สติปัญญา ทั้งในด้านการคิดค้นเรื่องราวที่จะนำมาเขียน และวิเคราะห์จัดรูปแบบของการนำเสนอเรื่องราวเหล่านั้น เพราะฉะนั้นจึงมีแนวคิดอีกแนวทางซึ่งศึกษากระบวนการที่ก่อให้เกิดงานเขียนขึ้น การเขียนในแนวนี้จะมุ่งเน้นไปที่กระบวนการเขียน (Writing Process)

กลุ่มที่มีแนวคิดดังกล่าวได้พยายามสังเกตกระบวนการที่เกิดขึ้น โดยทำการศึกษาเชิงวิทยาศาสตร์ ซึ่งการศึกษานี้คือการเขียนในลักษณะนี้ ฮิวซีย์ และคณะ (Hughes et al. 1983 : 10) ได้สังเกตพฤติกรรมในการเขียนของนักศึกษา ทั้งทางด้านกายภาพและด้านความรู้สึนึกคิดในขณะที่กำลังเขียน พบว่ากระบวนการเขียนจะเริ่มต้นทำงานเป็นลำดับเป็นขั้นตอน ตั้งแต่การเตรียมตัวเขียน การวางแผนการเขียน การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นเพื่อรับข้อมูลและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ตลอดจนการจัดลำดับความคิดหรือข้อมูลในรูปที่จะนำเสนอเป็นงานเขียน ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้ เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในความรู้สึนึกคิดที่มีความซับซ้อนมากและยากที่จะสังเกตเห็นได้ชัด

การเขียนตามแนวความคิดนี้ เคห์ (Keh. 1990 : 10-12) ได้จัดลำดับการเรียนรู้การสอนเป็น 7 ขั้นตอน ได้แก่

1. ขึ้นให้ข้อมูล
2. ขึ้นเขียนร่างครั้งที่ 1
3. ขึ้นเพื่อนประเมินผล
4. ขึ้นตรวจผลงาน
5. ขึ้นครูและนักเรียนช่วยกันอภิปราย
6. ขึ้นเขียนครั้งสุดท้าย

จากการเขียนในลักษณะนี้ จะคำนึงถึงกระบวนการเป็นขั้นเป็นตอนในการใช้ความคิด การปฏิสัมพันธ์ และการแสวงหาข้อมูลหรือแนวทางในการเขียน โดยการระดมพลังสมองรวมทั้งการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องก่อนการเขียนจริงและการให้ข้อมูลย้อนกลับซึ่งวิธีนี้จะช่วยให้ผู้เขียนเกิดความมั่นใจในการเขียน เพราะผลงานที่สมบูรณ์จะผ่านการขัดเกลามาอย่างดีแล้ว

แต่อย่างไรก็ตามวิธีการเขียนนี้ก็อาจมีข้อเสีย เมื่อนำมาใช้สอนกับนักเรียนในห้องเรียน ดังที่แอฟเฟลบี (แอมศรี เทลาทา. 2534 : 73-74 ; อ้างอิงมาจาก Applebee 1989 : 88-101) ได้กล่าวถึงความเห็นของแลงเกอร์ (Langer. 1984) ว่าแลงเกอร์ได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการเขียนแบบกระบวนการดังกล่าวว่ามีต้นกำเนิดมาจากกระบวนการเขียนของนักเขียนที่มีความชำนาญ ไม่ได้เริ่มจากทฤษฎีการสอน ฉะนั้นจึงไม่อาจแน่ชัดว่าวิธีการเขียนนี้จะเหมาะสมกับการนำมาใช้ในการเรียนการสอนมากน้อยเพียงไร

อีกประการหนึ่ง เนื่องจากวิธีการเขียนนี้เป็นรูปแบบการสอนภาษาที่ไม่เป็นระบบที่แน่นอนในการใช้ภาษา เช่น ระบบของโครงสร้างในการดำเนินเรื่อง ลักษณะของภาษาที่ใช้ เป็นต้น การสอนเขียนวิธีนี้จะเป็นการช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาได้ดีขึ้น โดยการช่วยเหลือจากครูและเพื่อนในการแก้ไขปรับปรุงงานเขียน แต่สำหรับนักเรียนที่อ่อนการเขียน หรือมีประสบการณ์ในการใช้ภาษาน้อยอาจประสบปัญหาในการเขียนหากขาดผู้ให้คำแนะนำ หรือจำเป็นต้องเขียนด้วยตนเองในโอกาสต่าง ๆ เพราะถึงแม้จะได้รับความช่วยเหลือเพื่อปรับปรุงงานเขียนในขณะเรียนมาแล้วก็ตาม แต่เมื่อนักเรียนเขียนเรื่องใหม่กับนักเรียนก็ยังไม่อาจมองเห็นภาพที่ชัดเจนของกระบวนการเขียน และกระบวนการใช้ภาษาด้วยตนเอง ซึ่งกระบวนการดังกล่าวจะเป็นตัวแบบหรือเครื่องช่วยให้ผู้เขียนมองเห็นแนวทางในการเขียนและสามารถนำวิธีการนั้นมาใช้ได้เมื่อใดก็ตามที่ต้องการเขียน เพราะการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นจำเป็นต้องอาศัยตัวแบบในการจดจำ ซึ่งต่างจากภาษาแม่ที่คนเราเรียนรู้ได้โดยการซึมซับ ดังนั้นแนวความคิดใหม่ในการเขียนปัจจุบันจึงมุ่งไปที่การให้รูปแบบการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ซึ่งรูปแบบการเขียนดังกล่าวจะเป็นระบบที่ช่วยให้นักเรียนโดยเฉพาะในชั้นต้น ๆ หรือนักเรียนที่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาน้อย ทำให้เกิดความเข้าใจ สามารถ

เรียนรู้ส่วนต่าง ๆ ของภาษา เช่น คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างทางภาษา ตลอดจนความหมายในตัวภาษาที่อยู่ในรูปแบบของภาษานั้นได้อย่างเป็นระบบ (Christie. 1987 :207-216)

การเขียนจึงอาศัยรูปแบบซึ่งจะเป็นเนื้อความประเภทต่าง ๆ ดังที่คริสตี้ (Christie. 1989 : 10) ให้ความเห็นว่าการเขียนตามแนวทฤษฎีนี้จะต้องคำนึงถึงบริบทภาษา (Context) ที่แวดล้อมตัวภาษาทั้งหมด มิใช่เพียงแต่เข้าใจความหมาย คำศัพท์ โครงสร้างทางภาษา หรือ ไวยากรณ์เท่านั้น หากแต่จะต้องเข้าใจสภาพแวดล้อม วัฒนธรรม กาลและเทศะ ตลอดจนการใช้ภาษาของบุคคลในแต่ละสถานการณ์ที่แตกต่างกันไป ^{register, register of language} บริบทภาษาที่แวดล้อมตัวภาษาจะอยู่ในเนื้อความหนึ่ง ๆ ซึ่งแบ่งเป็นประเภทต่าง ๆ หรือที่เรียกว่า "อรรถลักษณะ" (Genre) ต่าง ๆ เช่น การสังเกต การอธิบาย การบรรยาย การบรรยายเชิงจินตนาการ เป็นต้น คริสตี้ได้ยกตัวอย่างสถานการณ์ของข้อความต่าง ๆ ที่สามารถนำมาเขียนเป็นอรรถลักษณะต่าง ๆ เช่น

- ringing up to make a booking for an airline ticket
- buying fruit in a market
- preparing an application for a job
- reporting an accident to the police
- testifying to a parliamentary inquiry
- writing an essay on the character of Hamlet
- writing a set of directions for someone to drive to your house

สถานการณ์ที่ยกมาดังกล่าว จะบ่งบอกถึงทิศทางในการเขียนว่าผู้เขียนจะดำเนินการเขียนไปในแนวทางใด ลักษณะการเขียนย่อมขึ้นอยู่กับผู้เขียนที่จะสร้างสถานการณ์แวดล้อมหรือบริบทภาษาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ๆ เช่น บุคคลที่เกี่ยวข้องในสถานการณ์ ลักษณะภาษาที่ใช้ ซึ่งคริสตี้กล่าวว่า การเรียนรู้ที่ได้ผลในแต่ละบริบทภาษานั้น ผู้เรียนจะต้องรู้วิธีการสร้างชนิดของเนื้อความหรืออรรถลักษณะที่เกี่ยวข้อง เหมาะสมกับบริบทภาษา

สรุปได้ว่าแนวการสอนแบบใหม่นั้น หากเป็นวิธีสอนแบบเน้นการสื่อความหมาย ก็จะมีจุดมุ่งประสงค์ของการสื่อความหมายของงานเขียน จึงเป็นวิธีสอนที่คำนึงถึงองค์ประกอบในการสื่อสาร ได้แก่ จุดมุ่งหมายในการเขียนและผู้อ่านงานเขียนนั้น วิธีสอนเป็นการกำหนดสถานการณ์ในการเขียน ได้แก่ ผู้เรียนแทนการกำหนดรูปแบบการเขียน ส่วนแนวการสอนแบบกระบวนการที่ใช้ในการสร้างงานเขียนนั้น กำหนดให้ผู้เรียนปฏิบัติเป็นขั้นตอนของกระบวนการเขียน อันได้แก่ขั้นก่อนการเขียน ขั้นเขียน และขั้นปรับปรุงแก้ไข กิจกรรมการเรียนรู้การสอนคือกิจกรรมที่ผู้เขียนจะต้องกระทำจนได้งานเขียนที่สมบูรณ์ ส่วนการเขียนแบบอรรถลักษณะ หรือการเขียนโดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานนั้น จะมีแบบแผนทางภาษาที่เป็นรูปแบบของเนื้อความที่มีลักษณะแน่นอนตายตัว เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกฝนการใช้รูปแบบเหล่านี้ นักเรียนก็จะสามารถเข้าใจเนื้อความที่อ่านว่า เป็นเนื้อความประเภทใด จากนั้นก็จะสามารถนำวิธีการจากรูปแบบที่ได้รับการฝึกฝนมาใช้ในการเขียนผลงานของตนเอง

1.4 องค์ประกอบของงานเขียน

สำหรับองค์ประกอบของงานเขียนนั้น แฮริส (Harris. 1969 : 68-99)

กล่าวว่า การเขียนโดยทั่วไปจะต้องมีองค์ประกอบดังนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่ใช้ในการเขียน
2. การวางรูปแบบ (Form) ได้แก่ การจัดลำดับเนื้อหา
3. ไวยากรณ์ (Grammar) ได้แก่ การใช้ไวยากรณ์ที่ถูกต้อง และสื่อความหมายได้
4. ลีลา (Style) ได้แก่ การเลือกโครงสร้าง การเลือกคำ และสำนวนต่าง ๆ ของการใช้ภาษาในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายเฉพาะ หรือเพื่อทำให้เกิดอารมณ์
5. กลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ที่ถูกต้องตามเกณฑ์ของภาษานั้น ๆ

1.5 ขั้นตอนและกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญทักษะหนึ่ง (ศรีวิชัย สุวรรณกิติ. 2522 : 157) เพราะผู้เรียนต้องใช้ทักษะเพื่อ

1. ติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นทางตัวอักษร
2. จัดบันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนมาหรือทราบมา
3. ถ่ายทอดความรู้สึกลงให้ผู้อื่นทราบโดยการเขียนต่าง ๆ เช่น เขียนตอบ เป็นประโยค เป็นคำ และเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดสอบความรู้ของผู้เรียน

พอลลตัน และบรูเดอร์ (Paulston and Bruder. 1976 : 204-249)

แบ่งระดับการเรียนรู้ทักษะการเขียนเป็น 2 ระดับ คือ

1. ระดับต้น ทักษะการเขียนที่ต้องมีคือ การเขียนประโยคได้ถูกต้อง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการเรียบเรียงเนื้อหา
2. ระดับกลาง และระดับสูง ประกอบด้วย ทักษะการเรียบเรียงทั้งระดับย่อหน้าและระดับความเรียง ตลอดจนการใช้โครงสร้างประโยคและคำที่เหมาะสม

ขั้นตอนทักษะการเขียนตามความเห็นของรีเวอร์ส และเทมเพอร์ลีย์ (Rivers and Temperley. 1978 : 264--265) ได้แก่

1. ขึ้นเขียนตัวอักษร (Writing Down)
2. ขึ้นเขียนเป็นภาษา (Writing in the Language) เป็นการเรียนรู้หลักไวยากรณ์ของภาษาเขียน
3. ขึ้นสร้างงานเขียน (Production) เป็นการฝึกเขียนประโยคและย่อหน้า
4. ขึ้นเขียนเรียงความ (Composition) เป็นการเขียนเพื่อสื่อความหมายของผู้เขียน

ส่วนพินคาส (Pincas. 1982 : 25-70) มีความเห็นว่า ทักษะการเขียนประกอบด้วยทักษะ 3 กลุ่มคือ

1. ทักษะการสื่อสาร (Communication Skill) ประกอบด้วย

1.1 การสื่อสารระหว่างมนุษย์ ในขั้นแรกนี้เป็นการแสดงให้เห็นว่ามนุษย์สามารถสื่อสารได้ด้วยการเขียนแบบต่าง ๆ

1.2 การเลือกเนื้อหา เป็นการอธิบายให้เห็นว่า เนื้อหาที่มีอิทธิพลต่อการสื่อสาร การเลือกใช้รูปแบบภาษาหรือรูปแบบการเขียนนั้นขึ้นอยู่กับข้อดีของเนื้อหาที่ต้องการสื่อสาร

1.3 การนำเสนอข้อคิดเห็น การเสนอความคิดอย่างกระจ่างชัดเจนนัยเกี่ยวกับรูปแบบการนำเสนอแต่ละแบบ เช่น การบรรยาย การอธิบายกระบวนการ การเล่าเหตุการณ์ การให้เหตุผล เป็นต้น

2. ทักษะการเขียนเรียงความ (Composition Skill) ประกอบด้วย

2.1 การสร้างประโยค การเขียนในที่นี้คือ การนำเสนอความรู้สึกนึกคิด โดย การเรียบเรียงออกมาเป็นประโยค ต่อมาจึงนำประโยคมาเรียงเรียงเป็นย่อหน้า และความเรียงตามลำดับ ดังนั้นการเขียนเรียงความจึงต้องเริ่มที่การเขียนประโยค ผู้เขียนต้องมีความรู้เรื่อง โครงสร้างประโยคจนกระทั่งสามารถสร้างประโยคได้

2.2 การเรียบเรียงย่อหน้า ย่อหน้าคือ กลุ่มประโยคที่มีความสัมพันธ์และถูกจัดเรียงอย่างมีระบบ เพราะฉะนั้นในการเขียนย่อหน้าที่ถูกต้องตามรูปแบบนั้น ผู้เขียนต้องมีความรู้เรื่อง โครงสร้างประโยคและมีทักษะในการเรียบเรียงประโยค ซึ่งทำให้ผู้อ่านสามารถติดตามการนำเสนอข้อคิดเห็นของผู้เขียนได้

2.3 การใช้ตัวเชื่อมต่าง ๆ (Linking Devices) การเรียบเรียงประโยคเป็นย่อหน้าที่ช่วยให้ผู้อ่านติดตามการนำเสนอได้นั้น จำเป็นต้องใช้ตัวเชื่อมต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่โยงประโยคหรือย่อหน้าเข้าด้วยกัน ฉะนั้นงานเขียนที่ขาดตัวเชื่อมย่อมเป็นงานเขียนที่ไม่เป็นที่ยอมรับและไม่สามารถสื่อความหมายได้อย่างชัดเจน

3. ทักษะเกี่ยวกับลีลาการเขียน (Style) ประกอบด้วย

3.1 การเขียนรูปแบบต่าง ๆ ได้แก่ การเล่าเหตุการณ์ (Narrative) การบรรยาย (Descriptive) การอธิบาย (Expository) และการโต้แย้ง (Argument)

รูปแบบของการเขียนจะแตกต่างกันตามข้อมูลที่น่าเสนอ เช่น เมื่อผู้เขียนต้องการเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รูปแบบที่เหมาะสมก็คือการเขียนเชิงเล่าเรื่อง ซึ่งเป็นการเสนอเหตุการณ์ตามลำดับเวลาที่เกิดขึ้น

3.2 ระดับของภาษาที่เหมาะสม (Formality) ผู้เขียนต้องรู้จักเลือกใช้ระดับภาษาให้เหมาะสมกับผู้อ่าน เช่น เป็นแบบมีพิธีการ หรือไม่มีพิธีการ โดยคำนึงถึงจุดมุ่งหมายของการเขียน

3.3 การสร้างอรรถรสในการเขียน (Emotion Tone) เป็นความสามารถของผู้เขียนที่จะทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตาม

1.6 กลวิธีในการสอนเขียน

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2531 : 94) ได้กล่าวถึงแนวทางที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดแนวคิดในการเขียนเพื่อเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แนวทางการเลือกคำศัพท์และ โครงสร้างของภาษาที่เหมาะสมดังนี้

1. การระดมพลังสมอง (Brainstroming) ผู้สอนอาจจัดผู้เรียนเรียนเป็นกลุ่ม และมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับเรื่อง πουผู้สอนตั้งประเด็นหรือเรื่องไว้ให้ การใช้ภาษาอาจมีข้อบกพร่องแต่ผู้สอนไม่ควรถือเป็นเรื่องสำคัญมากนัก เมื่อสิ้นสุดการแสดงความคิดเห็นแล้วผู้สอนอาจกำหนดให้ผู้เรียนจดบันทึกเอาไว้ เพื่อนำไปใช้ในการเขียนของตนต่อไป

2. การอภิปรายร่วมกัน (Guided discussion) กิจกรรมการสอนขั้นนี้จะแตกต่างจากกิจกรรมข้อที่ 1 ในกรณีที่ผู้เรียนไม่เพียงบันทึกข้อคิดเห็นทุกอย่างของสมาชิกในกลุ่มไว้ เช่น ข้อที่ 1 แต่จะพูดถกเถียงกันถึงความเหมาะสมของเรื่อง ความคิดเห็นที่ได้จะเป็นข้อมูลของกลุ่มในการอภิปราย อาจมีการแยกประเด็นในการอภิปรายออกในแต่ละกลุ่ม กลุ่มละ 1 ประเด็น แล้วให้แต่ละกลุ่มนำเสนอรายงานความคตินั้น ๆ ต่อเพื่อนในชั้นเรียนต่อไป

3. การสัมภาษณ์ (Interviews) วิธีนี้ง่ายสำหรับการหาแนวคิดหรือความรู้ที่จะนำมาเขียนได้ ดังนั้นอาจให้ผู้เรียนมีโอกาสสัมภาษณ์ผู้รู้เกี่ยวกับเรื่องที่ตนสนใจ

4. การแสดงละครล้อเลียนสั้น ๆ (Skit) ผู้สอนอาจเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้

แสดงท่าทางประกอบเกี่ยวกับเรื่องราวบางอย่าง ซึ่งผู้สอนอาจเป็นผู้กำหนดบทบาทให้ผู้เรียน ผู้แสดงจะต้องทำความเข้าใจกับบทบาทของตน เมื่อแสดงให้ผู้เรียนคนอื่นดู ผู้เรียนเหล่านั้นจะสังเกตบทบาทของเพื่อน และนำมาเขียนบรรยายเป็นภาษาของตนได้

5. การอ่านเพื่อหาแนวคิด (Reading for ideas) การอ่านสิ่งที่ผู้เรียนสนใจ จะช่วยให้การวางแผนคิดในการเขียนดีขึ้นและตรงกับความต้องการได้ ซึ่งนับเป็นการกระตุ้นและให้แรงจูงใจผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมในการค้นคว้าหาสิ่งที่ต้องการเขียน เพื่อสื่อสารข้อมูลเป็นไปอย่างถูกต้องด้วย

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการเขียนดังกล่าวข้างต้นพอที่จะสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนนั้นประกอบด้วยทักษะต่าง ๆ ที่เป็นขั้นตอน เริ่มจากทักษะระดับต้นที่ง่ายและไม่ซับซ้อน เช่น การเขียนเลียนแบบตัวอย่าง ไปจนถึงระดับที่ยากเป็นความเรียงที่สมบูรณ์ ผู้เขียนที่ประสบความสำเร็จในการเขียนได้นั้น จำเป็นที่จะต้องมีความเข้าใจในองค์ประกอบของการเขียนเพื่อสามารถมองเห็นแนวทางในการเขียน มีความเข้าใจขั้นตอนและกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนเพื่อที่จะได้ติดต่อสื่อสารได้ตรงกับจุดประสงค์ของการสื่อสารในระดับต่าง ๆ ตามที่ต้องการ นอกจากนั้นในการสอนเขียนนั้น ผู้สอนควรที่จะทราบถึงกลวิธีในการสอนเขียนซึ่งเป็นแนวคิดหลายวิธี เพื่อนำมาใช้ในการสอนเขียนให้กับผู้เรียน เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพ

1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

1.7.1 งานวิจัยในประเทศ

1.7.1.1 งานวิจัยที่ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ และปัญหาการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์ (2531 : 117) ศึกษาปัญหาการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของอาจารย์ที่สอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดภาคเหนือ โดยการใช้เทคนิคการสอนเขียน 18 เทคนิค ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาในการใช้เทคนิคการสอนเขียนทั้ง 18 เทคนิคที่พบมากที่สุดได้แก่ นักเรียนไม่แม่นยำในเรื่องของโครงสร้างไวยากรณ์ รู้คำศัพท์น้อย สะกด

คำไม่ถูก ชอบเขียนจากการแปลไทยเป็นอังกฤษ ครูใช้เวลามากในการตรวจแบบฝึกหัด และขาดตัวอย่างที่จะให้นักเรียนฝึกเขียน นอกจากนี้พบว่า เทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการสอนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มี 2 เทคนิค แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับวุฒิการศึกษา

สกล เกิดผล (2526 : 57-64) ได้ศึกษาวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบอิสระของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยการรวบรวมเรียงความของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ส่งมาลงในหนังสือ Student Weekly ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ถึง ธันวาคม 2525 ผู้วิจัยทำการตรวจหาข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความโดยเน้น โครงสร้างและคำศัพท์เป็นสำคัญ จากนั้นบันทึกข้อบกพร่องและจำแนกข้อบกพร่องทั้งในด้านโครงสร้าง และคำศัพท์ จากผลการวิจัยพบว่า ข้อบกพร่องที่เกิดจากการใช้ภาษาไม่ถูกต้องปรากฏเป็นจำนวนมากที่สุด คือร้อยละ 54.38 เช่น ไม่เติมคำบางคำ ไม่เติม "-ing" หลังกริยาซึ่งอยู่หลัง "be" ไม่เติม "-s" หลังนามพหูพจน์ ไม่เติมคำบุพบทในตำแหน่งที่ต้องการ เป็นต้น นอกจากนี้มีข้อบกพร่องที่เกิดจากการถ่ายโอนนิสัยระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ 41.7 และข้อบกพร่องที่กำกวมและข้อบกพร่องที่มีลักษณะพิเศษ คิดเป็นร้อยละ 2.21 และ 1.61 ตามลำดับ

อัญชลี เสริมส่งสวัสดิ์ (2526 : 71-73) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาลักษณะของข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมายรูปเรื่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 400 คน จากการศึกษาพบว่า ข้อผิดในการใช้เครื่องหมายรูปเรื่องที่พบมากที่สุดคือหน่วยอ้างอิง รองลงมาคือคำสันธาน และที่ไม่พบข้อผิดพลาดเลยคือการใช้เครื่องหมายทางคำศัพท์ และลักษณะของการใช้เครื่องหมายรูปเรื่องที่พบมากที่สุดคือ การใช้เครื่องหมายรูปเรื่องที่ ไม่สอดคล้องกับพจน์ของตัวที่ถูกอ้าง รองลงมาคือตัวที่ใช้เครื่องหมายรูปเรื่องผิดประเภท และที่พบน้อยที่สุดคือ การไม่ใช้เครื่องหมายรูปเรื่องในที่ที่ต้องการ

1.7.1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับแนวการสอนเขียน และความสามารถในการเขียนของนักเรียน

ปองรัตน์ นิลดำ (2531 : บทคัดย่อ) ได้ทดลองเปรียบเทียบความสามารถในการ

เขียน แรงจูงใจ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีสอน 3 วิธี ได้แก่วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน โดยใช้วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ส่วนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มสูงกว่ากลุ่มควบคุมเช่นเดียวกัน แต่กลุ่มควบคุมมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่ม

ไพสิทธิ์ ประเสริฐสังข์ (2526 : 40-42) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างภาษาอังกฤษกับความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการทดลองกับนักเรียนจำนวน 216 คน ผลการศึกษพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ร้อยละ 75.46 มีความเข้าใจในโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับต่ำมาก และความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษในการเขียนเพื่อการสื่อสาร มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุกัญญา เศรษฐรังสรรค์ (2533 : 102) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการโคลซ กับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการโคลซมีความเข้าใจในการอ่านและมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รัชนิภา ทองสุทธิ (2533 : 124) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา มีความสามารถทางการอ่านและการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า

วิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาจะส่งเสริมความสามารถทางการอ่านและการเขียน โดยใช้กระบวนการทางความคิดในการวิเคราะห์เรื่องที่อ่านแล้วโยงไปสู่เรื่องราวในชีวิตประจำวันมีการอภิปรายเพื่อให้เกิดความคิดรวบยอดในการนำไปสู่การเขียนในรูปแบบอิสระจากความคิดของตนเอง ซึ่งทำให้นักเรียนที่เรียนวิธีนี้เกิดความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมต่างมีความคิดสร้างสรรค์ในการเรียนใกล้เคียงกัน ดังนั้นการทดลองครั้งนี้จึง ไม่พบความแตกต่างทางความคิดสร้างสรรค์ระหว่างทั้งสองกลุ่ม

1.7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เบเกอร์ (Baker. 1984 : 2816-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อค้นหาอิทธิพลของการสอนทักษะการเขียนที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนเกรด 10 โดยศึกษากับนักเรียนในรัฐอินเดียนา รวมนักเรียนจำนวน 8 ห้องเรียนที่ได้รับการสอนโดยครู 4 คน แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งแต่ละกลุ่มมีความสามารถในการอ่านสูงและต่ำคละกัน ครูแต่ละคนจะสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองได้รับบทเรียนเกี่ยวกับการเขียนที่แสดงโครงสร้างของเนื้อความเปรียบเทียบให้เห็นส่วนต่าง ๆ ชัดเจน ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับบทเรียนเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน (Reading Comprehension) และใช้สื่อการสอนเปรียบเทียบ จากนั้นทำการทดสอบนักเรียนหลังการทดลอง โดยให้เขียนข้อความที่สนใจความสำคัญของเรื่องที่นักเรียนระลึกได้โดยอิสระ และแบบทดสอบปรนัย จากผลการวิจัยพบว่า จะไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แต่คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองนั้นสูงกว่าในทุกกรณี

สเตฟเฟิล (Stefl. 1982 : 2493-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนย่อหน้าเชิงบรรยายที่สอนโดยมีการชี้แนะและไม่มีการชี้แนะ โดยทำการทดลองกับนักเรียนเกรด 3 ในรัฐอิลลินอยส์ จำนวน 196 คน ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มควบคุมให้เขียนโดยไม่มีการชี้แนะ ครูจะเป็นผู้เลือกหัวข้อให้เขียนเอง ส่วนกลุ่มทดลองให้เขียนโดยมีการชี้แนะ ครูจะให้ตัวอย่างย่อหน้าหลาย ๆ หัวข้อให้นักเรียนเลือกว่าจะเขียนเกี่ยวกับเรื่องอะไรที่นักเรียนสนใจ แล้วมีการอภิปรายกันว่าเหตุใดจึงเลือกหัวข้อนั้น พร้อมทั้งชี้แจงเนื้อหาของเรื่อง คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ แล้วจึงให้นักเรียนเขียนเรื่องราวใหม่อีกครั้งด้วยตนเอง และเขียนเรื่องใหม่เลียนแบบตัวอย่างด้วย ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่เขียน

โดยมีการชี้แนะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนย่อหน้า (Paragraph) เชิงบรรยายสูงกว่านักเรียนที่เขียนโดยไม่มีการชี้แนะ

ทอมลินสัน (Tomlinson. 1983 : 3832-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเรียงความของนักเรียนจากเรื่องราวที่ครูกำหนดให้โดยใช้สื่อการเรียนการสอนต่างกัน 3 ประเภท คือ เรื่องราวที่ให้นักเรียนอ่านเอง ครูอ่านเรื่องราวให้นักเรียนฟัง และให้นักเรียนดูโทรทัศน์เรื่องนั้น ซึ่งเรื่องราวที่ใช้เป็นบทเรียนนี้เป็นเรื่องราวเดียวกัน ทำการทดลองกับนักเรียนเกรด 5 จำนวน 30 คน จากโรงเรียนในรัฐเซาท์เวสต์ จอร์เจีย ใช้เวลาทดลอง 3 สัปดาห์ จากนั้นให้นักเรียนเขียนเรื่องราวที่เป็นเรียงความตามที่นักเรียนจำได้ความสามารถในการเขียนเรียงความวัดได้จากความสามารถในการใช้คำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ สำนวน เนื้อหาสาระ และลำดับของความคิดหรือเหตุการณ์ในเรื่อง จากผลการทดลองพบว่า นักเรียนที่รับรูบทเรียนจากโทรทัศน์ จะเขียนเรียงความได้ดีที่สุด รองลงมาคือการอ่านเรื่องราวเอง และต่ำสุดคือการที่ครูอ่านเรื่องราวให้ฟัง ผู้วิจัยสรุปว่า การที่นักเรียนได้รับสิ่งเร้าเพียงทางเดียวคือ ทางการมองเห็นหรือการได้ยินนั้นให้ผลสัมฤทธิ์ต่ำกว่าการได้รับสิ่งเร้าทั้งสองทาง แต่ถ้าเปรียบเทียบสิ่งเร้าระหว่างการมองเห็นกับการได้ยิน สิ่งเร้าทางการมองเห็นจะได้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่าทางการได้ยิน

รอสส์ (Ross. 1988 : 30-48) เปรียบเทียบวิธีสอน 3 แบบ คือ

1. การเขียนบันทึกประจำวัน (Journal Writing) เขียนโดยไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับรูปแบบ และเป็นการสร้างความรู้สึกที่ดีต่อการเขียนด้วย
2. การแก้ไขปรับปรุง (Reformulation Techniques) วิธีนี้เป็นการสอนให้ผู้เรียนแก้ไขงานเขียนด้านการเรียบเรียง (Rhetoric) และลีลาภาษา (Stylistic) จากนั้นมีการเปรียบเทียบงานเขียนซึ่งเป็นการร่างครั้งที่ 1 ของผู้เรียนกับงานเขียนที่ครูหรือเพื่อนแก้ไขให้
3. การรวบรวมประโยค (Sentence Combining) เป็นการฝึกให้ผู้เรียนรวมประโยคหลาย ๆ ประโยคเข้าด้วยกัน มีผลงานวิจัยแสดงว่า วิธีสอนแบบนี้ช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยค (Syntactic Maturity) ของผู้เรียนต่างชาติและยังพบว่าช่วยทำให้งานเขียนทั้งหมดดีขึ้น

รอสส์ทำการทดลองกับนักศึกษาในมหาวิทยาลัยญี่ปุ่นที่เรียนวิชาเอกภาษาอังกฤษ และภาษาศาสตร์ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ด้านความคล่องในการเขียน (Fluency) การเขียนบันทึกประจำวันทำให้นักศึกษาเกิดความคล่องแคล่วในการเขียนมากขึ้น และมีความรู้สึกที่ดีเพราะเป็นเรื่องของตนเอง แต่งานเขียนมีข้อจำกัดที่ต้องการความถูกต้อง ดังนั้นจึงควรใช้วิธีสอนในตอนเริ่มต้น ไม่ควรใช้สอนจนจบโปรแกรม และไม่สามารถใช้สอนรูปแบบการเขียนโดยเฉพาะทางวิชาการ

2. วิธีสอนแบบรวมประโยค ไม่ปรากฏว่ามีอิทธิพลต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนประโยค สรุปได้ว่าการสอนนี้เหมาะกับผู้เรียนที่เขียนโดยไม่ใช้วิธีแปล ดังนั้นจึงควรสอนเมื่อผู้เรียนสามารถเขียนขึ้นพื้นฐานได้แล้ว

3. การให้ข้อมูลย้อนกลับเมื่อมีข้อผิดพลาด (Corrective Feedback on Surface Error) การศึกษาไม่พบว่ามีผลแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับกับกลุ่มที่ไม่ได้รับ สำหรับกลุ่มที่เขียนบันทึกประจำวัน

4. การเขียนแบบเล่าเรื่องและแบบอธิบาย นักศึกษาที่เขียนบันทึกประจำวันเขียนได้จำนวนมากกว่า สำหรับนักศึกษาญี่ปุ่นการเขียนเล่าเรื่องเป็นการเขียนที่ง่ายกว่าการเขียนอธิบาย เพราะการเขียนเชิงอธิบายต้องการความสามารถในการเขียนแบบซับซ้อนของประโยคมากกว่า

ไมซ์ (Mize, 1982 : 3004-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบวิธีสอนทักษะการเขียนสองวิธี คือ ให้นักเรียนเลือกหัวข้อในการเขียนเองทุกครั้งกับครูกำหนดหัวข้อให้นักเรียนเขียนเอง ทดลองกับนักเรียนเกรด 5 จำนวน 106 คน ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองให้เรียนโดยเลือกหัวข้อในการเขียนเองทุกครั้ง กลุ่มควบคุมให้เรียนโดยครูกำหนดหัวข้อให้เขียน ผลการทดลองปรากฏว่า หลังจากให้เวลาในการเขียน 30 นาทีเท่ากันทั้งสองกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม ผู้วิจัยสรุปว่าเป็นเพราะกลุ่มทดลองได้เขียนในสิ่งที่เขาสนใจและมีความรู้ ไม่ถูกบีบบังคับให้เขียน จึงมีความกระตือรือร้น และระมัดระวังในการใช้ภาษาอย่างดียิ่ง

จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ จะเห็นได้ว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะสำคัญที่ใช้ในการสื่อสาร สำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับความรู้ ประสบการณ์พื้นฐานและได้รับการฝึกฝนในระดับที่ง่ายเสียก่อน จึงจะพัฒนาไปสู่ระดับที่สามารถ

ผลัดงานเขียนด้วยตนเอง โดยอิสระ การรับรู้ทางภาษาด้วยประสาทสัมผัส เช่น จากการได้เห็น ได้ยิน รวมทั้งวิธีการให้ปัจจัยป้อน (Input) ย่อมถือว่ามีความสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถรับภาษาได้มากขึ้นเพียงใด จากความรู้ที่ได้รับนี้ผู้เรียนจะนำมาใช้ในการสร้างงานเขียนต่อไป นอกจากนี้ปัจจัยทางด้านจิตวิทยาและทางด้านสังคมวิทยาก็มีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียน เช่น ความพึงพอใจ หรือแรงจูงใจที่มีต่อการเขียน เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะเป็นแรงผลักดันและส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถผลัดงานเขียนออกมาได้อย่างมีคุณภาพ ฉะนั้นจึงจำเป็นที่ครูผู้สอนจะต้องพยายามสร้างเสริมสิ่งเหล่านี้ให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนเป็นพื้นฐาน ก่อนที่จะคาดหวังให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเขียนตามวิธีสอนของครู

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินงานเขียน

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประเมินงานเขียน

การประเมินความสามารถในการเขียนของนักเรียนทั้งจากการเขียนภาษาแม่ และภาษาต่างประเทศได้เริ่มมีการตื่นตัวและเล็งเห็นถึงความสำคัญมากขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ ด้วยจุดประสงค์ของการประเมินผลเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนการเขียนและจุดประสงค์เพื่อการวิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการประเมินผลจะให้ประโยชน์โดยตรงต่อครูผู้สอน ทั้งนี้เพราะผลจากการประเมินนั้นสามารถนำมาใช้เป็นหลักในการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของนักเรียนตลอดจนวิธีการประเมินผลจะช่วยให้ครูผู้สอนได้มีหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมในการตรวจให้คะแนนงานเขียนของนักเรียน (Perkins. 1983 : 651)

การประเมินผลงานเขียนของนักเรียนนั้น สามารถพิจารณาได้จากรูปแบบการตรวจให้คะแนน ซึ่งมีผู้เสนอแนะวิธีการตรวจไว้หลายรูปแบบ วิธีการตรวจที่นิยมนำมาใช้ในการตรวจงานเขียนสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 วิธี ดังนี้

1. การตรวจแบบคำนวณจากความถูกต้องของคำที่เขียน (Protocol)
2. การตรวจแบบมองภาพรวม (Holistic Scoring)
3. การตรวจแบบวิเคราะห์ (Analytic Scoring)
4. การตรวจแบบผสมผสาน (ESL Composition Profile)

1. การตรวจแบบคำนวณจากความถูกต้องของคำที่เขียน (Protocal)

เป็นวิธีการตรวจงานเขียนที่เน้นความถูกต้องของการใช้ภาษาเป็นหลัก เช่น โครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ ส่วนวนเครื่องหมายวรรคตอน เป็นต้น ตัวอย่างเช่นการตรวจให้คะแนนของอลเลอร์ (oller. 1979 : 381-400) มีวิธีการให้คะแนน ดังนี้

1. นับจำนวนคำที่นักเรียนเขียนได้ถูกต้อง
 2. นับจำนวนคำที่นักเรียนเขียนผิด
 3. นับจำนวนคำทั้งหมดจากเรื่องที่ผู้ตรวจเขียนใหม่อย่างสมบูรณ์
- จากนั้นคำนวณหาคะแนนที่แท้จริง ดังนี้

$$\text{คะแนน} = \frac{\text{จำนวนคำที่นักเรียนเขียนได้ถูกต้อง} - \text{จำนวนคำที่เขียนผิด}}{\text{จำนวนคำที่ผู้ตรวจเขียนใหม่}}$$

จะเห็นได้ว่าการตรวจให้คะแนนด้วยวิธีนี้ ยังขาดการประเมินทักษะด้านอื่น ๆ ที่สำคัญ เช่น ความสามารถในการลำดับความ การสื่อความหมายที่ชัดเจน . ลีลาการเขียนที่สละสลวย เป็นต้น ดังนั้นปัจจุบันการประเมินงานเขียนจึงมุ่งไปที่การทดสอบเพื่อวัดความสามารถ หรือวัดทักษะโดยรวม (Global Language Test) คือประเมินด้านความสามารถในการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยคำนึงถึงผลของความล่าช้าในการสื่อสาร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ งานเขียนนั้นบรรลุจุดมุ่งหมายที่ผู้เขียนต้องการหรือไม่

2. การตรวจแบบมองภาพรวม (Holistic Scoring) เพอร์กินส์ (Perkins. 1983 : 652) ให้ความเห็นว่าการตรวจวิธีนี้ให้ความเที่ยงตรง (validity) ในการประเมินผลสูงที่สุดเมื่อเทียบกับวิธีการตรวจงานเขียนรูปแบบอื่น ๆ ทั้งนี้เพราะผู้ตรวจให้คะแนนจากความประทับใจในการอ่านงานเขียนนั้นทั้งหมด ฉะนั้นจึงตรงกับวิธีการสื่อสารอย่างแท้จริง

การตรวจแบบมองภาพรวมมีหลักการที่สำคัญ ดังนี้

1. พิจารณาจากความชัดเจนและถูกต้อง ในการสื่อสาร
2. เป็นงานเขียนที่สนับสนุนและพัฒนาความรู้แก่ผู้อ่าน

3. ให้ข้อมูลที่เพียงพอแก่ผู้อ่าน เพื่อสามารถเข้าใจเรื่องราวได้โดยสะดวกและไม่เกิดความเข้าใจที่ผิดพลาด

4. มีการใช้โครงสร้างทางภาษา ไวยากรณ์ และการใช้คำที่สามารถสื่อสารเป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์

5. มีความสอดคล้องตามลำดับความในอนุเขต (Paragraph) หนึ่งๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับความกลมกลืนสละสลวยในการใช้คำ วลี และโครงสร้างของคำศัพท์

6. การให้ข้อมูลใหม่ที่เพิ่มเติมจากข้อมูลเดิมมีความเกี่ยวข้อง หรือมีรากฐานมาจากข้อมูลเดิม ซึ่งจะช่วยให้ผู้อ่านสามารถเดาเรื่องได้หรือไม่

7. งานเขียนนั้นให้ความหมายและความรู้สึกประทับใจแก่ผู้อ่านหรือไม่

แต่อย่างไรก็ตามการตรวจแบบกึ่งข้อบกพร่องบางประการเกี่ยวกับความเชื่อมั่นในการตรวจ (Reliability) เนื่องจากเป็นการตรวจแบบอัตนัย (Subjective) ผู้ตรวจอาจมีข้อบกพร่องด้านต่าง ๆ เช่น (1) มีอคติหรือความลำเอียง (2) มีความอ่อนล้าในการตรวจ (3) ใช้มาตรฐานในการตรวจงานเขียนแต่ละฉบับไม่ตรงกัน (4) ใช้ความรู้สึกที่มีต่อนักเขียนเป็นเกณฑ์ในการตรวจงานเขียนของนักเขียน

ดังนั้นจึงมีผู้เสนอแนะเทคนิคเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดจากการตรวจแบบอัตนัย เช่น จากอบส์ และคณะ (Perkins. 1983 : 654 ; อ้างอิงมาจาก Jacobs et al. 1981) ได้เสนอแนะไว้ดังนี้

1. ผู้ตรวจอาจมีมาตรฐานความเข้มงวดในการตรวจที่แตกต่างกัน โดยคำนึงถึงความเหมาะสม เช่น ถ้าเป็นการเขียนเพื่อสาธารณชนก็ควรที่จะเข้มงวดในเรื่องของคุณภาพของงานเขียนให้มาก

2. ผู้ตรวจอาจดัดแปลงมาตรฐานของการประเมินงานเขียน ตามความเหมาะสมกับสถานการณ์ของผู้เขียน

3. ผู้ตรวจอาจจะกำหนดหัวข้อสำคัญที่คิดว่ามีผลต่อคุณภาพของงานเขียน เพื่อใช้เป็นเกณฑ์ในการตรวจงานเขียนทุกชิ้น

4. ผู้ตรวจอาจกำหนดคุณค่าของงานเขียนในแง่มุมต่าง ๆ โดยบันทึกเป็นหัวข้อไว้

3. การตรวจแบบวิเคราะห์ (Analytical Scoring) วิธีการตรวจแบบวิเคราะห์ เป็นการแยกแยะส่วนต่าง ๆ ของงานเขียน เพื่อให้คะแนนในแต่ละส่วนหรือแต่ละจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ฮีตัน (Heaton. 1975 : 136-137) กล่าวว่า วิธีการตรวจแบบนี้อาศัยหลักการให้คะแนนโดยใช้วิธีการเครื่องหมายลงในช่องคะแนนของแต่ละจุดประสงค์ที่ต้องการวัด ซึ่งพิจารณาจากความสำคัญในแต่ละส่วนของงานเขียน เพื่อให้ผู้เขียนได้ทราบงานเขียนของตนมีข้อดี ข้อเสียอันเป็นจุดบกพร่องที่สมควรแก้ไขในเรื่องใดบ้าง ดังตัวอย่างวิธีการให้คะแนน ซึ่งฮีตันได้แสดงไว้ในตาราง ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน	5	4	3	2	1
ไวยากรณ์ (Grammar)			X		
คำศัพท์ (Vocabulary)				X	
กลไกลทางภาษา (Mechanics)		X			
ความคล่อง (Fluency)				X	
ความสัมพันธ์ของเรื่อง (Relevance)			X		

คะแนนรวม (TOTAL) = 14

เนื่องจากวิธีการตรวจแบบนี้เกณฑ์การวัดเป็นคะแนนในแต่ละจุดประสงค์ ฉะนั้นจึงให้ค่าความเชื่อมั่นในการตรวจได้ดี ซึ่งหากใช้ผู้ตรวจหลายคนในการตัดสินงานเขียน ก็จะสามารถมองเห็นความแตกต่างในการให้คะแนนได้ชัดเจนขึ้น นอกจากนี้ยังให้ประโยชน์ในด้านอื่น ๆ เช่น การวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ (Correlational Research) การวัดพัฒนาการ (Growth

Measurement) การวัดเพื่อจัดกลุ่มตามคะแนน (Placement) และการใช้โปรแกรมการประเมินผล (Program Evaluation Uses) โดยเฉพาะด้านการวิจัยเกี่ยวกับวิธีการสอนเขียนเขียนและโปรแกรมประเมินผลนั้น คูเปอร์ (Cooper. 1977 : 17) ได้กล่าวว่าวิธีการตรวจแบบวิเคราะห์จะช่วยให้ผู้สอนสามารถเลือกหัวข้อเรื่องในการทดสอบการเขียนเรียงความก่อนและหลังการสอนเขียนได้สอดคล้องกับชนิดของข้อความที่ต่อเนื่อง (Discourse) ในลักษณะเดียวกัน

แต่วิธีการตรวจแบบวิเคราะห์ก็มีข้อเสียอยู่เช่นเดียวกัน ได้แก่ (1) ปัญหาทางด้านมาตรฐานที่ยังไม่เพียงพอ ในขณะที่การตรวจแบบมองภาพรวม (Holistic Scoring) นั้นผู้ตรวจสามารถตั้งมาตรฐานด้านคุณค่าของงานได้อย่างเต็มที่ตามที่ต้องการ (2) ประเด็นต่าง ๆ ที่นำมาวิเคราะห์นั้นแยกออกไปจากบริบท (Context) โดยให้คะแนนแยกเป็นส่วน ๆ (3) ลำดับขั้นของการให้คะแนนยังคลุมเคลือทั้งนี้เพราะผู้ตรวจเป็นผู้กำหนดเอง ซึ่งผู้ตรวจคนอื่น ๆ อาจมีเกณฑ์ของตนเองเกี่ยวกับคุณค่าของงานเขียนในแง่มุมที่แตกต่างออกไป (4) ขาดความสัมพันธ์ด้านความรู้สึกส่วนตัวที่ผู้อ่านมีต่องานเขียน และบทบาทในการหาคำวิจารณ์งานเขียนในแง่มุมที่นอกเหนือจากคะแนนที่กำหนดให้

4. การตรวจแบบผสมผสาน (ESL Composition Profile or PROFILE)

ผู้เสนอวิธีการตรวจแบบคือ จาคอบส์ และคณะ (Jacobs and others. 1981 : 28-29) วิธีนี้เป็นการประเมินงานเขียนแบบรวมวิธีหนึ่งที่ใช้ความคิดของผู้ตรวจตัดสินเรียงความว่าผู้เขียนสามารถสื่อความคิดและความมุ่งหมายในกระบวนการสื่อสารไปยังผู้อ่านได้หรือไม่เพียงใด หากสามารถกระทำได้อย่างแสดงให้เห็นว่าส่วนประกอบต่าง ๆ ในงานเขียน เช่น การรวบรวมข้อมูล การลำดับความให้เป็นเรื่องราว การใช้ภาษา รวมทั้งส่วนสำคัญอื่น ๆ นั้น มีความสอดคล้องสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี จึงทำให้การสื่อสารนั้นประสบผลสำเร็จ

การประเมินงานเขียนตามวิธีการตรวจแบบผสมผสานมีหลักการ ดังนี้

1. ใช้วิธีการตรวจแบบมองภาพรวม (Holistic Approach)
2. มีเกณฑ์ที่เน้นที่องค์ประกอบที่สำคัญของเรียงความ
3. กำหนดมาตรฐานสำหรับตัดสินคุณภาพของข้อเขียน
4. เลือกผู้ตรวจที่มีภูมิหลังคล้ายกัน

5. ผูกอบรมผู้ตรวจจนกระทั่งให้คะแนนเท่ากันในการตรวจงานเขียนขึ้นเดียวกัน
6. อ่านงานเขียนแต่ละฉบับอย่างน้อย 2 ครั้ง
7. มีการกระตุ้นเตือนผู้ตรวจเป็นระยะเพื่อให้ใช้เกณฑ์และมาตรฐานที่กำหนดไว้

อย่างสม่ำเสมอ

รูปแบบการตรวจแบบผสมผสาน (PROFILE) นี้ ประกอบด้วยลักษณะต่าง ๆ ที่แสดงถึงความสามารถในการสื่อความหมายของผู้เขียน ได้แก่ (1) เนื้อหา (Content) 30 คะแนน (2) การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization) 20 คะแนน (3) คำศัพท์ (Vocabulary) 20 คะแนน (4) การใช้ภาษา (Language Use) 25 คะแนน (5) กลไทางภาษา (Mechanics) 5 คะแนน

การตรวจงานเขียนแบบผสมผสานมีขั้นตอนดังนี้ (อัจฉรา นิกิต์เสวีธรรม. 2531 : 24-35 ; อ้างอิงมาจาก Jacobs. 1961 : 89-105)

ขั้นที่ 1 อ่านเรื่องความทั้งหมดอย่างรวดเร็ว มุ่งความสนใจไปยังสารที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสาร

ขั้นที่ 2 ถามตนเองว่าได้รับสารของผู้เขียนหรือไม่ ทราบความคิดของผู้เขียนแล้วหรือยัง การเรียงลำดับเหตุการณ์เหมาะสมและตรงตามความคาดหวังหรือไม่ เพียงใด และการขยายใจความสำคัญเพียงพอที่จะถ่ายทอดภาพพจน์ได้หรือไม่ แล้วจึงวินิจฉัยคำอธิบายเกี่ยวกับคุณลักษณะ (Descriptor) ในส่วนแรกของ Profile ก่อนคือ เนื้อหา และการเรียบเรียงเรื่องราว จากนั้นจึงไล่คะแนนในช่วงที่ให้ไว้ใน Profile

ในขณะที่กำลังศึกษาคำอธิบายคุณลักษณะสำหรับเนื้อหา และการเรียบเรียงเรื่องราวอยู่นั้นพยายามหาเกณฑ์ที่ดีที่สุดที่จะอธิบายประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้เขียนอย่างเหมาะสม (อาจจะต้องขีดเส้นใต้คำอธิบายเหล่านั้นใน Profile ก็ได้) ผู้ตรวจอาจใช้วิธีตั้งเป้าไว้ที่คำอธิบายคุณลักษณะใดคุณลักษณะหนึ่งหรือทั้งหมดสำหรับคะแนนสูงสุด เพื่อที่ว่าผู้เขียนได้กระทำการใดบ้างจากคำอธิบายเหล่านั้น ไม่ได้หมายความว่าต้องใช้คำอธิบายทั้งหมดในคุณลักษณะแต่ละระดับมาเป็นเกณฑ์ในการให้คะแนนงานเขียน อาจจะใช้เพียงบางคำหรือบางตัวที่เหมาะสมกับเรื่องความที่กำลังตรวจเท่านั้น และบางครั้งคำอธิบายคุณลักษณะที่แตกต่างกัน 2 ระดับ เช่น ดีมากถึงดีเยี่ยม และปานกลางถึงดี อาจจะนำมาเป็นส่วนประกอบเดียวกันในงานเขียนฉบับ

หนึ่ง ๆ ก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ควรจะพิจารณาโดยรวมคะแนน 2 คะแนนเป็นระดับเดียวแล้วเลือกคะแนนที่เหมาะสมที่สุดที่จะสามารถอธิบายการเชื่อมคำอธิบายคุณลักษณะของทั้ง 2 ระดับนี้ได้ แต่บางครั้งอาจพบว่าไม่มีคำอธิบายใดเลยที่เหมาะสมอย่างแท้จริง ในกรณีเช่นนี้ให้หาคำอธิบายคุณลักษณะทั่ว ๆ ไป 1 คำหรือมากกว่า (จากระดับอ่อนมากถึงดีเยี่ยม) แล้วตัดสินด้วยคะแนนที่เชื่อมโยงคำอธิบายทั้งหมดได้ดีที่สุด

ขั้นที่ 3 อ่านเรียงความอย่างรวดเร็วอีกครั้งเพื่อตรวจสอบการตรวจครั้งแรก โดยตั้งคำถามเพิ่มเติมว่า

1. ความพยายามในการสื่อสารของผู้เขียนมีประสิทธิภาพมากกว่าหรือน้อยกว่าความคิดในตอนแรกของผู้ตรวจ
2. การเลือกใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษาของผู้เขียนช่วยเหลือหรือสกัดกั้นสารที่ผู้เขียนส่งออกมา

หลังจากนั้นชี้แจงคำอธิบายคุณลักษณะที่เหมาะสมกับงานเขียนนั้น แล้วให้คะแนนในส่วนที่เหลืออีก 3 ส่วนคือ คำศัพท์ การใช้ภาษา และกลไกทางภาษา

ขั้นที่ 4 รวมคะแนนทั้งหมดไว้ในช่องล่างสุดของ ESL Composition Profile ถ้าจำเป็นต้องให้คำวิพากษ์วิจารณ์ ควรเขียนให้กระชับแจ่มชัด สุดท้ายจึงเขียนข้อมูลของผู้อ่าน เช่น ชื่อ หรือหมายเลขรหัส

คะแนนรวมที่ได้ควรอยู่ระหว่าง 34-100 ถ้าเป็นการประเมินผลสอบ ไม่จำเป็นต้องเขียนคำวิจารณ์ลงไป แต่ถ้าเป็นการประเมินผลหรือการตรวจในชั้นเรียน ควรเขียนคำวิจารณ์ตามความเหมาะสม การเขียนคำวิจารณ์สรุปใน ESL Composition Profile นั้น อาจเขียนสั้นๆ สนับสนุนให้กำลังใจนักเรียน หรือชี้ให้เห็นถึงจุดเด่นและจุดอ่อนโดยเฉพาะ

คำอธิบายคุณลักษณะต่าง ๆ ใน ESL Composition Profile

ใช้เกณฑ์ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellent) ถึงอ่อนมาก (Very Poor) โดยพิจารณา 5 ส่วนคือ เนื้อหา (Content) การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization) คำศัพท์ (Vocabulary) การใช้ภาษา (Language Use) และ กลไกทางภาษา (Mechanics) เป็นหลักในการพิจารณา

ตัวอย่างเช่น การพิจารณาด้านเนื้อหาใช้เกณฑ์ดังนี้

ชื่อนักเรียน _____ วันที่ _____ หัวข้อเรื่อง _____

คะแนน	ระดับ	เกณฑ์ : คำวิจารณ์
เนื้อหา (Content)	27-30	ดีมากถึงดีเยี่ยม (Very Good to Excellen) รอบรู้ มีแกนสาร ชะยาใจความสำคัญได้อย่าง สมบูรณ์ สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้
	22-26	ปานกลางถึงดี (Average to Good) : มีความรู้พอประมาณ มีแกนสารเพียงพอ ชะยาใจ ความสำคัญได้ในวงจำกัด ส่วนใหญ่สัมพันธ์กับหัวข้อ เรื่อง แต่ขาดรายละเอียด
	17-21	อ่อนถึงใช้ได้ (Poor to Fair) : มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนจำกัด มีแกนสารน้อย การขยายความเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องไม่เพียงพอ
	13-16	อ่อนมาก (very Poor) : ไม่แสดงความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนเลย ไม่มีแกนสาร ไม่ตรงประเด็น หรือไม่เพียงพอแก่การประเมิน

คำอธิบาย (Descriptor)

รอบรู้ (Knowledgeable)

เกณฑ์ (Criteria)

- เข้าใจเรื่องที่ตนเขียนหรือไม่
- ใช้ข้อเท็จจริงหรือข้อมูลที่เหมาะสมอื่น ๆ
บ้างหรือไม่
- รู้เรื่องที่เขียนในแง่มุมต่าง ๆ หรือไม่
- ได้มีการแสดงให้เห็นว่ามีการเชื่อมโยง
แง่มุมต่าง ๆ เหล่านี้เข้าหากันหรือไม่

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินงานเขียน

ดีเดอริช (Diederich. 1974 : 5) ได้ทำการศึกษาวิจัยการตรวจงานเขียนแบบ Holistic Scoring ของนักศึกษาชาย ชั้นปีที่ 1 จำนวน 300 คน ของวิทยาลัย 3 แห่ง โดยผู้ตรวจเป็นผู้เชี่ยวชาญจาก 6 สาขาอาชีพ ได้แก่ ครูสอนภาษาอังกฤษ ครูวิทยาศาสตร์ ครูสังคมศึกษา นักเขียนและนักการศึกษา นักกฎหมายและนักบริหารธุรกิจ ผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้จะเป็นผู้ประเมินงานเขียนทั้ง 300 ฉบับโดยให้คะแนนรวมทั้งฉบับตั้งแต่เกรด 1 ถึงเกรด 9 และใช้หลักเกณฑ์ในการตัดสินเกี่ยวกับ (1) ลีลาการเขียนเฉพาะตัว (2) การเรียบเรียงและการวิเคราะห์ (3) คุณสมบัติด้านความคิดในการเขียน (4) การใช้โครงสร้างประโยคเครื่องหมายต่าง ๆ และ (5) การใช้คำและตัวสะกด ผลการวิจัยพบว่าผู้ตรวจให้เกรดงานเขียนแต่ละฉบับแตกต่างกันไปเช่น งานเขียนจำนวน 101 ฉบับได้เกรดแตกต่างกันทุกเกรดตั้งแต่เกรด 1 ถึงเกรด 9 งานเขียนร้อยละ 94 ได้เกรดแตกต่างกันระหว่างเกรด 7,8 หรือ 9 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความแตกต่างของการให้เกรดขึ้นอยู่กับความรู้สึกนึกคิดของผู้ตรวจแต่ละคน ซึ่งมีพื้นฐานความรู้ความชำนาญในเรื่องที่แตกต่างกัน จึงใช้วิธีการแยกในการตรวจแตกต่างกันไป ฉะนั้นการให้ผู้ตรวจมีความเห็นที่สอดคล้องต้องงานเขียนจึงควรที่จะทำการตกลงกันก่อนเกี่ยวกับคุณสมบัติของงานเขียนที่ดีหรือได้รับการฝึกอบรมจนสามารถเข้าใจวิธีการตรวจเพื่อให้ได้ผลที่ใกล้เคียงกัน

จาคอบส์ และคนอื่น ๆ (Jacobs and others. n.d.; citing Brown and Bailey. 1984 : 26) ได้ทำการตรวจสอบการประเมินผลเรียงความด้วย Profile ซึ่งได้ระบุคำอธิบายเกณฑ์ต่าง ๆ ไว้อย่างชัดเจน (จากอ่อนมากถึงดีที่สุด) ดังนี้คือ (1) เนื้อหา (Content) 30% (2) การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization) 20% (3) คำศัพท์ (Vocabulary) 20% (4) การใช้ภาษา (Language Use) 25% และ (5) กลไกทางภาษา (Mechanics) 5% ผลการวิจัยพบว่า Profile ทำให้ผู้ตรวจมีความเที่ยงภายใน (สำหรับผู้ตรวจที่ได้ตรวจเรียงความอย่างน้อยคนละ 30 ฉบับ) .59 - .96 สำหรับผู้ตรวจ 2 คน ตรวจแบบ Profile นี้ยังตรวจมากเท่าไรก็ยังเที่ยงตรงมากเท่านั้น

บราวน์ และบายลีย์ (Brown and Bailey. 1984 : 21-42) ได้ทำการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลเรียงความ โดยใช้ผู้ตรวจ 10 คน ตรวจเรียงความของนักศึกษามหาวิทยาลัย 50 คน ในการตรวจได้พิจารณาส่วนต่าง ๆ ดังนี้

1. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization)
2. การพัฒนาความคิดอย่างมีเหตุผล (Logical Development of Idea)
3. ไวยากรณ์ (Grammar)
4. กลไทางภาษา (Mechanics)
5. ลีลาในการเขียน (Style)

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สมการถดถอย เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ ผลที่ได้ปรากฏว่าเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้เชื่อถือได้ ยิ่งกว่านี้ยังได้ทราบว่า ถึงแม้จะเปลี่ยนจำนวนผู้ตรวจหรือกฎเกณฑ์ในการตรวจ ผลที่ได้ก็ยังคงความเชื่อมั่นเหมือนเดิม

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินงานเขียนดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการประเมินผลความสามารถในการเขียนนั้น ถือได้ว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจาก การเขียนเป็นการแสดงความสามารถที่ละเอียดอ่อนของการใช้ภาษา และการแสดงออกของความคิดในการสื่อสาร ฉะนั้นการตรวจงานเขียนจึงต้องมีความประณีต และใช้วิจารณ์งานในการประเมินอย่างรอบคอบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเขียนเรียงความ เกณฑ์ที่ใช้ตัดสินงานเขียนจึงควรเป็นเกณฑ์ที่ครอบคลุมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในทุก ๆ ด้าน

สำหรับการประเมินผลในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การตรวจให้คะแนนงานเขียนเรียงความของเสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (Saowalak Rattanavich. 1987 : 54-55) ดังนี้

เกณฑ์ที่พิจารณาในการตรวจให้คะแนน	คะแนน
1. การลำดับความ (Writing Organizing, well - planned writing)	5
2. ความคิด : ใจความชัดเจนและสื่อความหมายได้ (Idea : Clear and Comprehensible)	5
3. การใช้ภาษา ไวยากรณ์ และตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling)	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียน สามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (Comprehensible Writing)	5

การตรวจรูปแบบนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่าลักษณะคล้ายคลึงกับการให้คะแนนแบบวิเคราะห์ (Analytical Scoring) แต่ประเด็นที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการตรวจมีความกว้างและครอบคลุมไปถึงการใช้ความรู้สึของผู้ตรวจในการตัดสินใจว่างานเขียนนั้นสามารถสื่อสารให้เข้าใจได้หรือไม่ คือเกณฑ์ข้อที่ 4 ที่ใช้คำว่า " Comprehensible Writing " จึงมีลักษณะเช่นเดียวกับการตรวจแบบ Holistic Scoring ที่เน้นคุณภาพของงานเขียนเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นสมควรที่จะนำวิธีนี้มาใช้ตรวจงานเขียนของนักเรียน

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริงโดยอาศัยแนวทางการสอนภาษาแบบธรรมชาติ

3.1 ความเหมาะสมของวิธีการสอนเขียนตามข้อเท็จจริง (Teaching Factual Writing)

วิธีการสอนเขียนตามข้อเท็จจริงเป็นวิธีสอนที่ก่อกำเนิดขึ้นจากความร่วมมือในการศึกษาวิจัยโดยกลุ่มนักวิชาการทางการสอนภาษา นักภาษาศาสตร์ ตลอดจนครูอาจารย์ในประเทศออสเตรเลีย ได้ร่วมกันจัดตั้ง โครงการส่งเสริมการรู้หนังสือสำหรับนักเรียนในโรงเรียนเขตภูมิภาคตะวันออก ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ด้อยโอกาสทางการศึกษาที่ติดเทียมกับโรงเรียนที่มีความเจริญของประเทศ (The Disadvantaged School Program (DSP) Literary Project) ผู้รับผิดชอบโครงการนี้ได้แก่ ไมเคิล คัลลาแกน (Michael Callaghan) และโจอัน รอทรี (Joan Rothery) แห่งสถาบันภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยซิดนีย์ หลังจากที่ได้ศึกษาทดลองการสอนเขียนตามข้อเท็จจริงกับโรงเรียนเหล่านั้นระยะหนึ่งแล้วก็จัดทำรายงานความก้าวหน้าของโครงการเป็นครั้งแรกและเผยแพร่ในปี ค.ศ. 1988

สำหรับความเหมาะสมของโครงการนี้ สืบเนื่องมาจากการที่กลุ่มผู้จัดตั้ง โครงการดังกล่าวได้ตระหนักถึงความจำเป็นในการส่งเสริมพัฒนาความรู้ ความสามารถของนักเรียนในโรงเรียนเขตภูมิภาค ซึ่งขาดความพร้อม ด้อยโอกาสในการศึกษาและขาดการเรียนรู้ได้อย่างทัดเทียมกับนักเรียนในโรงเรียนที่มีความเจริญ นักเรียนเหล่านั้นมีทัศนคติ วัฒนธรรม การใช้ภาษา ตลอดจนชีวิตความเป็นอยู่ที่แตกต่างกันไปจากสังคมตัวเมือง ฉะนั้นโครงการนี้ได้ตอบสนองความปรารถนา

ของผู้ปกครองที่จะเห็นบุตรหลานของตน ได้มีโอกาสเรียนรู้ทักษะทางภาษาที่สอดคล้องกับสังคมและวัฒนธรรมที่เจริญของประเทศ เพื่อที่จะสามารถยกระดับความรู้ความสามารถในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โรงเรียนในเขตที่ด้อยโอกาสในการเรียนรู้เหล่านั้น ต่างก็มีจุดมุ่งหมายในการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถ ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจควบคู่ไปด้วย ดังนั้นความต้องการที่สำคัญของโรงเรียน คือความต้องการด้านครูผู้สอนที่มีความรู้ความสามารถในการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถในการสอนภาษาเพื่อการรู้หนังสือ การสอนแต่เดิมนั้นมุ่งที่จะเน้นด้านกระบวนการสอนโดยมองข้ามความรู้ที่กระจ่างชัดเกี่ยวกับโครงสร้างทางการเขียน ดังนั้นจึงส่งผลกระทบมาสู่นักเรียนที่ด้อยโอกาสเหล่านั้น เนื่องจากสภาพทางสังคมและสิ่งแวดล้อมไม่ได้เอื้ออำนวยต่อความเข้าใจในการเรียนรู้ทางภาษาศาสตร์ของหลักสูตรในโรงเรียนหรืออิทธิพลของสังคมและวัฒนธรรมในภูมิภาคส่วนใหญ่ของประเทศ ฉะนั้นโครงการนี้จึงส่งเสริมการพัฒนาการรู้หนังสืออย่างกว้างขวางโดยจัดหาทุนเพื่อช่วยเหลือโรงเรียนและครูในการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์การเรียนการสอน

ไมเคิล คัลลานฮัน ในฐานะที่ปรึกษาของครูผู้สอนพบว่า แนวการสอนแบบดั้งเดิม (Traditional Approach) และแบบมุ่งกระบวนการ (Process Approach) นั้นยังไม่เพียงพอในการพัฒนาผู้เรียนเพื่อให้บรรลุผลเป็นที่น่าพอใจ จึงได้หาวิธีการสอนเขียนตามข้อเท็จจริงนำมาใช้สอนนักเรียนเพื่อศึกษาและทำวิจัยเพื่อมุ่งคำตอบในทางปฏิบัติ (Action Research) ซึ่งผลของการศึกษาจะเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้ได้ผลดีตามที่ได้คาดหวังไว้

วิธีการสอนเขียนตามข้อเท็จจริง ได้รับการพัฒนาจากการศึกษาทดลองจากบุคคลต่าง ๆ อาทิเช่น ปีเตอร์ วิกเนลล์ (Peter Wignell) จากมหาวิทยาลัยซิดนีย์ได้ศึกษาการเขียนวิชาประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งผลงานของเขาเป็นข้อมูลที่มีคุณค่าสำหรับครูผู้สอนวิชาประวัติศาสตร์และภูมิศาสตร์ได้เป็นอย่างดี นอกจากนั้นก็มีที่ปรึกษาโครงการ ได้แก่จิม มาร์ติน (Jim Martin) และโจอัน รอทเริ (Joan Rothery) จากสถาบันภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยซิดนีย์ ได้ทำการวิจัยในโรงเรียนประถมศึกษาหลายแห่งซึ่งผลการวิจัยถือเป็นพื้นฐานการศึกษาที่มีประโยชน์อย่างยิ่ง ในการศึกษาทดลองครั้งนี้ทั้งสองท่านได้วิเคราะห์การเขียนรูปแบบบรรทัดลักษณะของนักเรียนมากกว่า 2,500 ขึ้น ซึ่งโจอัน รอทเริได้ทำการศึกษา

ร่วมกับครูประถมศึกษา 2 ท่านคือ ลี เฟลตเจอร์ (Lee Pledger) และบาร์บารา ไรอัน (Barbara Ryan) ซึ่งเป็นการวิจัยการสอนการเขียนแบบบรรยาย (Narrative) และการเขียนตามข้อเท็จจริง (Factual Writing) โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre - Based Approach) และนอกจากนี้ก็มีสมาชิกของสถาบันทางภาษาศาสตร์อีกหนึ่งท่านคือ แคลร์ เพนเตอร์ (Claire Painter) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการทางภาษาของบุตรสองคน ซึ่งข้อมูลนี้มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และบุตร จากการศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบถึงรูปแบบของการปฏิสัมพันธ์โดยทั่วไปว่าเป็นกระบวนการที่มีลำดับเป็นขั้นตอนของการให้รูปแบบ (Model) ทางภาษาแก่เด็ก จากนั้นพ่อแม่และเด็กก็จะโต้ตอบกันเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ เป็นการเชื่อมโยงโครงสร้างทางภาษาซึ่งเด็กได้รับรูปแบบภาษาที่พ่อแม่พูดให้ฟัง จากนั้นเด็กก็จะสามารถสร้างคำ หรือประยুক্তคำที่นำมาใช้ได้อย่างเหมาะสมในแต่ละบริบทต่อไป วิธีการดังกล่าวนี้เป็นรากฐานสำคัญที่จิม มาร์ติน และโจอัน รอทวรี ได้นำหลักการของรูปแบบทางภาษามาพัฒนาการสอนในห้องเรียนและปรับปรุงคุณภาพของหลักสูตรการสอนเขียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นการสอนเขียนตามข้อเท็จจริง จึงเป็นการเขียนขึ้นพื้นฐานที่ควรฝึกผู้เรียนตั้งแต่ชั้นเด็กเล็ก ชั้นประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้น เนื่องจากเด็กในวัยนี้สามารถเขียนข้อความที่ยังไม่มีความซับซ้อนทางภาษามากเท่าใดนัก การเขียนตามข้อเท็จจริงจึงเป็นรูปแบบการเขียนที่เด็กสามารถแสดงความคิดจากประสบการณ์จริงที่เด็กพบเห็น ดังนั้นเด็กจึงสามารถเขียนได้ง่าย เพราะเขียนในสิ่งที่ตนเองทราบและเข้าใจได้ตามสภาพความเป็นจริง จิม มาร์ติน (Martin, 1989 : 56) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าการเขียนตามข้อเท็จจริง ควรนำมาใช้สอนเด็กเนื่องจากเหตุผล ดังนี้

1. เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาในสังคมและสิ่งแวดล้อม จากการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น แต่ละสังคมจะมีการใช้รูปแบบทางภาษาในการสนทนา และใช้ภาษาในวิถีทางต่าง ๆ การสอนเขียนตามข้อเท็จจริงเป็นวิถีทางหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กสามารถรับรูปแบบทางภาษาที่ถูกต้อง และสามารถเขียนสื่อสารเพื่อให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้

2. เด็กเรียนรู้ภาษาครั้งแรกจากการที่พ่อแม่พูดให้ฟังเป็นแบบอย่างจากนั้นจะเริ่มใช้ภาษาในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ต่อไป กล่าวได้ว่าภาษาสามารถใช้เป็นสื่อในการเรียนรู้ทั้งจาก

การเรียนรู้เกี่ยวกับตัวภาษาเอง และความรู้อื่น ๆ เช่น ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์ เป็นต้น ฉะนั้นจึงไม่น่าที่จะมีข้อโต้แย้งในการนำเอาวรรณลักษณะ (Genre) มาใช้สอนเด็ก

3. เมื่อเด็กเริ่มเขียนได้ เขาจะเขียนข้อเท็จจริงจากสิ่งที่พบเห็นก่อนสิ่งอื่น ดังนั้นจึงควรนำวิธีการสอนเขียนตามข้อเท็จจริงมาใช้สอนเด็กตั้งแต่วัยของการเรียนการเขียน

4. เด็กไม่สามารถสร้างสรรค์งานเขียนในลักษณะเดียวกับการสร้างสรรค์ของกวีหรือศิลปิน จนกว่าเขาจะได้เรียนรู้วรรณลักษณะหรือตัวแบบของเนื้อหาความในการเขียนเสียก่อน การที่เด็กเขียนผิดนั้นเนื่องมาจากการที่เขาไม่เข้าใจวรรณลักษณะดีพอตนเอง เขาจึงไม่สามารถสร้างสรรค์งานเขียนได้ อย่างไรก็ตามการสอนเขียนให้กับเด็กควรเริ่มจากการสอนรูปแบบทางภาษาที่ง่ายและไม่เป็นระบบที่ซับซ้อนดังเช่นนักเขียนที่ชำนาญใช้ในการเขียน

5. เด็กมักจะไม่ได้คิดว่าตนอยู่ในวัยที่อิสระและมีความสุขดังที่ผู้ใหญ่คิด เพราะเด็กต้องเผชิญกับปัญหาเช่นเดียวกับวัยอื่น ๆ เด็กวัยนี้อาจโตเป็นผู้ใหญ่เพื่อที่จะสามารถทำสิ่งที่ผู้ใหญ่ทำ และเขาจะไม่ชอบให้ผู้ใหญ่คิดว่าเขาไม่สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ได้ ดังนั้นการสอนตามข้อเท็จจริงจึงช่วยให้เขาได้แสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของเขา

6. มีเด็กเป็นจำนวนไม่น้อยที่สนใจเกี่ยวกับประสบการณ์ของบุคคลอื่น ๆ เขาจะอ่านเพื่อแสวงหาความรู้หรือข้อมูล ไม่ใช่เพียงเพื่อความสนุกสนานเท่านั้น เด็กผู้ชายเมื่อถึงวัยอยากรู้อยากเห็นมักจะสนใจเรื่องราวธรรมชาติอย่างมาก โดยสมมุติว่าตนเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ เช่น รถไฟ ลีดัว อวกาศ อาวุธ เป็นต้น การเขียนตามข้อเท็จจริงทำให้เขาสามารถบรรยายสิ่งเหล่านั้นได้

7. เด็กสามารถแยกความแตกต่างระหว่างเรื่องจริงกับเรื่องพื้นแต่งขึ้นได้ ถึงแม้เขาจะสนุกสนานกับเรื่องจินตนาการเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ แต่เขาก็ไม่ลังเลที่จะเชื่อว่าเป็นจริงหรือไม่ การสอนเขียนตามข้อเท็จจริงจึงสามารถใช้ได้ดีกับเด็ก

8. ถึงแม้ว่าเด็กจะรู้น้อยกว่าผู้ใหญ่ แต่เขาก็รักที่จะเรียนรู้ ถ้าหากเขาได้รับการสอนทักษะที่ต้องการในการค้นคว้า เขาก็จะใช้ทักษะเหล่านั้นมาเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว โดยไม่จำเป็นต้องให้เด็กเขียนแต่เฉพาะประสบการณ์ของเขาเองเท่านั้น

9. เด็กดูเหมือนว่าจะขาดความรับผิดชอบ เพราะผู้ใหญ่มักจะคาดหวังให้เด็กรับผิดชอบตลอดเวลา เด็กในหลาย ๆ วัฒนธรรมมีส่วนร่วมในการทำงานเช่นเดียวกับผู้ใหญ่ ซึ่งเป็น

ธรรมชาติอยู่เองที่ได้จะทำผิดพลาด แต่ถ้าหากผู้ใหญ่ในวัฒนธรรมนั้น ๆ แสดงความรับผิดชอบให้เด็กเห็น เด็กก็จะเป็นผู้มีความรับผิดชอบ

3.2 หลักการและทฤษฎี

หลักการและทฤษฎีของวิธีการสอนเขียนตามข้อเท็จจริง ได้แนวทฤษฎีในการสอนภาษา มาจากทฤษฎีต่าง ๆ ดังนี้

3.2.1 ทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ (Systemic Linguistic Theory)

ของศาสตราจารย์เอ็ม.เอ.เค. ฮอลล์เดย์ (M.A.K. Halliday) แห่งมหาวิทยาลัยซิดนีย์ วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีนี้จะเน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อข้อความจากบริบทภาษา (Context) ที่ใช้กันในสังคมหรือชุมชนต่าง ๆ ที่มีสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไป ตลอดจนอิทธิพลต่อการใช้ภาษาของบุคคลตามสถานการณ์ กาละเทศะที่บุคคลดำเนินชีวิตอยู่ในขณะนั้น ฮอลล์เดย์ ได้กล่าวถึงภาษาที่มีความเกี่ยวข้องกับ ความหมาย บริบทภาษาและข้อความดังนี้ (Halliday. 1985 : 4-14)

1. ความหมายของภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร (Meaning) การศึกษาทางด้านภาษาศาสตร์คือแง่มุมหนึ่งของการศึกษาเกี่ยวกับความหมายของภาษาที่เกี่ยวข้องกับระบบสังคม หรือ วัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย เมื่อพิจารณาถึงความ เป็นจริงของภาษานั้น การสร้างคำหรือภาษาย่อมมีจุดมุ่งหมายเพื่อการแสดงออกของความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ที่ได้รับและถ่ายทอดมาจากโครงสร้างทางสังคม ฉะนั้นการเรียนรู้ภาษาจึงถือเป็นกระบวนการทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่จำเป็นจะต้องเกี่ยวข้องกัน โดยมี อาจแยกออกจากกันได้ และความหมายของคำต่าง ๆ ที่ใช้ในการสื่อสารนั้นจะเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพแวดล้อม หรือกิจกรรมทางสังคมที่มีเป้าหมายในการสื่อสารต่าง ๆ กัน ฉะนั้นการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์จะประสบความสำเร็จได้เท่านั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความสามารถที่จะเข้าใจความหมายของคำหรือภาษาที่ถ่ายทอดได้อย่างถูกต้องตรงกับสภาพความเป็นจริงหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมนั้น

2. บริบทภาษา (Context) หมายถึงสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นในขณะที่มีการสื่อสารทางภาษา ซึ่งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ตลอดจนโอกาสในการใช้ภาษา และวิธีการที่บุคคลใช้ภาษา

เพื่อความเหมาะสมและตรงกับเป้าหมายของการสื่อสาร ซึ่งหากการเรียนรู้ภาษานั้นปราศจากการพิจารณาถึงบริบทภาษาแล้วการสื่อความหมายก็ย่อมที่จะไม่สามารถบรรลุผลสำเร็จได้ เพราะบริบทภาษาถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้การถ่ายทอดภาษานั้นเป็นที่เข้าใจได้อย่างถูกต้อง กระจ่างชัด ตัวอย่างเช่น ถ้าพิจารณาตัวภาษาและความหมายของคำว่า " top " ก็ไม่อาจบ่งบอกได้ว่าผู้สื่อสารต้องการสื่อความหมายอะไร แต่ถ้าหากคำนี้อยู่ในบริบทภาษาหรือความแวดล้อมตัวภาษา เช่น " John is playing a top. " ผู้รับการสื่อสารก็จะเข้าใจความหมายได้ทันทีว่าคำนี้เป็นคำนามที่หมายถึงลูกข่าง ไม่ใช่เป็นคำคุณศัพท์ที่หมายถึง ยอด หรือบนสุด

3. เนื้อความ (Text) หมายถึง ตัวภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร เป็นเสมือนตัวแทนของความหมายและการแสดงออกไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน ฮอลลิเดย์ให้ความเห็นว่าเนื้อความมีหลายความหมาย ตัวอย่างเช่น หมายถึงหน่วยหนึ่งของระบบความหมาย (as a semantic unit) หมายถึงผลผลิตและกระบวนการ (as product and as process) ในการสร้างคำเพื่อให้เกิดความหมาย หรือเป็นการแลกเปลี่ยนความหมายทางสังคม (as a social exchange of meaning) เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามเนื้อความหรือตัวภาษาที่เกิดขึ้นได้นั้นย่อมมีบริบทภาษาเป็นองค์ประกอบหรือเป็นสื่อทำให้เกิดการรับรู้ และเข้าใจเนื้อความนั้นได้อย่างถูกต้อง จึงจำเป็นที่บุคคลจะต้องมีความเข้าใจต่อบริบทภาษาให้ถ่องแท้เสียก่อน เพื่อที่จะได้เข้าใจเนื้อความนั้น ๆ ได้โดยไม่เกิดความผิดพลาดในการรับรู้

นอกจากนี้ฮอลลิเดย์ยังได้กล่าวถึงลักษณะของบริบทภาษา ที่มีบทบาทในการทำให้เนื้อความนั้นได้ความหมายที่ชัดเจนคือบริบทภาษาของสถานการณ์ต่าง ๆ (Context of Situation) และบริบทของวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง (Context of Culture)

บริบทภาษาของสถานการณ์ (Context of Situation)

เป็นบริบทซึ่งเกี่ยวข้องกับสภาพสังคมหรือชุมชนที่ผู้ใช้ภาษาดำเนินชีวิตอยู่ องค์ประกอบของบริบทภาษาของสถานการณ์แบ่งออกได้เป็น 3 ประการได้แก่ (Halliday, 1985 : 24-28)

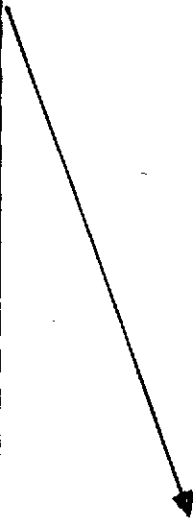
1. เรื่องราว (Field) หมายถึง เนื้อหาของสิ่งที่บุคคลต้องการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูด หรือภาษาเขียน ที่จะบ่งบอกว่าเป็นการสื่อสารเรื่องอะไร และเรื่องราวที่สื่อสารนั้นจะมีลักษณะเป็นข้อความที่ต่อเนื่อง (Discourse) อันเป็นที่เข้าใจได้ว่ามีเรื่องราวหรือเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นในขณะสื่อสารนั้น เช่น ถ้าจะกล่าวถึงกลอนเกี่ยวกับความรัก เรื่องราว

ที่สื่อสารก็คือเรื่องของความรัก หรือสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความรัก เป็นต้น

2. ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (Tenor) หมายถึง ความสัมพันธ์ที่บุคคลคือผู้ส่งข่าวสารและผู้รับข่าวสาร ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน มีความเกี่ยวข้องกันในลักษณะใด การใช้ภาษาจะแตกต่างกันไปตามสถานการณ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น ความแตกต่างในการเลือกใช้คำ การใช้เสียง การใช้โครงสร้างประโยค เป็นต้น ตัวอย่างเช่น ความสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านข่าวกับผู้ฟังจะมีรูปแบบการใช้ภาษาที่แตกต่างไปจากการใช้ภาษาของผู้พูดสองคนที่สนทนากัน

3. วิธีในการใช้ภาษา (Mode) หมายถึง วิธีการสื่อความหมายของภาษาซึ่งการสื่อความหมายในบริบทภาษานี้จะมีวิธีการหลายรูปแบบ เช่น การสื่อเป็นภาษาพูด ภาษาเขียนเป็นบทกลอนหรือใช้ภาษาจากภาพในการสื่อความหมาย เป็นต้น ตัวอย่างเช่นการเล่าเรื่องจากประสบการณ์โดยใช้คำพูดกับการใช้วิธีเขียน ภาษาที่ใช้ย่อมแตกต่างกัน

ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและบริบทของสถานการณ์สามารถสรุปได้ดังนี้

สถานการณ์ : ลักษณะของบริบทภาษา	(รับรู้โดย)	เนื้อหา : ส่วนประกอบที่ทำหน้าที่ของระบบความ หมาย (Semantic System)
เรื่องราวของข้อความ (สิ่งที่เกิดขึ้น)		ความหมายเกี่ยวกับประสบการณ์ที่มีอยู่ (ลักษณะการกระทำ การกำหนดชื่อ ฯลฯ)
ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา (เกี่ยวข้องกับบุคคลใด)		ความหมายเกี่ยวกับบุคคลโดยทั่วไป (ความรู้สึก อารมณ์ ตัวบุคคล ฯลฯ)
วิธีของการใช้ภาษา (บทบาทที่มีต่อภาษา)		ความหมายตามเนื้อหา (หัวข้อสำคัญ ข้อมูล ความสัมพันธ์ของเรื่อง ฯลฯ)

จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบของบริบทของสถานการณ์ทั้ง 3 ประการดังกล่าว มีอิทธิพลที่ทำให้การใช้ภาษาแตกต่างกันไปในลักษณะต่าง ๆ ตามสถานการณ์และสิ่งแวดล้อม ความสัมพันธ์ขององค์ประกอบเหล่านี้มีความสำคัญต่อการสร้างเนื้อความซึ่งจำเป็นต้องสอดคล้องกับบริบทภาษาเพื่อสร้างความเข้าใจและการรับรู้แก่ผู้รับสาร ซึ่งอาจเป็นผู้ฟัง หรือผู้อ่านได้อย่างชัดเจนและถูกต้อง

บริบททางวัฒนธรรม (Context of Culture)

ในแต่ละสถานการณ์ที่มีการใช้ภาษานั้น ย่อมเกี่ยวข้องกับเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ซึ่งจำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมที่ยอมรับกันในสังคมหรือชุมชนด้วย การใช้ภาษาที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำศัพท์ ส่วน โครงสร้างทางภาษาจะแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษา เช่น ในภาษาอังกฤษคำว่า " Jack-O-Lantern " ซึ่งหมายถึง โคมที่แกะสลักเป็นรูปตุ๊กตาผีใช้เล่นในวัน Halloween หากผู้เรียนไม่เข้าใจวัฒนธรรมของชาวตะวันตกที่มีการเล่นแบบนี้ ก็จะไม่สามารถเข้าใจความหมายที่ถูกต้องของภาษาได้

นอกจากนี้คำศัพท์ที่ใช้ในการพูดหรือเขียน ย่อมเกี่ยวข้องกับสถานะความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษาด้วย ความแตกต่างนี้เป็นลักษณะทางภาษาที่เรียกว่า ทำเนียบภาษา (Register) ตัวอย่างเช่น เมื่อกล่าวถึงพระมหากษัตริย์ ทำเนียบทางภาษาที่ใช้เฉพาะคือคำราชาศัพท์ เป็นต้น ฉะนั้นทำเนียบทางภาษาจึงเกิดขึ้นควบคู่ไปกับบริบทภาษาที่แตกต่างกันไปตามกาลและเทศะตามเรื่องราวที่กล่าวถึงบุคคลที่สัมพันธ์กับการใช้ภาษานั้น

Boo Bwale's Genre Analysis

3.2.2 แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach)

แนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานได้รับการพัฒนามาจากทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ฉะนั้นทฤษฎีนี้จึงเน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อเนื้อความในบริบทภาษาซึ่งคำนึงถึงความถูกต้องของเนื้อความเป็นสิ่งสำคัญ ผู้มีส่วนสำคัญในการพัฒนาแนวความคิดทฤษฎีนี้ได้แก่กลุ่มนักภาษาศาสตร์ชาวออสเตรเลีย ได้แก่ Jim Martin, Joan Rothery, Frances Christie, Brian Gray และ Mary Macken (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 24 ; อ้างอิงมาจาก Martin and Rothery. 1980 ; 1981 ; Christie. 1987 ; 1989) โดยยึดหลักการทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงระบบของ M.A.K. Halliday หลักการเรียนรู้ภาษาเริ่มจากการรับ

รูปแบบภาษาที่ถูกต้องตามลักษณะของบริบทภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม ผู้เรียนจะได้รับรูปแบบทางภาษาที่ถูกต้องจากการเลียนแบบและการฝึกหัดการใช้ตัวภาษาเป็นขั้น แรกซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้ควบคุมและเสริมสร้างประสบการณ์ทางภาษาแก่ผู้เรียน จนกระทั่งผู้เรียน มีความเข้าใจรูปแบบภาษาอย่างถ่องแท้ เข้าใจความหมายของคำ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และบริบทที่เกี่ยวข้องและสามารถใช้รูปแบบภาษานั้น ได้อย่างถูกต้องด้วย เมื่อผู้เรียนได้รับประสบการณ์ทางภาษาเพียงพอก็จะสามารถสื่อสารด้วยภาษาพูด หรือภาษาเขียนของตนเอง ได้โดยอิสระ

รูปแบบภาษาที่กล่าวถึงข้างต้นเป็นชนิดของภาษาที่อยู่ในรูปของเนื้อความ หรือเรียกว่า อรรถลักษณะ นักภาษาศาสตร์การศึกษาใช้คำจากภาษาฝรั่งเศสว่า " Genre " ซึ่งหมายถึงแบบ หรือชนิดของเนื้อความต่าง ๆ ในแต่ละบริบทของสถานการณ์และวัฒนธรรม ซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนตายตัวในการให้ผู้ใช้ภาษาประสบความสำเร็จในการใช้ภาษา ผู้สอนสามารถนำอรรถลักษณะของเนื้อความต่าง ๆ มาใช้เป็นรูปแบบของการจัดกิจกรรมในการเรียนการสอน ซึ่งผู้เรียนจะมีโอกาสฝึกฝนและใช้ภาษาเป็นอิสระของตนเองได้ในที่สุด

อรรถลักษณะของการเขียนตามข้อเท็จจริง

อรรถลักษณะของภาษาที่เป็นรูปแบบที่ครอบคลุมลักษณะต่าง ๆ ทางภาษาและมีเป้าหมายที่ชัดเจนในการสื่อความหมาย การเข้าใจอรรถลักษณะของเนื้อความจะทำให้การฟัง หรือการอ่านชัดเจนขึ้น นอกจากนี้ยังช่วยให้การจับใจความ การหารายละเอียดของเรื่อง และการแสดงความคิดเห็นสามารถกระทำได้ง่ายขึ้น

อรรถลักษณะของภาษามีหลายชนิด ชนิดที่สำคัญและใช้กันโดยทั่วไปในการสื่อสารได้แก่

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount)
2. รายงาน (Report)
3. การอธิบาย (Explanation)
4. การแสดงความคิดเห็น (Exposition)
5. วิธีกร (Procedure)
6. เรื่องเล่าหรือบรรยายเชิงจินตนาการ (Narrative)
7. การอภิปราย (Discussion)

ตัวอย่างของอรรถลักษณะที่นำมาใช้ในการเขียนตามข้อเท็จจริงนั้น มีลักษณะและโครงสร้างในการดำเนินเรื่องแตกต่างกันดังต่อไปนี้ (Callaghan and Rothery, 1988 : 53-90)

1. เรื่องเล่าจากประสบการณ์ (Recount Genre)

หน้าที่ (Function) ของอรรถลักษณะประเภทนี้ได้แก่การเขียนเล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมาจากประสบการณ์ของผู้เขียน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Generic Structure)

1. เริ่มต้นด้วยบทนำ (Orientation)
2. การลำดับเหตุการณ์อย่างต่อเนื่อง (Events)
3. บทสรุป (re-orientation)

ลักษณะของภาษา (Language Features)

1. บ่งชี้ส่วนต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างเฉพาะเจาะจง เช่น บุคคลที่กล่าวถึง สถานที่ หรือสิ่งต่าง ๆ ที่มีความสำคัญในเนื้อความ
2. ใช้รูปประโยค Past Tense เพราะเป็นเรื่องเล่าในอดีต
3. ใช้คำวิเศษณ์บ่งบอกเวลาและลำดับของเหตุการณ์
4. ใช้คำกริยาที่บ่งบอกถึงการกระทำ

ตัวอย่าง : การเล่าเรื่องในจดหมาย

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

13/53 Alice St.,

Lakemba.

29/10/87

Dear Grandpa and Grandma,

Yesterday at my school we had International Day. We had performance, food stalls, displays and some of us were dressed in costumes.

←—— Orientation

We started our day off with performances but the one I like best was about games. The performances I was in was called Labamba.

← Events

Straight after our performances we had our lunch. There were food stalls. They came from Australia, Asian, Arabic and Greece.

← Events

After lunch we had a raffle ticket draw. I didn't win anything but a lot of people did.

← Event

Although I didn't win anything, International Day was still fun.

← Re-orientation

Love from Huy

ส่วนที่เกี่ยวข้องกันอย่างเฉพาะเจาะจง (Specific participants)

13/53

Alice St.

Lakemba

29/10/87

Dear Grandpa and Grandma

Yesterday at my school we had International Day

We had Performances , food stalls , displays , raffle

ticket draw and some of us were dressed in costumes.

การใช้รูปประโยค Past Tense

Yesterday at my school we had International Day. We had
performances, food stalls, displays, raffle ticket draw and
some of us were dressed in costumes.

การใช้คำกริยาที่บ่งบอกถึงการกระทำ (material (or action) processes)

Yesterday at my school we had International Day. We had
performances, food stalls, displays, raffle ticket draw and

some of us were dressed in costumes.

2. รายงาน (Report Genre)

หน้าที่ของอรรถลักษณะนี้ ได้แก่ การเขียนตามข้อเท็จจริงเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นและวิถีทางของปรากฏการณ์นั้น ซึ่งเกี่ยวกับธรรมชาติและสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นในสังคม การเขียนชนิดนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อความ และให้ความรู้แก่ผู้อ่าน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Generic Structure)

1. มีบทนำ โดยกล่าวถึงเรื่องโดยทั่วไป ซึ่งอาจให้คำจำกัดความหรือคำนิยามทั่วไปของเรื่อง
2. บอกรายละเอียดของเรื่องนั้น ๆ เช่น ประเภท ลักษณะของพฤติกรรม คุณค่าที่มีต่อมนุษย์ เป็นต้น

ลักษณะของภาษา (Language Features)

1. บอกถึงความสัมพันธ์โดยทั่วไปของคำต่าง ๆ ในเนื้อความ (กลุ่มของสิ่งต่าง ๆ)
2. ใช้ Simple Present Tense เป็นประโยคบอกเล่า เหตุการณ์ปัจจุบัน
3. มีคำกริยาแสดงอาการ การกระทำ เช่น " being " และ " having "
4. ใช้คำหรือภาษาเป็นกลาง ไม่เฉพาะเจาะจง

ตัวอย่าง : Dolphins

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

Dolphins are sea mammals.

← General Classification

They have to breathe air or they

will die. They are members of the corphaenidae family.

Dolphins hunt together in a group. A group of dolphins is called a pod. They eat fish, shrimp and small squid.

They live in salt water oceans. Dolphins can hold their breath for six minutes.

Dolphins have smooth bare skin. Only baby dolphins are born with a few bristly hairs on their snouts. These hairs soon fall out. They have a long tail and the fin on top of their backs keeps the dolphins from rolling over. The female dolphins have a thick layer dive very deep. The dolphins front fins are called flippers. They use them to turn left and right. Dolphins grow from 2 to 3 metres long and weigh up to 76 kilograms.

When dolphins hear or see a ship close by, they go near it and follow it for many kilometres. Dolphins can leap out of the water and do somersaults. Sometimes they invent their own tricks and stunts after watching other dolphins perform.

Dolphins are very friendly to people and have never harmed anyone. They are very playful mammals.

—Description

การบ่งบอกถึงความสัมพันธ์ของกลุ่มสิ่งต่าง ๆ โดยทั่วไปของเนื้อความ

(Generic participants)

Dolphins	are	sea	mammals.	They	have to breathe
----------	-----	-----	----------	------	-----------------

air or they will die. They are members of the
corphaenidae family.

การใช้รูปประโยคบอกเล่าเหตุการณ์ปัจจุบัน (Simple Present Tense)

Dolphins are sea mammals. They have to breathe air
or they will die. They are members of the corphaenidae family.

การใช้คำกริยา " having " และ " being "

Dolphins are sea mammals. They have to breathe air or they
will die. They are members of the corphaenidae family.
Dolphins have smooth bare skin. Only baby dolphins are
born with a few bristly hairs on their snouts..

3. วิธีการ (Procedure Genre)

หน้าที่ของอรรถลักษณะนี้ ได้แก่ การเขียนเพื่อแนะนำการปฏิบัติ ซึ่งจะกล่าวถึงวิธีการ
กระบวนการ หรือขั้นตอนในการปฏิบัติที่ชัดเจน

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Generic Structure)

1. มีเป้าหมายการเขียนที่แน่นอน
2. ให้รายละเอียดของวัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้
3. เรียงลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

ลักษณะของภาษา (Language Features)

1. เกี่ยวข้องกับบุคคลที่เป็นผู้ปฏิบัติตามวิธีการ โดยใช้สรรพนามบุรุษที่ 2
2. ใช้รูปประโยคบอกเล่า Simple Present Tense และ Imperatives
3. ใช้คำเชื่อมที่บ่งบอกลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ

ตัวอย่าง : To Make Stained Glass Figures

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

To Make Stained Glass Figures <———— Goal

1. First you take a piece of cardboard and one piece of chalk.
2. Then you draw something on the cardboard.
3. Next you cut it out where you want light to go through.
4. Then use a texta to trace around the thing you draw.
5. Stict different coloured cellophane paper over the areas that have a hole.
6. When you finished this, stick it on the window.

————— Step

ความเกี่ยวข้องกับบุคคลที่เป็นผู้ปฏิบัติตามวิธีการ (Generalized Human Agents)

1. First you take a piece of cardboard and one piece of chalk.

2. Then you draw something on the cardboard.

ความเกี่ยวข้องกับกลุ่มสิ่งต่าง ๆ โดยทั่วไป (Generic participants)

1. First you take a piece of cardboard and one

piece of chalk.

2. Then you draw something on the cardboard.

ใช้รูปประโยคบอกเล่า Simple Present Tense และ Imperatives

To Make Stained Glass Figures.

1. First you take a piece of cardboard and one piece of chalk.

2. Then you draw something on the cardboard.

ใช้คำเชื่อมที่บ่งบอกลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ (Temporal Conjunction Relations)

1. First you take a piece of cardboard and one piece of chalk.

2. Then you draw something on the cardboard.

ใช้คำกริยาบอกการปฏิบัติ (Material (Action) Processes)

1. First you take a piece of cardboard and one piece of chalk.

2. Then you draw something on the cardboard.

4. การอธิบาย (Explanation Genre)

หน้าที่ของอรรถลักษณะนี้ ได้แก่ การเขียนเกี่ยวกับสาเหตุและกระบวนการของการเกิดปรากฏการณ์ต่าง ๆ โดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์ และผลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร และเหตุใดจึงเกิดขึ้น

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Generic Structure)

1. บอกหลักการ สาเหตุและผล บอกลักษณะของเหตุการณ์นั้น ๆ
2. มีบทสรุปจากหลักการ

ลักษณะของภาษา (Language Features)

1. บ่งบอกถึงความสัมพันธ์โดยทั่วไปของคำที่ไม่เกี่ยวข้องกันบุคคล
2. ใช้รูปประโยคบอกเล่า Simple Present Tense
3. ใช้คำสันธานเชื่อมประโยคเพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน
4. ใช้คำที่บ่งบอกถึงการกระทำ

ตัวอย่าง : Explain How Deserts Remain Dry

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ

There are three possible reasons why deserts remain dry. These are high mountain barriers, old ocean currents and high pressure systems.

← General
Statement to
Position Reader

Mountain Barriers :

When warm air passes over the ocean it picks up moisture in the form of water vapour. As this moist air travels over the land, it rises to pass over mountain ranges. When it begins to rise, the air cools and this causes the water vapour to condense into droplets which fall as rain. When the air reaches the other side of the mountain barrier, it has lost all its moisture and so the other side of the mountain remains dry.

← The Sequenced
Explanation of
Why / How
Something Occurs

Cold Ocean Currents :

Air passing over cold ocean currents is cooled and therefore is unable to pick up and hold much moisture. When this cold air mass reaches the warm desert, any moisture in the air is

evaporated and so does not fall as rain and so the desert remains dry.

The Sequenced
Explanation
of Why / How
Something
Occurs

High Pressure System :

In a high pressure system, the air is dry and moving downwards. As this system moves over the land it draws in moisture from the land surface. Consequently the moisture does not fall as rain and so the desert remains dry.

การบ่งบอกถึงความสัมพันธ์โดยทั่วไปของคำที่ไม่เกี่ยวข้องกับบุคคล

(Generic, non-human participants)

Explain How deserts Remain Dry

There are three possible reasons why deserts remain dry.

These are

high

mountain

barriers

cold

ocean

currents

and

high

pressure

systems.

การใช้รูปประโยคบอกเล่าเหตุการณ์ปัจจุบัน (Present Simple Tense)

There are three possible reasons why deserts remain dry.

There are high mountain barriers, cold ocean currents

and high pressure systems.

การใช้คำสันธานเชื่อมประโยค เพื่อบ่งบอกความเป็นเหตุเป็นผลกัน

Mountain Barriers :

When warm air passes over the ocean it picks up moisture

in the form of water vapour. As this moist air travels over

the land , it rises to pass over mountain ranges.

การใช้คำที่บ่งบอกถึงการกระทำ

Mountain Barriers :

When warm air passes over the ocean it picks up

moisture in the form of water vapour. As this moist air

travels over the land, it rises to pass over

mountain ranges.

5. การแสดงความคิดเห็น (Exposition Genre)

หน้าที่ของอรรถลักษณะนี้ได้แก่ การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็นส่วนตัว เป็นความคิดของตนเองหรือของผู้อื่นที่มีต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นการถกเถียงหรือโต้แย้ง

ลักษณะโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Generic Structure)

1. ประเด็นของเรื่องที่แสดงความคิดเห็น (Thesis)

การเริ่มต้นข้อคิดเห็น (Position) การให้เหตุผลสนับสนุนข้อคิดเห็น (Preview)

2. เหตุผลโต้แย้ง (Argument)

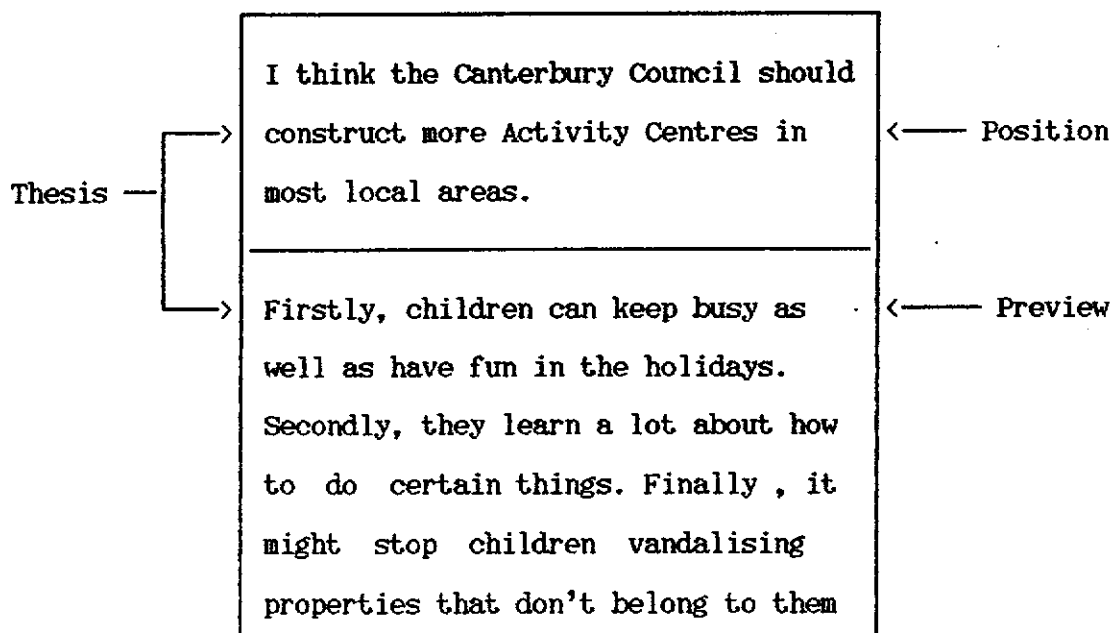
ข้อความที่เป็นจุดสำคัญ (point) ข้อความรายละเอียดสนับสนุน (Elaboration)

3. มีบทสรุปการแสดงความคิดเห็นของตน เพื่อเน้นความสำคัญของเรื่องให้น่าสนใจและน่าเชื่อถือ

ลักษณะของภาษา (Language Features)

1. บ่งบอกถึงความสัมพันธ์โดยทั่วไปของคำที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับบุคคล
2. ใช้รูปประโยค Simple Present Tense
3. มีคำเชื่อมที่แสดงเหตุและผลในการแสดงความคิดเห็น
4. มีคำกริยาที่แสดงออกด้านการใช้เหตุผลและความรู้สึกนึกคิด

ตัวอย่าง : เรื่องแสดงความคิดเห็น

because they can go to the Activity Centres.

<— Preview

During the school holidays, many children who don't have much on their minds can attend their local Activity Centre.

Argument —

<— Point

It will keep them busy and they can also learn to do lots of different things.

<— Elaboration

Another reason is children can encourage others to attend the local Activity Centre.

Argument —

<— Point

This way children will not get so bored because they can have lots of fun.

<— Elaboration

Moreover, it could stop children from vandalising others' property

Argument —

<— Point

because they have better things to do like going to the Activity Centre and having fun and enjoying themselves.

<— Elaboration

Re-Statement →
of Thesis

These are the main reasons why I think we should have more Activity Centres. It will be very educational and very good experience for lots of children.

การแบ่งบอกถึงความสัมพันธ์โดยทั่วไปของคำที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับบุคคล

(Generic human and non - human participants)

I think the Canterbury Council should construct more

Activity Centres in most local areas.

Firstly, children can keep busy as well as have fun in

the holidays.

การใช้รูปประโยคบอกเล่าเหตุการณ์ปัจจุบัน (Simple Present Tense)

I think the Canterbury should construct more Activity

Centres in most local areas. Firstly children can keep

busy as well as have fun in the holidays.

การใช้คำเชื่อมที่แสดงเหตุและผลในการแสดงความคิดเห็น (Logical Conjunctions)

Firstly, children can keep busy as well as have fun in
 the holidays. Secondly, they learn a lot about how to do
 certain things. Finally, it might stop children
 vandalising properties that don't belong to them because
 they can go to the Activity Centres.

การใช้คำกริยาที่แสดงออกด้านการใช้เหตุผลในการแสดงความคิดเห็น

(Material , rational and mental processes)

I think the Canterbury Council should construct
 more Activity Centres in most local areas.

6. การอภิปราย (Discussion Genre)

หน้าที่ของอรรถลักษณะนี้ ได้แก่ การเขียนเพื่อแสดงถึงเหตุและผลและความจำเป็น ชี้ให้เห็นถึงข้อดีข้อเสีย เป็นการจูงใจผู้อ่านให้คล้อยตาม

ลักษณะ โครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Generic Structure)

1. เริ่มต้นหน้าด้วยการให้หลักการหรือความสำคัญของเรื่องให้ชัดเจน
2. กล่าวถึงข้อขัดแย้ง หรือสนับสนุน โดยมีการอ้างอิงแสดงเหตุผล
3. มีข้อความแสดงความคิดเห็นในประเด็นที่แตกต่างกันไป
4. ตอนท้ายกล่าวเสนอแนะเชิงสรุปว่าควรทำหรือสนับสนุนอย่างไร โดยย้ำหลักการหรือความสำคัญของเรื่องเช่นเดียวกับบทนำ

ลักษณะของภาษา (Language Features)

1. บ่งบอกถึงความสัมพันธ์โดยทั่วไปของคำที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับบุคคล
2. ใช้ประโยคบอกเล่า Simple Present Tense
3. ใช้คำเชื่อมที่แสดงเหตุผลในการแสดงความคิดเห็น
4. ใช้คำกริยาที่แสดงออกด้านการใช้เหตุผลและความรู้สึกนึกคิด

ตัวอย่าง : Advertisements

There are many reasons for both sides of the question, " Should we have printed advertisements? " Many people have strong views and feel that ads are nothing more than useless junk mail , while other people feel it is an important source of information.

<———— Issue

Here are some reasons why we should have advertisements in newspapers and Magazines. One reason is ads give us information about what is available. Looking at ads we can find out what is on sale and what is new in the market. This is an easy way of shopping. Another reason is that advertisements promote business. When shop owners compete against each other the buyer, more people come to their shops and they sell more goods.

<———— Arguments
for

On the other hand, some people argue ads should not put in newspapers and magazines these various reasons. Firstly, ads cost the shopkeepers a lot of money to print onto paper. Also some people don't like finding junk mail in their letter boxes. People may also find the ads not very interesting. Ads also influence people to buy items they don't need and can't really afford. Ads use up a lot of space and a lot of effort has to be made to make the ads eyecatching.

← Arguments
against

After looking at both sides of the issue, I think we should not have advertisements because they cost a lot of money to print onto paper. Ads also take up a lot of room in the papers and I don't think I find some of them interesting. I mainly disagree because it's junk mail.

← Recommendations

การบ่งบอกถึงความล้มเหลวโดยทั่วไปของคำที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับบุคคล

(Generic human and non - human participants)

There are many arguments to support both sides of the

question, " Should we have printed advertisements ? "

Many people have strong views and feel that

ads are nothing more than useless junk mail, while

other people feel it is an important source

of information.

การใช้รูปประโยคบอกเล่าเหตุการณ์ปัจจุบัน (Simple Present Tense)

These are many arguments to support both sides of the

question, " Should we have printed advertisements ? " Many

people have strong views and feel that ads are

nothing more than useless junk mail, while other people

feel it is an important source of information.

การใช้คำเชื่อมที่แสดงเหตุผลในการแสดงความคิดเห็น (Logical Conjunction)

On the other hand, some people argue ads should not

be put in newspapers and magazines for these various reasons.

Firstly, ads cost the shopkeepers a lot of money to print

onto paper. Also some people don't like finding junk mail

in their letter boxes.

การใช้คำกริยาที่แสดงออกด้านการใช้เหตุผลและผลและความรู้สึกนึกคิด

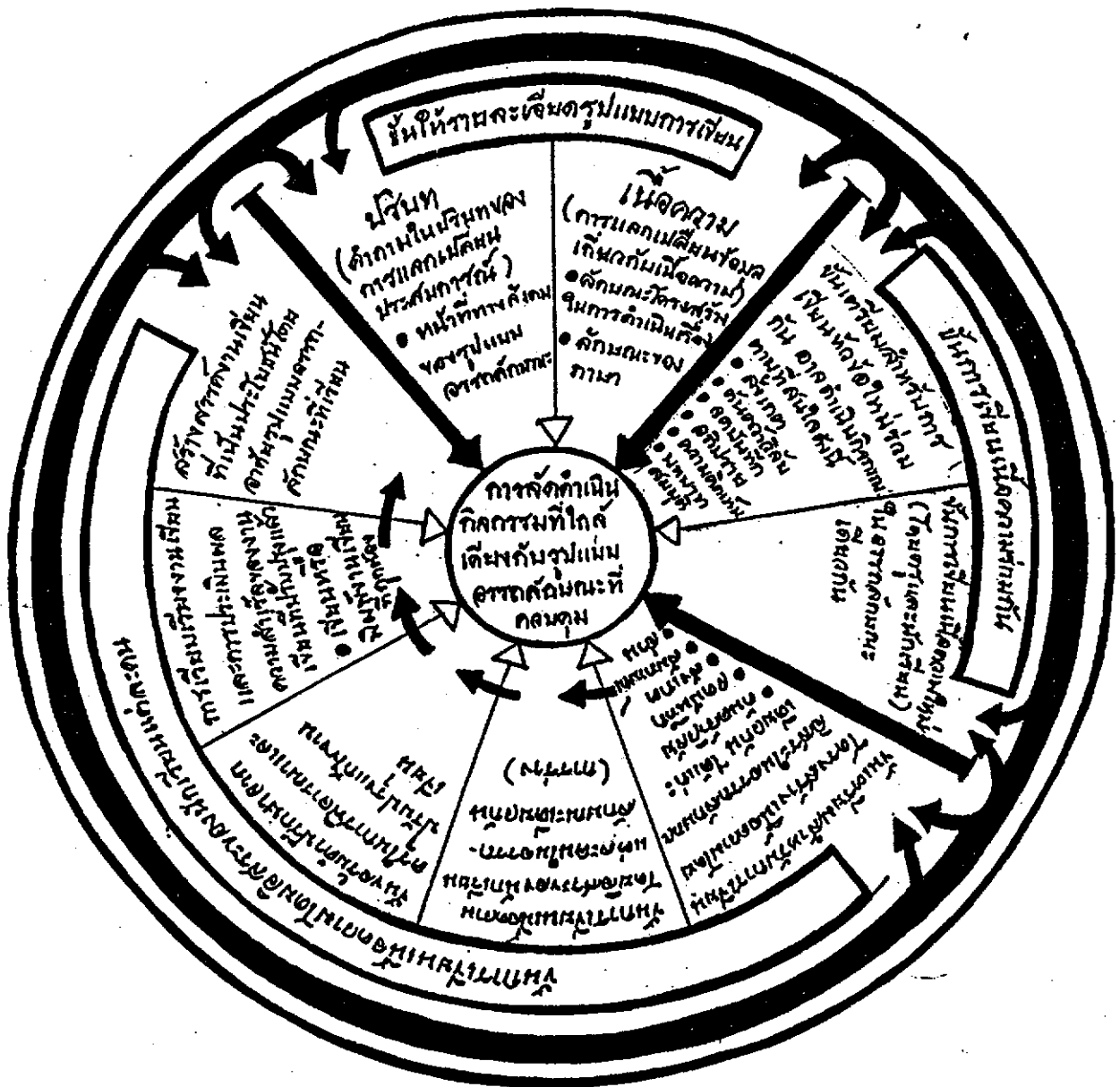
(Material , Rational and Mental Process)

There are many arguments to support both sides of the question , " Should we have printed advertisements ? "

Many people have strong views and feel that ads are

nothing more than useless junk mail , while other people

feel it is an important source of information.

ภาพประกอบ 2 วงกลมแสดงรายละเอียดขั้นตอนของรูปแบบการเขียนตามข้อเท็จจริง
(Callaghan and Rothery. 1988 : 39)

3.3 ขั้นตอนการสอนเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทางการสอนภาษาแบบ

อรรถฐาน

หลักการสอนเขียนตามข้อเท็จจริง มีขั้นตอนที่สำคัญอยู่ 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นให้รายละเอียดรูปแบบการเขียน (Modelling)
2. ขั้นการเขียนเนื้อความร่วมกัน (Joint Construction of a Text)
3. ขั้นการเขียนเนื้อความโดยอิสระ (Independent Construction

of a Text)

จากหลักการสอนดังกล่าว ไมเคิล คัลลาแฮน และโจอัน รอทรี ได้สร้างแผนการสอนตามขั้นตอนในการสอนเขียนตามรูปแบบอรรถลักษณะต่าง ๆ ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยขอกล่าวถึงขั้นตอนการสอนเขียนเฉพาะอรรถลักษณะแบบการแสดงความคิดเห็น (Exposition Genre) เนื่องจากผู้วิจัยได้นำรูปแบบอรรถลักษณะนี้มาทดลองสอนในการทำวิจัยครั้งนี้

ขั้นตอนการสอนเขียนอรรถลักษณะแบบการแสดงความคิดเห็นมีดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการให้รายละเอียดของเนื้อความแบบการแสดงความคิดเห็น (Modelling of Exposition) มีลำดับการสอนดังนี้

1.1 ผู้สอนบอกจุดประสงค์ของการเรียนรู้ของกิจกรรมการเรียนการสอนและแบ่งกลุ่มนักเรียนสำหรับทำกิจกรรมร่วมกัน

1.2 ผู้สอนแนะนำให้ผู้เรียนได้รู้จักรูปแบบของอรรถลักษณะแบบการแสดงความคิดเห็น โดยอธิบายว่าเป็นอรรถลักษณะที่ใช้กันโดยทั่วไปในการแสดงความคิดเห็น โต้แย้ง หรือสนับสนุนในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ฉะนั้นในการเรียนการสอนจึงต้องมีการรวมกลุ่มปฏิสัมพันธ์ โดยการระดมพลังสมองเพื่อออกความคิดเห็น และใช้วิจารณ์แสดงเหตุผลและผลสำหรับเป็นข้อมูลในการเขียน อรรถลักษณะชนิดนี้จึงมีประโยชน์ต่อการเรียนวิชาต่าง ๆ อย่างประสบผลสำเร็จ เพราะการช่วยกันแสดงความคิดเห็นนั้น จะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้ที่กว้างขวางขึ้น รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการปฏิสัมพันธ์ การติดต่อสื่อสารกับบุคคลในสังคมได้เป็นอย่างดี

1.3 ผู้สอนเสนอเนื้อความซึ่งเขียนบนแผ่นใส โดยให้ผู้เรียนอ่านเนื้อความนั้นร่วมกันจากเครื่องฉายภาพข้ามศีรษะ จากนั้นให้ช่วยกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาททางสังคม และจุดมุ่งหมายของเนื้อความที่อ่านนั้นว่าต้องการแสดงให้เห็นถึงสิ่งใด ผู้เขียนให้เหตุผลโต้แย้ง

หรือสนับสนุนเกี่ยวกับอะไร มีหลักสังเกตในการสื่อความหมายอย่างไร ซึ่งผู้สอนชี้ให้เห็นถึงหลักสังเกตจากการใช้ภาษาของเนื้อความที่อ่านนั้น

1.4 ผู้สอนแสดงแบบแผนของเนื้อความที่สร้างขึ้นใหม่จากเนื้อความเดิม โดยแยกแยะรายละเอียดของเนื้อความออกเป็นส่วน ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจรายละเอียดต่าง ๆ ของเนื้อความและการใช้ภาษาในเนื้อความนั้นได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น จากนั้นทำการทดสอบผู้เรียนเกี่ยวกับความเข้าใจความหมายในบริบทและลักษณะต่าง ๆ ของภาษา เช่น โครงสร้างและไวยากรณ์ โดยให้ผู้เรียนเติมส่วนที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ในเนื้อความนั้น ๆ (Cloze)

ขั้นที่ 2 ขั้นการเชื่อมโยงโครงสร้างทางภาษาของเนื้อความโดยการเขียนร่วมกัน (Joint Construction of Exposition) ดำเนินการเรียนการสอนดังนี้

2.1 ขั้นเตรียมการเขียน โดยการเลือกหัวข้อเรื่อง (Preparation for Writing : Researching the Topic) นักเรียนเลือกหัวข้อเรื่องที่จะเขียนร่วมกัน แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มสมาชิกจะช่วยกันแสดงความคิดเห็นตามหัวข้อเรื่อง เช่น เรื่องที่ต้งประเด็นว่า " How to Treat a Cold Simply " หรือการรักษาหวัดอย่าง ๆ นักเรียนจะช่วยกันหาข้อมูลและเหตุผล โดยมีสมาชิกคนหนึ่งในกลุ่มเป็นผู้จดความคิดเห็นเป็นหัวข้อไว้ในขั้นนี้ผู้สอนจะสังเกตการปฏิสัมพันธ์และการทำงานกลุ่มของนักเรียน

2.2 ขั้นรวบรวมข้อมูล (Pooling Information) ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มกลับมารวมกันอีกครั้ง จากนั้นแต่ละกลุ่มจะส่งตัวแทนออกมาเขียนหัวข้อความคิดเห็นบนกระดานดำ ประเด็นใดที่ยังขาดไปแต่ละกลุ่มถัดไปก็จะเพิ่มเติม หากประเด็นใดที่มีความสอดคล้องกันก็จะเพิ่มเติมในส่วนนั้น โดยการเขียนหมายเลขกำกับหรือใช้ลูกศรชี้ ครูจะเป็นผู้คอยถามเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนช่วยกันพิจารณาข้อมูลว่า มีความสอดคล้องกับรูปแบบการเขียนอรรถลักษณะแบบการแสดงความคิดเห็นตามตัวอย่างที่ได้เรียนไปหรือไม่เพียงใด

2.3 ขั้นเชื่อมโยงโครงสร้างของเนื้อความร่วมกัน (Jointly Constructing the Text) ครูจะเป็นผู้นำแนวทางในการเขียนตามรูปแบบอรรถลักษณะในขั้นตอนที่สำคัญนี้ โดยการถามคำถามเกี่ยวกับขั้นตอนต่าง ๆ ของการเขียนว่ามีโครงสร้างในการเขียนอย่างไร เริ่มตั้งแต่การตั้งชื่อเรื่อง เช่น ตั้งประเด็นหัวข้อแสดงความคิดเห็นว่า " Should Children go to School? " หัวข้อนี้อาจจะตั้งชื่อเป็น " Children Should go to School " ก็ได้

ตามความเหมาะสม จากนั้นครูจะเขียนเนื้อความจากข้อมูลต่าง ๆ นั้นลงบนแผ่นใสโดยให้นักเรียนช่วยกันเสนอว่าควรเขียนอย่างไรให้นักเรียนพูดออกมา จากนั้นครูจะแปลงคำพูดเป็นภาษาเขียนที่เหมาะสมตามรูปแบบวรรณคดี เมื่อเขียนเสร็จแล้วก็จะช่วยกันขัดเกลางานเขียนให้ถูกต้องสมบูรณ์ จากนั้นนักเรียนจะลอกงานเขียนที่สมบูรณ์เรียบร้อยลงสมุด

2.4 ขั้นประเมินความก้าวหน้าของนักเรียน (Assessing the Students' Progress) ในขั้นนี้ผู้สอนจะประเมินการเรียนรู้ของนักเรียน โดยการสังเกตนักเรียนจากพฤติกรรมการแสดงออก เช่น การพูดโต้ตอบ การแสดงความคิดเห็น การตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดของรูปแบบวรรณคดีที่เรียน เช่น โครงสร้างของการดำเนินเรื่อง และลักษณะของภาษาที่ใช้ได้อย่างถูกต้อง หากผู้สอนพบว่านักเรียนไม่เข้าใจและไม่สามารถปฏิบัติในขั้นตอนที่ 2 นี้ได้อย่างประสบความสำเร็จ ผู้สอนก็อาจกลับไปสอนขั้นตอนที่ 1 ใหม่โดยการให้รายละเอียดรูปแบบวรรณคดี (Modelling) อธิบายเพิ่มเติม หรือเสริมในส่วนที่นักเรียนยังไม่เข้าใจก่อนที่จะผ่านไปยังขั้นตอนที่ 2 และ 3 ต่อไป

ขั้นที่ 3 ขั้นการเขียนโครงสร้างเนื้อความโดยอิสระ (Independent Construction of a Text) ดำเนินการสอนดังนี้

3.1 นักเรียนเลือกหัวข้อเรื่องที่จะเขียนใหม่ หัวข้อเรื่องควรเป็นเรื่องที่มีประโยชน์น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน หากเป็นไปได้อาจหาหัวข้อเรื่องจากวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรเพื่อที่จะได้รับประโยชน์จากการเขียนแสดงความคิดเห็น ทำให้เข้าใจบทเรียนในวิชาเหล่านั้นได้ดียิ่งขึ้น ในขั้นนี้การแสดงความคิดเห็นอาจเกิดจากสามัญสำนึก (Common sense) ก็ได้ นักเรียนอาจรวมกลุ่มอภิปราย จากนั้นแต่ละคนก็จะรวบรวมข้อมูลสำรับนำมาเขียนด้วยตนเอง

3.2 นักเรียนแต่ละคนเขียนร่างข้อความ (Draft) โดยก่อนอื่นนักเรียนจะต้องกลับไปทบทวนรูปแบบวรรณคดีที่เรียนในขั้นตอนที่ 1 และหลักการเขียนที่ถูกต้องจากตัวอย่างเนื้อความที่ครูนำเสนอ และจากการเขียนร่วมกันในขั้นตอนที่ 2

3.3 นักเรียนนำข้อความที่ร่างไว้มาขอคำแนะนำในการแก้ไข หรือปรับปรุงงานเขียนจากครู ซึ่งขั้นตอนนี้เป็นการชี้แนะงานเขียนที่เป็นระบบ และเป็นขั้นตอนซึ่งแตกต่างจากการแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีแบบเก่า คือชี้แนะหรือแก้ไขโดยตรง แต่วิธีนี้นักเรียนจะมีรูปแบบการเขียนตามที่ครูได้ให้เป็นแบบอย่างไว้แล้ว ฉะนั้นเวลาที่ครูแนะนำข้อบกพร่อง ก็จะแสดงให้นักเรียนเห็น

โดยอาศัยรูปแบบวรรณกรรมในการอธิบายตามจุดต่าง ๆ ที่นักเรียนสมควรแก้ไข ซึ่งจะทำให้ นักเรียนสามารถเข้าใจได้อย่างชัดเจน

3.4 ครูประเมินผลการทางการเขียนของนักเรียนอีกครั้งหนึ่ง โดยการสังเกต พฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคนว่ามีความเข้าใจในรูปแบบการเขียน และสามารถเขียนได้มาก น้อยเพียงใด หากเห็นว่านักเรียนไม่พัฒนาขึ้น ก็อาจย้อนกลับไปอธิบายใหม่ และฝึกฝนการเขียน ร่วมกันใหม่

3.5 นักเรียนแก้ไขปรับปรุงงานเขียนให้สมบูรณ์ จากนั้นครูอาจเสนอผลงานของ นักเรียน โดยการจัดนิทรรศการรวมเล่ม นำมาแสดงที่ห้องสมุด หรืออาจคิดผลงานบนป้ายประกาศ เพื่อ ให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเขียนและเกิดความภูมิใจในผลงานของตน

ประโยชน์ของการสอนเขียนตามข้อเท็จจริง

1. ส่งเสริมการใช้ภาษาของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะการเรียนภาษา ต่างประเทศซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการสอนพื้นฐานทางภาษามาเป็นอย่างดีตั้งแต่ในระดับ ขั้นต้น ๆ การสอนวิธีนี้จะเป็นการปูพื้นฐานทางภาษา โดยการให้ผู้เรียนรับรูปแบบทางภาษาที่ถูก ต้องและเป็นที่ยอมรับในสังคมของเจ้าของภาษา รูปแบบทางภาษานี้เป็นวรรณกรรมที่มีเนื้อความ ครอบคลุมการใช้ภาษาอย่างเป็นระบบ โดยเน้นในเรื่องของการสื่อความหมายจากปริบทภาษาอัน มีรากฐานมาจากทฤษฎีภาษาศาสตร์เชิงระบบ การสื่อสารให้เป็นที่เข้าใจเป็นสิ่งสำคัญยิ่งต่อการ เรียนรู้ภาษาโดยเฉพาะทักษะการเขียนที่ถือว่าเป็นทักษะที่ยากแก่การใช้ภาษา เพราะเป็นทักษะ ที่ต้องอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหา รูปแบบการเขียน ความสามารถในการใช้ ภาษา ทั้งทางด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค ลำดับ ตลอดจนความหมายใน ปริบทภาษา ฉะนั้นการที่ผู้เรียนรับรูปแบบทางภาษาที่ถูกต้องและได้รับการฝึกฝนเป็นอย่างดีแล้ว นักเรียนก็จะสามารถนำรูปแบบทางภาษานี้มาพัฒนาการเขียนโดยอิสระ ซึ่งจะทำให้ นักเรียนเกิด แนวความคิดในการเขียนและมีหลักการในการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

จากการทดลองกับนักเรียนในโครงการส่งเสริมการรู้หนังสือในประเทศออสเตรเลีย ดังได้กล่าวมาแล้ว แสดงให้เห็นว่าการสอนเขียนด้วยวิธีนี้สามารถใช้กับนักเรียนที่มีพื้นฐาน ในการ ใช้ภาษาที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนที่มีพื้นฐานมาจากสถานทางสังคมและเศรษฐกิจ ตลอดจน วัฒนธรรมต่าง ๆ ดังเช่นนักเรียนอะบอริจิน หรือชนพื้นเมืองที่ต้องอาศัยโอกาสในการเรียนรู้ภาษาของ

สังคมเมือง นักเรียนเหล่านี้ต้องการเรียนรู้ภาษาที่ใช้ในหลักสูตรการสอนวิชาต่าง ๆ ดังนั้นหากช่วยให้เขาได้เข้าใจภาษาแล้ว เขาก็จะสามารถเรียนวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรได้อย่างมีประสิทธิภาพ และทัดเทียมกับนักเรียนในเขตที่เจริญได้เช่นเดียวกัน

2. การสอนเขียนตามข้อเท็จจริงสามารถช่วยให้นักเรียนได้สร้างงานเขียนได้อย่างมีความหมายและสามารถสื่อสารได้ เพราะรูปแบบอรรถลักษณะต่าง ๆ จะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดในการเรียนรู้ มีความเข้าใจเนื้อหาได้อย่างชัดเจนทั้งจากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เนื่องจากอรรถลักษณะนั้นสอดคล้องกับบริบทภาษาที่รวมถึงวัฒนธรรม สถานการณ์และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา รวมถึงการใช้ภาษาในกาลและเทศะหรือโอกาสต่าง ๆ กัน ความคิดรวบยอดทางภาษานี้จะเป็นประสบการณ์ที่นักเรียนสามารถนำมาใช้ในการเขียนซึ่งจะช่วยให้นักเรียนเกิดแนวคิดในการเขียน และเกิดกำลังใจที่จะเขียนหัวข้อต่าง ๆ เพราะนักเรียนทราบว่าเขียนไปในทิศทางใด และมีเป้าหมายอย่างไร

3. จากบริบทภาษาในอรรถลักษณะจะส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ และรับเอาวัฒนธรรมการใช้ภาษาต่าง ๆ ได้เข้าใจชัดเจนขึ้น ไม่ก่อให้เกิดการสับสนหรือเข้าใจไขว่เขว จะเห็นได้ว่าในกระบวนการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน จะมีการชักถามระหว่างผู้สอนและผู้เรียนตั้งแต่ขั้นตอนแรกคือการให้รูปแบบทางภาษาไปจนถึงขั้นตอนของการเขียนเนื้อหาความโดยอิสระ การชักถามนี้จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงความคิด มีการโต้ตอบ ปฏิสัมพันธ์กันซึ่งเป็นการถ่ายทอดแนวความคิดและประสบการณ์ให้กันและกัน ฉะนั้นนักเรียนจะได้รับรู้วัฒนธรรมและสภาพทางสังคมที่แตกต่างกันไปจากเนื้อหาความต่าง ๆ ที่นักเรียนได้ฟัง หรือได้อ่าน จากนั้นนักเรียนก็จะสามารถพูดโต้ตอบและสื่อสารด้วยการเขียนได้อย่างถูกต้องตามความหมายที่ใช้กันในสังคมและเป็นที่ยอมรับ

4. การสอนเขียนตามข้อเท็จจริงจะช่วยส่งเสริมบรรยากาศในการเรียน และสร้างแรงจูงใจในการเรียน เพราะหัวข้อเรื่องที่จะเขียนร่วมกัน หรือเขียนอย่างอิสระผู้สอนและผู้เรียนจะช่วยกันพิจารณาความเหมาะสมและประโยชน์ที่ได้รับ เช่น การเขียนแสดงความคิดเห็น อาจเลือกหัวข้อเรื่องมาจากวิชาต่าง ๆ ที่นักเรียนเรียน เช่น วิชาวิทยาศาสตร์ สังคม ประวัติศาสตร์ แล้วช่วยกันเขียนแสดงความคิดเห็น ผลที่ได้รับจะทำให้นักเรียนเข้าใจวิชานั้น ๆ ได้ดียิ่งขึ้น อีกประการหนึ่งการร่วมมือกันเขียน โดยการโต้ตอบ การปฏิสัมพันธ์ และการระดมพลังสมองจะ

ช่วยให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนมีความกระตือรือร้นเพราะนักเรียนมีโอกาสแสดงออก ไม่เพียงแต่ฟังครูอธิบายแต่เพียงอย่างเดียวดังเช่นแนวการสอนแบบเก่า

3.4 ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการทางความคิดกับการเขียนตามข้อเท็จจริงแบบ การแสดงความคิดเห็น

กระบวนการทางความคิด (Thinking Process) เกิดขึ้นในสมองของมนุษย์ ซึ่งถือเป็นสิ่งที่เรื้อรังและน่าพิศวง ความพยายามใด ๆ ก็ตามในอันที่จะเข้าใจสิ่งที่เขียนได้นั้นต้องเริ่มมาจากความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและความคิด สิ่งเหล่านี้จะทำให้มนุษย์สามารถเข้าถึงโลกของความรู้ความเข้าใจที่ตัวภาษาไม่มี หากจะมีขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีความคิดเป็นสื่อ ความคิดในสมองของมนุษย์เกิดขึ้นมาจากประสบการณ์ซึ่งรับรู้ได้โดยประสาทสัมผัสต่าง ๆ มนุษย์จึงสามารถเข้าใจความหมายของการสื่อสารที่ถ่ายทอดผ่านทางภาษาหรือตัวอักษร สามารถเชื่อมโยงคำหรือประโยคต่าง ๆ เข้าด้วยกันเพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายที่สื่อสารได้ไม่ว่าจะเป็นความหมายธรรมดาหรือความหมายแฝง เช่น บทกวี ส่วนต่าง ๆ สุภาษิต เป็นต้น (Smith. 1990 : 25-28)

อาชเชอร์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2534 : 21-22 ; อ้างอิงมาจาก Asher. 1982) ได้กล่าวถึงงานวิจัยของโรเจอร์ สเปอรี่ (Roger Sperry) ศาสตราจารย์แห่งสถาบันเทคโนโลยีแคลิฟอร์เนียเกี่ยวกับกระบวนการทำงานของสมองมนุษย์ สรุปได้ว่า สมองของมนุษย์ประกอบไปด้วยเซลล์ (cell) จำนวนนับพันล้าน ๆ ตัว และมีประสิทธิภาพแตกต่างกันไปตามกิจกรรมจากบิดามารดา สมองส่วนบนทำหน้าที่ในการรับรู้ภาษาอยู่แล้วโดยธรรมชาติ ซึ่งทำหน้าที่แยกเป็นสองส่วน โดยมีกระบวนการทำงานที่เป็นอิสระแก่กันคือ สมองซีกซ้าย และสมองซีกขวา ซึ่งจะมีใยประสาทเชื่อมโยงให้สมองทั้งสองส่วนสามารถรับรู้การทำงานซึ่งกันและกัน โดยมีประสาทส่วนกลางทำหน้าที่คล้ายสะพานเชื่อมโยงสมอง (Corpus Callosum) ทำหน้าที่รับการถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์จากการทำงานของสมองทั้งสองข้างนั้น

สมองซีกซ้ายทำหน้าที่รับรู้และสื่อความหมายทางภาษา เช่นการฟัง และการพูด โดยสามารถแยกแยะความคิดเชิงตรรกวิทยาได้ แยกแยะความเป็นเหตุเป็นผลได้ ส่วนสมองซีกขวาทำหน้าที่ทางความคิด จินตนาการ การใช้ท่าทาง และการเคลื่อนไหวโดยไม่ใช้คำพูด เพื่อสื่อความหมาย

การทำงานของสมองทั้งสองซีกหากสมดุลกันแล้ว การเชื่อมโยงการรับรู้เข้าสู่ประสาทส่วนกลางจะมีประสิทธิภาพมาก การรับรู้นั้น ๆ จะคงทนถาวรในระยะยาวได้ เช่น การว่ายน้ำ การขับรถ เป็นต้น แต่หากการทำงานของสมองมีความไม่เอียงไปเพียงข้างใดข้างหนึ่ง การรับรู้ต่าง ๆ จะเกิดขึ้นเป็นความทรงจำระยะสั้นเท่านั้น เช่น ใช้สมองซีกซ้ายข้างเดียวในการท่องคำศัพท์ หรือใช้สมองซีกขวาข้างเดียวในการจินตนาการแต่ขาดการปฏิบัติ เป็นต้น

จากงานวิจัยจะเห็นได้ว่า การเรียนรู้ที่ได้ผลนั้น จะต้องให้สมองทั้งสองส่วนได้ทำงานอย่างประสานสัมพันธ์กัน ฉะนั้นการเรียนรู้ภาษาจึงจำเป็นที่จะต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ทักษะทั้งสี่และปฏิบัติในการรับรู้บ่อยครั้งเพื่อให้เกิดความจำระยะยาวและเกิดความคิดรวบยอด (Concept) ต่อข้อมูลที่ได้รับนั้น ซึ่งจะทำให้สามารถนำความรู้หรือประสบการณ์มาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สำหรับกระบวนการทางความคิดที่ใช้ในการเขียนนั้น ลอเรนซ์ (Lawrence. 1972 : 3-10) ได้อธิบายถึงกระบวนการทางความคิดที่ใช้กับการเขียนเพื่ออธิบายหรือแสดงความคิดเห็น (Expository Writing) โดยกล่าวว่ากระบวนการทางความคิดเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เน้นในเรื่องของการใช้สติปัญญา การใช้เหตุผลและผล ตลอดจนการที่ผู้เรียนสามารถสื่อความคิดออกมาเป็นภาษาเขียนได้อย่างกระจ่างชัด เขาได้กล่าวถึงหลักการของกระบวนการทางความคิดในการเขียนไว้ดังนี้

1. หลักการโดยทั่วไปของกระบวนการทางความคิดในการเขียนจะวางอยู่บนรากฐานของการสื่อความหมายของคำและความรู้ความเข้าใจ (Semantic and Cognitive) ดังนั้นจึงเน้นเกี่ยวกับระบบความหมายซึ่งเป็นระบบการสอนเขียนเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะได้รับการฝึกความสามารถในการคิดแบบอุปนัย (Induction) ซึ่งเป็นวิธีการหาเหตุผลจากความรู้เฉพาะเพื่อสรุปหลักการทั่วไป นักเรียนแสวงหาความรู้ได้จากการใช้ทักษะความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Skills) ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ผู้เรียนเมื่ออยู่ก่อนแล้วมาใช้ในการค้นหาเหตุผลและแสดงความคิดเห็น ผู้เรียนจะหาข้อมูลและคำศัพท์สำหรับใช้ในการเขียนตามที่ต้องการ โดยมีการฝึกตั้งคำถามและตอบคำถามจากข้อมูลเหล่านั้น ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างลักษณะนิสัยของผู้เรียนในการค้นคว้าหาความรู้โดยการถามอย่างมีเหตุผล ในขณะเดียวกันนักเรียนก็นำข้อมูลที่ได้มาเชื่อมโยงและเรียบเรียงให้เป็นเรื่องราวที่ถูกต้องสมบูรณ์ทั้งความหมายและโครงสร้างทางภาษา นอกจากนี้จะมีการฝึกเขียนตั้งแต่ระดับที่ง่ายที่สุดคือให้นักเรียนเรียงลำดับข้อมูลให้ถูกต้อง

ตามเหตุและผลจนกระทั่งพัฒนาถึงการฝึกให้นักเรียนรู้จักใช้ตรรกวิทยาในการแก้ปัญหา โดยใช้การระลึกได้โดยทันที (Active Recall) จากข้อมูลที่ได้รับ

2. เนื้อหาที่ใช้ในการเขียนเป็นข้อมูลที่ได้จากหัวข้อเรื่องที่นักเรียนสนใจซึ่งเป็นหัวข้อพื้นฐานโดยทั่วไป เช่น การเมือง ประวัติศาสตร์ การขนส่ง การสื่อสาร เศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ทั่วไป เป็นต้น ข้อมูลที่ใช้ฝึกนักเรียนควรเป็นคำศัพท์ที่มีประโยชน์ซึ่งประกอบด้วยคำวลี และประโยค ซึ่งนักเรียนจะเกิดความคุ้นเคยหลังจากได้รับการฝึกแล้ว

3. คำศัพท์ที่ใช้เป็นคำศัพท์ที่นักเรียนต้องการสำหรับการเขียน แบบฝึกจึงควรสร้างขึ้นในเชิงบังคับให้นักเรียนได้ทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมาอย่างสม่ำเสมอ และนักเรียนจะใช้คำศัพท์เหล่านั้นก็ต่อเมื่อนำมาใช้ในการเขียน ดังนั้นผู้สอนจึงไม่ควรให้นักเรียนท่องคำศัพท์เป็นคำๆ โดยปราศจากการเชื่อมโยงความคิดในการใช้คำศัพท์เหล่านั้น

4. ใช้วิธีการทางตรรกวิทยาในการสร้างงานเขียน (The Logical Methods of Written Organization) เช่น การแยกแยะรายละเอียดของเนื้อความ การให้คำจำกัดความ เป็นต้น โดยฝึกให้นักเรียนเข้าใจความคิดรวบยอด (Concept) ของเรื่องหรือเนื้อความโดยวิธีอุปนัย (Induction)

5. จัดเตรียมเนื้อหาที่นำมาใช้เป็นแบบฝึกการเขียนตามความสามารถของนักเรียนแต่ละคนและแต่ละระดับ ผู้สอนควรที่จะรับฟังคำตอบที่แตกต่างกันของนักเรียน และยอมรับในความสามารถเฉพาะบุคคล

6. นักเรียนปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนโดยการแสดงความคิดเห็นก่อนการเขียน เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์ จากนั้นจะมีการวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนที่ร่างขึ้นก่อนการเขียนจริง

7. ในการสอนเขียนจะไม่เน้นการวิเคราะห์โครงสร้างไวยากรณ์ เพราะเนื้อความต่าง ๆ ดังเช่นเนื้อความเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางตรรกวิทยาจะมีโครงสร้างทางไวยากรณ์อยู่แล้วในตัว นักเรียนจะได้รับความรู้ทางไวยากรณ์จากการฝึกเขียนอย่างต่อเนื่องเป็นประจำ

8. ผู้สอนจะให้กำลังใจผู้เรียนให้มีความพยายามในการเขียนและการฝึกความเร็วในการเขียน โดยกำหนดเวลาและจำนวนคำที่เหมาะสม

9. การประเมินผลงานเขียนของนักเรียน ผู้สอนไม่ควรเน้นการให้คะแนนจากการทดสอบการเขียนแต่เพียงอย่างเดียว ควรคำนึงถึงพัฒนาการในการเขียนของนักเรียนด้วย ทั้งนี้

ผู้สอนจะต้องมีเจตคติในทางบวก ที่สำคัญที่สุดคือผู้สอนจะต้องระลึกว่าการประเมินผลงานเขียน และการให้เกรดไม่ใช่จุดมุ่งหมายพื้นฐานของการเขียนในห้องเรียน แต่หมายถึงว่าทำอย่างไรที่จะสอนให้นักเรียนสามารถเขียนได้ดี

สรุปได้ว่ากระบวนการทางความคิดที่ใช้ในการเขียนเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักใช้เหตุผลหรือตรรกวิทยา ใช้วิจารณญาณในการสร้างงานเขียน การแสวงหาข้อมูลด้วยทักษะความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Skills) รวมทั้งใช้วิธีการแสวงหาความรู้แบบอุปนัย (Induction) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น ทั้งนี้เพราะผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ทักษะ และกระบวนการทางความคิดดังกล่าวมาใช้ในการสร้างงานเขียน

3.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน

3.5.1 งานวิจัยในประเทศ

ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม (2534 : 134) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานกับวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน มีความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างจากกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

วิภาดา ประสารทรัพย์ (2535 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีสอนเขียนตามแนวบรรทัดฐาน กับวิธีสอนเขียนตามคู่มือครู ผลการทดลองปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอน ด้วยวิธีการสอนเขียนตามแนวบรรทัดฐาน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีเจตคติต่อการเขียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3.6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

เชชเตอร์ และสเชคเตอร์ (Shechter and Schechter. 1987 : 23 - 25)

แห่ง Ontario Institute for Studies in Education ได้ทำการวิจัยโดยนำเอา
อรรถลักษณะมาใช้สอนเพื่อสื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถทางการอ่านและ
การเขียน โดยศึกษากับนักเรียนต่างวัฒนธรรม จำนวน 30 คน ที่เรียนในห้องเรียนเดียวกันใน
ระดับเกรด 5 ใช้เวลาในการสังเกตเชิงคุณลักษณะ (Ethnographic Observation) นัก
เรียนเหล่านี้เป็นเวลา 1 ปี โดยในชั้นแรกให้นักเรียนได้รับการสอนรูปแบบอรรถลักษณะจากการ
นำเสนอสื่อการสอนต่าง ๆ เช่น จากหนังสือทั้งจากห้องเรียนและห้องสมุด การชมวิดีโอทัศน์
การฟังเพลง เป็นต้น เรื่องราวที่นำเสนอโดยผ่านสื่อเหล่านี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับนิยายวิทยา-
ศาสตร์และเรื่องจินตนาการซึ่งเป็นเรื่องที่น่าสนใจ หลังจากนั้นนักเรียนได้เรียนรู้การใช้ภาษา
จากสื่อต่าง ๆ เหล่านี้แล้ว ก็จะทำให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นโดยการโต้ตอบปฏิสัมพันธ์ระหว่าง
เพื่อนนักเรียนด้วยกันและระหว่างครูกับนักเรียน ให้นักเรียนแสดงเหตุผลว่าเรื่องราวดังกล่าวมี
ความเป็นไปได้หรือไม่ โดยมิได้มีเหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น จากนั้นผู้วิจัยทำการประเมิน
ผลการเรียนรู้ภาษาและความเข้าใจเรื่องราวจากการสัมภาษณ์ และการเขียนเล่าเรื่องแสดง
ความคิดเห็นหลังจากให้นักเรียนอ่านเนื้อความอรรถลักษณะแล้ว ผลจากการศึกษาพบว่า นักเรียน
มีความเข้าใจภาษาและสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นอย่างดี

มาร์แชล (Marshall. 1991 : 3-13) ได้นำแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถ-
ฐานมาใช้สอนการเขียนรายงานกับนักศึกษาในมหาวิทยาลัย Papua New Guinea University
of Technology ซึ่งกำลังเรียนสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ นักศึกษาเหล่านี้ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษ
เป็นภาษาแม่ ในการสอนภาษาเพื่อใช้สำหรับเขียนรายงานทางวิทยาศาสตร์ จะมีโครงสร้างทาง
ภาษาโดยเฉพาะ ซึ่งผู้วิจัยได้ฝึกการใช้รูปแบบทางภาษา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความคิด
ทางวิทยาศาสตร์ โดยการสื่อความคิดนั้นออกมาในรูปแบบของการเขียนรายงาน สำหรับการ
ประเมินผลงานของนักศึกษานั้นได้มีการใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ซึ่งจะช่วยอำนวยความสะดวก
แก่ผู้สอนอย่างมาก เพราะจะช่วยตอบคำถามและให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักศึกษาทุกแง่มุมเกี่ยวกับ
การเขียนรายงาน เช่น จุดมุ่งหมาย เครื่องมือที่ใช้ กระบวนการหรือวิธีการที่ใช้ ผลของการ
ทดสอบ เป็นต้น ประโยชน์จากโปรแกรมคอมพิวเตอร์จะช่วยให้ผู้สอนสามารถประเมินผลงานการ
เขียนรายงานของนักเรียนได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

เคน ฮีแลนด์ (Hyland. 1990) ได้ทำการวิจัยศึกษาผลการสอนคำอธิบายอรรถ-ลักษณะที่มีต่อการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษเชิงโต้แย้ง (Argumentative Essay) พร้อมทั้งนำเสนอรูปแบบภาษาของการเขียนในการเรียงความลักษณะนี้ ซึ่งปรากฏว่ามีประโยชน์และส่งผลต่อคุณภาพของงานเขียนได้เป็นอย่างดี

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

4.1 ความหมายและทฤษฎีของแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

✓ เมอร์เรย์ (Murray. 1983 : 284) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบภายในซึ่งกระตุ้นหรือนำทาง และเป็นตัวรวมของพฤติกรรมต่าง ๆ ให้ไปสู่เป้าหมายที่วางไว้

บราวน์ (Brown. 1981 : 121-122) กล่าวว่า แรงจูงใจหมายถึงแรงขับและแรงกระตุ้นสภาวะทางอารมณ์ หรือความปรารถนาภายในที่จะผลักดันให้บุคคลเกิดการแสดงออก ความต้องการหรือแรงขับภายในเอกตบุคคลมีมากน้อย ย่อมขึ้นอยู่กับเงื่อนไขทางสภาวะแวดล้อม

เมคนามารา (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ. 2523 : 46 ; อ้างอิงมาจาก McNamara. 1971 ; Cooper. 1973) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศว่า ข้อแตกต่างระหว่างการเรียนในห้องเรียนกับการเรียนในประเทศที่ใช้ภาษานั้นอยู่ที่แรงจูงใจผู้เรียนภาษาที่ดิมักจะมีแรงจูงใจอย่างแรงกล้าที่จะติดต่อสื่อสารความหมายโดยไม่คำนึงถึงว่าเขาจะอยู่ที่ไหน ดังนั้นปัญหาจึงอยู่ที่ครูสามารถสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนได้มากน้อยเพียงใด ซึ่งคุเปอร์ได้เน้นปัจจัยสำคัญในการเรียนภาษาว่า ครูต้องจัดให้นักเรียนอยู่ในสภาพการณ์ที่จำเป็นต้องใช้ภาษานั้น ๆ

บลูม และบล็อก (ชาญชัย อาจิณสมาจาร. 2531 : 13-17 ; อ้างอิงมาจาก Bloom. 1978 ; Block. 1980) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งได้เสนอผลการวิจัย และข้อเสนอแนะที่ซ้ำซ้อนกันเกี่ยวกับการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับตัวนักเรียนดังนี้

1. นักเรียนส่วนใหญ่สามารถทำได้สำเร็จในความเป็นเลิศของการเรียนรู้สิ่งที่จำเป็นของการเรียนในโรงเรียน

2. ความสำเร็จมีอิทธิพลต่อมโนภาพทั้งตน และมโนภาพทั้งตนจะมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และพฤติกรรม

3. กระบวนการเรียนการสอนสามารถเปลี่ยนแปลงได้เพื่อปรับปรุงการเรียนรู้

4. โรงเรียนสามารถสร้างเงื่อนไขการเรียนรู้ถึงขั้นสูงสุดได้สำหรับนักเรียนทุกคน

จากความหมายและความสำคัญของแรงจูงใจดังกล่าวอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่าแรงจูงใจคือแรงขับที่จะมากระตุ้นอารมณ์หรือความปรารถนา ทำให้เกิดพฤติกรรมนั้นๆ ฉะนั้นการจูงใจเพื่อให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์สามารถกระทำได้โดยใช้หลักทางจิตวิทยาซึ่งนักจิตวิทยาใช้หลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในการจำแนกลักษณะของการจูงใจผู้เรียน เพื่อที่จะให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ดังนี้

1. แบ่งตามพื้นฐานของการเกิดแรงจูงใจ มี 2 ประเภทคือ

1.1 แรงจูงใจปฐมภูมิ (Primary Motives) มีความสำคัญมากในการดำรงชีวิต เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานทางด้านร่างกายซึ่งติดตัวมาแต่กำเนิด เช่น ความหิว ความต้องการ ความสนใจ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดแรงขับ (Drive) ที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อแรงขับอันนั้นต่อไป

1.2 แรงจูงใจทุติยภูมิ (Secondary Motives) มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตรองลงมาจากประเภทแรก เป็นแรงจูงใจที่มีพื้นฐานจากสังคมและการเรียนรู้ ได้แก่ ความต้องการในความรัก ความอบอุ่น การเป็นที่ยอมรับในสังคม

2. แบ่งตามเหตุผลของเบื้องหลังในการแสดงออกของพฤติกรรมของบุคคล มี 2 ประเภทคือ

2.1 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motive) หมายถึงการที่บุคคลมองเห็นค่าที่จะกระทำด้วยความเต็มใจ พอใจที่จะกระทำ และมุ่งบรรลุความสำเร็จที่จะทำกิจกรรมนั้นเป็นรางวัลอยู่ในตัว แรงจูงใจนี้เกิดจากภายในของบุคคลนั่นเอง ไม่ใช่กระทำเพราะถูกบังคับ

2.2 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motive) หมายถึงการที่บุคคลแสดงพฤติกรรมที่ต้องการหรือหวังผลจากสิ่งเร้าภายนอกนั้น ไม่ได้กระทำเพื่อความสำเร็จในสิ่งนั้นอย่างแท้จริง มีความผูกพันทางด้านจิตใจกับกิจกรรมหรือสิ่งเร้าต่าง ๆ นั้นน้อยมาก

การที่จะเกิดแรงจูงใจภายในได้นั้นจะต้องเกิดแรงจูงใจภายนอกเสียก่อน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน ครูควรจะเข้าใจถึงการสร้างแรงจูงใจภายนอกให้ผู้เรียนเสียก่อน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจภายในต่อไป แรงจูงใจภายนอกเหล่านี้จะเป็นแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิด ความสนใจ ความชอบ ความพอใจที่จะเรียนรู้ และพฤติกรรมที่ตามมาคือความตั้งใจเรียน การร่วมกิจกรรมอย่างกระตือรือร้น รวมถึงการตอบสนองการเรียนรู้ในแบบต่าง ๆ

สำหรับความสัมพันธ์ในแง่ของแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ลิตเติ้ลวูด (Littlewood. 1984 : 53) ชี้ให้เห็นว่าการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น เหมือนกับการเรียนรู้ของมนุษย์ในแขนงอื่น ๆ ที่แรงจูงใจเป็นกำลังสำคัญที่จะตัดสินว่าผู้เรียนจะ ประสบผลสำเร็จในการเรียนหรือไม่ แรงจูงใจเป็นปรากฏการณ์ที่ซับซ้อน มีองค์ประกอบร่วม หลายอย่างอันได้แก่ แรงขับของเอกตบุคคล ความต้องการสัมฤทธิ์ผลหรือความสำเร็จ ความ ออยากรู้อยากเห็น ความปรารถนาต่อการหาประสบการณ์ใหม่ ๆ ปัจจัยเหล่านี้เข้าไม่มีบทบาท ในสถานการณ์การเรียนรู้ทุกรูปแบบ

การวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น เนลสัน และจาโคโบวิทส์ (Nelson and Jacobovits. 1970 : 102) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญอย่างยิ่ง ในการเรียนภาษาต่างประเทศ เขาได้ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบของการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียนพบว่าองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการได้แก่ ความถนัด สติปัญญา ความมานะ พยายาม หรือแรงจูงใจในการเรียน และองค์ประกอบอื่น ๆ ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 4 ประการของ แรงจูงใจในการเรียนมีความสำคัญมากพอ ๆ กับความต้องการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้สอน จึงไม่ควรละเลย เพื่อที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารได้ตามความต้องการ

นอกจากนี้ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น สามารถแบ่งประเภทของแรงจูงใจตาม ความต้องการในการเรียนได้ ดังนี้

1. Instrumental Motivation หมายถึง แรงจูงใจของนักเรียนที่ต้องการ เรียนภาษาต่างประเทศเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ

2. Integrative Motivation หมายถึง แรงจูงใจของนักเรียนที่ต้องการ เรียนภาษาต่างประเทศเพื่อให้เข้าถึงวัฒนธรรม และต้องการเป็นที่ยอมรับของบุคคลในวัฒนธรรม ของประเทศที่ใช้ภาษานั้น ๆ

จากทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น สรุปได้ว่าการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ความสำเร็จจะเกิดขึ้นได้ด้วยองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งคือ แรงจูงใจ ซึ่งเป็นแรงผลักดันภายในเอกตบุคคลเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพยายาม และเกิดกำลังใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

4.2.1 งานวิจัยในประเทศ

เนญจา สืบเสน (2530 : 80) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟัง-พูด และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสูตรทัศนของเคลลี และวิธีสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสูตรทัศนของเคลลี และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนตามคู่มือครูมีผลสัมฤทธิ์ในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แต่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

✓ มวงทอง วิโรจนกร (2534 : 78) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา และการสอนตามคู่มือครู ผลการทดลองพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาและนักศึกษาที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความเข้าใจในการอ่าน มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

✓ นานร นิ่งศักดิ์ (2534 : 94) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อน และหลังการเรียน โดยใช้กิจกรรมภาษาจากเอกสารจริง ผลการทดลองพบว่าความเข้าใจในการอ่านและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมภาษาจากเอกสารจริงสูงกว่าก่อนการเรียนโดยใช้กิจกรรมภาษาจากเอกสารจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ลิตเติ้ลวูด (Littlewood. 1984 : 57 ; อ้างอิงมาจาก Gardner and Lambert. 1972) ได้กล่าวถึงผลการศึกษาวิจัยของการ์ดเนอร์และแลมเบิร์ตเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศทั้งสองประเภทคือ Integrative Motivation และ Instrumental Motivation ตามการแบ่งประเภทแรงจูงใจโดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาฝรั่งเศส ซึ่งเป็นผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ในอเมริกาเหนือ ผลการศึกษานพบว่าผู้เรียนที่มีแรงจูงใจประเภท Integrative Motivation สูงกว่าจะประสบความสำเร็จ และมีความชำนาญในการใช้ภาษาฝรั่งเศสมากกว่า ทั้งนี้เพราะผู้เรียนที่มีแรงจูงใจสูงมีความปรารถนาที่จะติดต่อกับผู้อื่นในสังคม และมีความสุขกับการที่ได้เลียนแบบการพูดของผู้คนชาวต่างประเทศ

① จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 85) ได้สรุปผลการวิจัยต่าง ๆ ที่มีผู้ทำไว้ โดยสรุปว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ไม่มีความถนัดในการเรียน สามารถเรียนภาษาได้โดยไม่ยากนัก ถ้าหากมีทัศนคติและแรงจูงใจสูง ในทำนองเดียวกันถ้ามีทัศนคติและแรงจูงใจสูงพร้อมกัน มีความถนัดด้วยแล้ว ยิ่งจะเรียนภาษาต่างประเทศได้ดียิ่งขึ้น เช่นเดียวกับงานวิจัยของนิมสเลอร์ ชันลุนด์ และแมคอินไตย์ (Pimsleurs , Sundlund and McIntyre. 1966 : 175-214) ที่ผลการวิจัยพบว่าแรงจูงใจกับความสามารถทางภาษามีความสัมพันธ์กันทางบวก และมีแรงจูงใจเป็นปัจจัยในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ลูกมานิ (Lukmani. 1972 : 83-99) ได้ทำการทดลองค้นคว้าเกี่ยวกับแรงจูงใจว่ามีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือไม่ โดยได้ทำการทดลองกับเด็กชาวอินเดียซึ่งพูดภาษามารathi (Marathi) ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ผลจากการวิจัยพบว่าเด็กเหล่านั้นได้คะแนนจากการทดสอบ Integrative Motivation สูงในขณะที่ทำการทดสอบทางภาษาได้สูงเช่นเดียวกัน

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานและวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครูมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานและวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าหัวข้อต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แขวงคลองเตย เขตพระโขนง กรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ที่เรียนวิชาหลัก 3 (อ 013) จำนวน 6 ห้องเรียน ซึ่งมีนักเรียนในแต่ละห้องและความสามารถเก่ง ปานกลาง และอ่อน รวมเป็นนักเรียนทั้งสิ้นประมาณ 350 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ที่เรียนวิชาหลัก 3 (อ 013) จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แบบจับสลากจากห้องเรียนกลุ่มประชากร 6 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 45 คน แล้วจับสลากอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียนและกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 90 คน

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง Randomized Control Group Pretest-Posttest Design) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 216) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังตาราง 1

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER	T ₁	X	T ₂
CR	T ₁	-	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

- T₁ แทน การสอบก่อนที่จะจัดกระทำการทดลอง
- T₂ แทน การสอบหลังจากที่จัดกระทำการทดลอง
- R แทน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
- C แทน กลุ่มควบคุม
- E แทน กลุ่มทดลอง
- X แทน การสอนเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบ

อรรถฐาน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

2.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลองโดยใช้วิธีการสอนเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน

2.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม โดยใช้การสอนตามคู่มือครู

2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบการ

เขียนเรียงความจากรูปภาพ 3 ภาพ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน โดยให้นักเรียนเลือกเขียนแสดงความคิดเห็นจากรูปภาพเพียง 1 ภาพ

2.4 แบบสังเกตวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมจำนวน 3 ท่าน

3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

3.1 การสร้างแผนการสอนของกลุ่มทดลอง โดยใช้วิธีการสอนเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

3.1.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) คู่มือครู แบบเรียน ขอบข่ายเนื้อหาวิชา และจุดประสงค์ของการเรียนรู้ของวิชาภาษาอังกฤษหลัก 3 (อ 013)

3.1.2 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่ใช้ในการทดลองสอนในวิชาภาษาอังกฤษหลัก 3 (อ 013) โดยคัดเลือกมาสอนจำนวน 4 เรื่อง ซึ่งพิจารณาจากสื่อต่าง ๆ เช่น จากหนังสือวารสาร สิ่งพิมพ์ที่นักเรียนสามารถเห็นในชีวิตประจำวัน (Authentic Materials) ซึ่งเป็นเนื้อหาที่มีความยากง่ายในด้านคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่อยู่ในระดับเดียวกับแบบเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่กระทรวงศึกษาธิการอนุมัติให้ใช้ในโรงเรียนรวมทั้งมีความเหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของนักเรียนด้วย ใช้เวลาในการทดลองสอน 16 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ

3.1.3 ศึกษาการสร้างแผนการสอนจากหนังสือวิธีการสอนภาษาอังกฤษของ ศรีวิชัย สุวรรณภักดี (2522 : 157-172)

3.1.4 ศึกษาทฤษฎีหลักการสอนภาษาอังกฤษเกี่ยวกับวิธีการสอนเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน ตามหลักการและขั้นตอนของคัลลาแกน และรอทรี (Callaghan and Rothery. 1988 : 38-52) ดังนี้

3.1.4.1 ผู้สอนบอกจุดประสงค์ของการเรียนรู้กิจกรรมการเรียนการสอนและแบ่งกลุ่มทำงาน

3.1.4.2 ผู้สอนแนะนำให้ผู้เรียนรู้จักรูปแบบของอรรถลักษณะแบบการ แสดงความคิดเห็น (Exposition Genre) โดยอธิบายจุดมุ่งหมายของรูปแบบทางภาษา ลักษณะ การใช้ภาษา ความสำคัญและประโยชน์ของรูปแบบอรรถลักษณะแบบการ แสดงความคิดเห็นที่ใช้ใน ชีวิตประจำวัน

3.1.4.3 ผู้สอนนำเสนอเนื้อหาความซึ่งมีทั้งหมด 4 เรื่อง ใช้เวลาใน การสอนเรื่องละ 4 คาบ หรือ 1 สัปดาห์ โดยแบ่งเวลาที่ใช้ในการสอนแต่ละขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเสนอเนื้อหาความรู้การ แสดงความคิดเห็น ผู้สอนเขียนเนื้อหาความบนแผ่นใส ใช้เครื่องฉายภาพข้ามศีรษะให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน จากนั้นผู้สอนถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการ สื่อความหมายของเนื้อหาความว่ามีลักษณะอย่างไร มีหลักสังเกตในการใช้ภาษาอย่างไร มีโครง สร้างในการดำเนินเรื่องอย่างไร มีบทบาททางสังคมและมีจุดมุ่งหมายที่จะสื่อสารอะไร

ขั้นที่ 2 ขั้นผู้สอนนำเสนอแบบแผนของเนื้อหาความที่สร้างขึ้นมาจากเนื้อหาความเดิม แต่มีการแยกแยะรายละเอียดออกเป็นส่วน ๆ โดยเขียนแบบแผนใสนำมาให้นักเรียนอ่าน เช่นการ แสดงส่วนของข้อความที่เริ่มจากประเด็นของเรื่องที่แสดงความคิดเห็น (Thesis) ตามด้วยการ ให้เหตุผลสนับสนุนหรือโต้แย้ง (Argument) และลงท้ายด้วยบทสรุปย้ำการ แสดงความคิดเห็น (Re-Statement of Thesis) เมื่อผู้สอนชี้ให้เห็นส่วนต่าง ๆ ของเนื้อหาความและซักถาม นักเรียนจนเป็นที่เข้าใจแล้ว ผู้สอนจะทำการทดสอบความเข้าใจในเนื้อหาความและความสามารถในการ ใช้ภาษา คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ โดยนำเนื้อหาความเดิมนี้มาตัดคำออกให้หายเป็น ช่วง ๆ (Cloze) ผู้สอนเขียนแบบทดสอบบนแผ่นใส แล้วให้นักเรียนทั้งชั้นช่วยกันเติมส่วนที่หาย ไปให้สมบูรณ์

ขั้นที่ 3 ขั้นการเขียนร่วมกัน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มแต่ละกลุ่มเสนอหัวข้อเรื่อง ที่จะเขียนร่วมกันทั้งชั้น เมื่อทุกกลุ่มตกลงกันได้แล้วว่าจะเขียนเรื่องอะไร แต่ละกลุ่มจะทำงานใน กลุ่มของตนโดยการระดมพลังสมอง มีการอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อมูลที่จะนำมา เขียนสำหรับหัวข้อเรื่องนั้น แล้วให้นักเรียนแต่ละกลุ่มจัดทำกรายละเอียดต่าง ๆ ที่เห็นความคิด เห็นเหล่านั้นไว้ จากนั้นตัวแทนกลุ่มจะออกมาเขียนข้อความความคิดเห็นต่าง ๆ บนกระดานดำ หาก กลุ่มใดมีข้อความความคิดเห็นที่สอดคล้องกับกลุ่มอื่น ก็จะทำเครื่องหมายโยงข้อความในส่วนที่ตรงกัน จากนั้นครูทำหน้าที่ซักถามนักเรียนเกี่ยวกับวิธีการเขียนอรรถลักษณะ แบบการ แสดงความคิดเห็น

โดยให้นักเรียนช่วยกันนำข้อมูลต่าง ๆ มาเขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบของอรรถลักษณะที่เรียน คำตอบและความคิดเห็นที่น่าสนใจจะนำมาพิจารณาในการเขียน จากนั้นครูจะเป็นผู้เขียนเนื้อความลงบนแผ่นใส แล้วให้นักเรียนช่วยกันเสนอความคิดเห็นว่าเนื้อความนั้นควรจะออกมาในรูปแบบใด โดยขณะที่เขียนครูจะคอยซักถามนักเรียนโดยตลอด เช่นข้อความถูกต้องหรือไม่ ควรจะต่อด้วยข้อความใดต่อไปจึงจะเหมาะสม เมื่อช่วยกันเขียนเสร็จแล้วก็จะขีดเส้นให้ถูกต้องสมบูรณ์ แล้วให้นักเรียนลอกลงสมุด

ขั้นที่ 4 ขั้นการเขียนเนื้อความโดยอิสระ นักเรียนแต่ละคนเลือกหัวข้อเรื่องที่จะเขียนขึ้นใหม่ มีการร่างข้อความ (Draft) โดยอาศัยรูปแบบการเขียนอรรถลักษณะแบบการแสดงความคิดเห็น จากนั้นนักเรียนนำข้อความที่ร่างมาขอคำแนะนำจากครู เพื่อปรับปรุงงานเขียนให้ถูกต้อง นักเรียนแก้ไขงานเขียนให้สมบูรณ์เป็นการเขียนในขั้นตอนสุดท้าย

3.2 การสร้างแผนการสอนของกลุ่มควบคุมโดยใช้การสอนตามคู่มือครู ผู้วิจัยดำเนินการสอน ดังนี้

3.2.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ขอบข่ายเนื้อหาวิชาและจุดประสงค์ของการเรียนรู้ของวิชาภาษาอังกฤษหลัก 3 (อ 013) ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

3.2.2 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่ใช้ในการสอน ซึ่งเป็นเนื้อหาเดียวกับเนื้อหาที่ใช้ในกลุ่มทดลอง

3.2.3 ศึกษาการสร้างแผนการสอนจากหนังสือวิธีการสอนภาษาอังกฤษของ ศรีวิชัย สุวรรณกิติ (2522 : 157-172)

3.2.4 สร้างแผนการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา ซึ่งมีขั้นตอนการสอน ดังนี้

3.2.4.1 นำเข้าสู่บทเรียนโดยการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียน เช่น ตั้งคำถาม การใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ และใช้อุปกรณ์ที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเรียน

3.2.4.2 แจ้งจุดประสงค์ โดยครูแจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบว่านักเรียนจะได้รับอะไรบ้างจากการเรียน และนักเรียนควรจะได้มีการพัฒนาทางด้านพฤติกรรม การเขียนอย่างไรหลังจากเรียนในคาบนั้น ๆ แล้ว

3.2.4.3 ทบทวนความรู้เดิมโดยการใช้คำถามหรือแสดงรูปภาพ อุปกรณ์หรือสถานการณ์เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนในด้านคำศัพท์ จำนวน และโครงสร้าง ไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่จะเรียน

3.2.4.4 เสนอบทเรียนใหม่โดยครูสอนคำศัพท์ จำนวน โครงสร้าง ไวยากรณ์โดยใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ในการอธิบาย ชักถาม และให้ตัวอย่าง

3.2.4.5 ให้แนวทางการเรียนรู้โดยครูบอกแนวทางเพื่อให้ผู้เรียน สามารถทำกิจกรรมการตอบคำถาม เป็นการนำผู้เรียนให้เกิดแนวคิด

3.2.4.6 นักเรียนลงมือปฏิบัติการเขียน โดยนำความรู้เรื่องคำศัพท์ จำนวน โครงสร้าง ไวยากรณ์ที่เรียนมา โดยผ่านการทำกิจกรรมต่าง ๆ ช่างต้นมาเรียบเรียง เป็นงานเขียน

3.2.4.7 แจ้งผลการปฏิบัติ โดยครูตรวจผลงานเขียนของนักเรียน แล้วให้ข้อมูลย้อนกลับ ช่วยแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนในการใช้คำ จำนวน และโครงสร้าง ไวยากรณ์

3.2.4.8 ประเมินผลงานเขียนและพัฒนาการทางการเขียนของ นักเรียนแต่ละคนตามงานที่ครูให้ปฏิบัติ

3.2.4.9 ส่งเสริมความมั่นใจและการถ่ายโอนการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือให้เล่นเกมส์

3.2.5 หลังจากสร้างแผนการสอนทั้งสองวิธีแล้ว นำแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญในการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่านตรวจเพื่อดูความเหมาะสมและความถูกต้องของเนื้อหา

3.2.6 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแล้วไปทดลองสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 40 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่อง เวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอน หลังจากทราบข้อบกพร่องแล้ว ผู้วิจัยนำแผนการสอนนั้นมาปรับปรุงแก้ไขให้เรียบร้อยอีกครั้งหนึ่งก่อนนำไปใช้สอนจริง

3.3 การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบใช้ทดสอบการเขียนเรียงความโดยจะวัดความสามารถในการใช้ภาษาสำหรับการเขียน การลำดับความ การแสดงความคิดเห็นได้ชัดเจนและสื่อความหมายได้ การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกด ถูกต้อง อีกทั้งความสมบูรณ์ของการเขียน แบบทดสอบมีภาพที่กำหนดให้ 3 ภาพ แต่ให้นักเรียนเลือกเขียนเรียงความเพียงเรื่องเดียวจากภาพ 1 ภาพ ซึ่งเขียนแสดงความคิดเห็นทั้งต่อภาพนั้น จำนวน 80-100 คำ

สำหรับหลักในการสร้างแบบทดสอบมีดังนี้

3.3.1 ก่อนสร้างแบบทดสอบศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือ Writing English Language Tests ของฮีตัน (Heaton. 1975 : 236) หนังสือ A Language Test Handbook ของแอนครู แฮร์ริส (Harris. 1983 : 144) หนังสือ Modern Language Testing ของ แวลเลต (Vallete. 1977 : 200) หนังสือ Construction the Test ของแมดเซน (Madsen. 1983 : 212) และแนวคิดในการสร้างข้อสอบของอลเลอร์ (Oller. 1979 : 472) และศึกษารายละเอียดของหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียน

3.3.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ตามที่ได้ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบข้างต้น

3.3.3 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน คือ ดร. บังอร นานทอง รศ.ชจร สุขรังสรรค์ และอาจารย์วัชรินทร์ บุญกาญจน์ เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้สอนในการวิจัยรวมทั้งเพื่อตรวจสอบความชัดเจนและความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในคำสั่งด้วย

3.3.4 นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอังกฤษได้เสนอแนะไว้มาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง

3.3.5 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนข้อทดสอบการเขียนเรียงความ ยึดหลักการตรวจให้คะแนนการเขียนเรียงความของเสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (Saowalak Rattanavich. 1987 : 54-55) ซึ่งมีวิธีการให้คะแนนดังแสดงรายละเอียดในตาราง

ตาราง 2 เกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนการเขียนเรียงความ

เกณฑ์พิจารณาในการตรวจให้คะแนน	คะแนน
1. การลำดับความ (Writing Organizing, well-planned writing)	5
2. ความคิด : ใจความชัดเจนและสื่อความหมายได้ (Idea : Clear and Comprehensible)	5
3. การใช้ภาษา ไวยากรณ์ และตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling)	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียน สามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ (Comprehensible Writing : The reader can understand the overall writing)	5

3.3.6 นำแบบทดสอบไปหาคุณภาพ โดยทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 40 คนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

3.3.7 นำเรียงความของนักเรียนมาตรวจให้คะแนนโดยผู้ตรวจ 2 คน ตามเกณฑ์ในข้อ 3.3.5 โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจดังนี้

1. มีวุฒิการศึกษาอย่างต่ำปริญญาตรีสาขาการสอนภาษาอังกฤษ
2. มีประสบการณ์ด้านการสอนภาษาอังกฤษอย่างน้อย 3 ปี

3.3.8 นำคะแนนมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจ 2 คน โดยคำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 70) คำนวณหาค่าความยากในการตรวจให้คะแนน ใช้เทคนิค 25% โดยใช้สูตร Index of Difficulty (โกวิท ประวาลนฤกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวทย์. 2523 : 198) และคำนวณ

หาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้สูตร Index of Discrimination (โกวิท ประวาลพุกษ์ และ สมศักดิ์ สิ้นธุระเวช. 2523 : 199)

3.4 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้กับกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม ดังนี้

3.4.1 ศึกษาหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือประเภทแบบสอบถามวัดแรงจูงใจของวิเชียร เกตุสิงห์ (2524 : 78-97) วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ของพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2531 : 104-110) และศึกษาการสร้างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและตัวอย่างจากงานวิจัยของศรีมาลา นิพนธ์นิษฐ์ (2529 : 73-76) และ ป่องรัตน์ นิลดำ (2531 : 186-188)

3.4.2 เขียนแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยมีข้อความสอบถามนักเรียนในด้านความรู้สึกพอใจ ความต้องการ ความมานะ พยายามในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งนักเรียนคิดว่าแสดงถึงความรู้สึกหรือการกระทำที่ตรงกับตนเองมากที่สุด โดยมีตัวเลือกอยู่ 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

กำหนดน้ำหนักของการให้คะแนนการตอบตัวเลือกของแต่ละข้อความไว้ ดังนี้

ถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกหรือการกระทำทางบวก (Positive) ให้คะแนน

ดังนี้	มากที่สุด	5	คะแนน
	มาก	4	คะแนน
	ปานกลาง	3	คะแนน
	น้อย	2	คะแนน
	น้อยที่สุด	1	คะแนน

ถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกหรือการกระทำไปในทางลบ (Negative)

ให้คะแนน ดังนี้

มากที่สุด	1	คะแนน
มาก	2	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	4	คะแนน
น้อยที่สุด	5	คะแนน

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

โปรดกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างขวามือของนักเรียน เฉพาะข้อความที่ตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว

ข้อความ \ ความรู้สึกหรือการกระทำ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0. เทคนิคและวิธีการสอนของครูเข้าใจง่ายและชัดเจนดี ทำให้ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นที่จะเรียน.....					
00. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกอยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะเป็นวิชาที่ยากและน่าเบื่อหน่าย....					

3.4.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสร้างแบบสอบถามจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความเหมาะสมของการใช้ภาษาและลักษณะของข้อความทั้งทางบวกและทางลบ ตลอดจนตรวจสอบว่าคำถามนั้นวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษหรือไม่

3.4.4 นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้รับการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร จำนวน 90 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการทดลอง

3.4.5 นำผลการตรวจให้คะแนนของแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนกของข้อความรายข้อ โดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของนักเรียนแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนของแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่านัยสำคัญ โดยใช้ t - test (ลิวน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 185) จากนั้นคัดเลือกแบบสอบถามที่มีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 4.00 - 8.28 จำนวน 20 ข้อ

3.4.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของ Cronback (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2536 : 171) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.87

4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้การทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest Design ซึ่งมีวิธีการดำเนินงานตามขั้นตอนดังนี้

1. ทำการทดสอบก่อนการเรียนรู้ (Pretest) ทั้งนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพแล้ว .

2. ดำเนินการทดลองทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาที่เท่ากัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสองกลุ่มตามแผนการสอนที่ได้จัดทำขึ้น

3. ทำการทดสอบหลังจากทดลองทันที (Posttest) โดยทดสอบกับนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนับเดียวกับที่ทำการทดสอบก่อนการเรียนรู้

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) ความแปรปรวนของคะแนน (Variance) ของแต่ละกลุ่ม

2. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยใช้ t-test แบบ Difference Score

3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของทั้งสองกลุ่มก่อนการทดลองและหลังการ โดยใช้ t-test แบบ Dependent

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 59) ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ค่าความแปรปรวน โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 63) ดังนี้

$$S^2 = \frac{N \sum fX^2 - (\sum fX)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง
	f	แทน	ความถี่ของคะแนนแต่ละตัว
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	X^2	แทน	คะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	X	แทน	คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
	N-1	แทน	จำนวนตัวแปรอิสระ (Degree of freedom)

2. สถิติที่ใช้ในการทดสอบเครื่องมือ

2.1 ค่าความยากของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนชนิดอัตโนมัติ โดยใช้สูตร Index of Difficulty (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวทย์. 2523 : 198) ดังนี้

$$\text{Index of Difficulty} = \frac{S_H + S_L - (n_T)(X_{\min})}{n_T(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	S_H	แทน	ผลรวมของ F_x ของคะแนนกลุ่มสูง
	S_L	แทน	ผลรวมของ F_x ของคะแนนกลุ่มต่ำ
	$X_{\max}$	แทน	คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้
	$X_{\min}$	แทน	คะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้
	n_T	แทน	จำนวนนักเรียนทั้งกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

2.2 ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนชนิดอัตโนมัติ โดยใช้สูตร Index of Discrimination (โกวิท ประวาลพฤษษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชชัย. 2523 : 199) ดังนี้

$$\text{Index of Discrimination} = \frac{S_H - S_L}{n_H(X_{\max} - X_{\min})}$$

เมื่อ	S_H	แทน	ผลรวมของ F_x ของคะแนนกลุ่มสูง
	S_L	แทน	ผลรวมของ F_x ของคะแนนกลุ่มต่ำ
	$X_{\max}$	แทน	คะแนนสูงสุดที่เป็นไปได้
	$X_{\min}$	แทน	คะแนนต่ำสุดที่เป็นไปได้
	n_H	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง

2.3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความโดยผู้ตรวจ 2 คน คำนวณจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ฉ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 70) ดังนี้

$$r_{xy} = \frac{N\sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2][N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน X

$\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนน Y

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนน X แต่ละตัวยกกำลังสอง

$\sum Y^2$ แทน ผลรวมของคะแนน Y แต่ละตัวยกกำลังสอง

$\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณ X กับ Y ทุกคู่

N แทน จำนวน (Case)

2.4 ทาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
คำนวณจากสูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบอัลฟา (α Coefficient) (ล้วน สายยศ และ
อังคณา สายยศ. 2530 : 170 ; อ้างอิงมาจาก Cronbach.n.d.)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม

n แทน จำนวนข้อของแบบสอบถาม

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนแบบสอบถาม

$\sum S_i^2$ แทน ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนแบบสอบถาม

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนภายในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร t - test แบบ Dependent (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 87) ดังนี้

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n\sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

เมื่อ D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
 N แทน จำนวนคู่

3.2 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร t - test แบบ Difference Score (Scott and Wertheimer. 1967 : 264) ดังนี้

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{S_{MD_1 - MD_2}}$$

$$S_{MD_1 - MD_2} = \sqrt{\frac{S_{D_1}^2}{n_1} + \frac{S_{D_2}^2}{n_2}}$$

$$S_{D_1}^2 = \frac{\sum (D_1 - MD_1)^2}{n_1 - 1}$$

$$S_{D_2}^2 = \frac{\sum (D_2 - MD_2)^2}{n_2 - 1}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณา t - distribution
	MD_1	แทน	คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบ หลังการเรียนกับการเรียนของกลุ่มทดลอง
	MD_2	แทน	คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบ หลังการเรียนกับการเรียนของกลุ่มควบคุม
	$S^2_{D_1}$	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการ ทดสอบหลังการเรียนกับการเรียนของกลุ่มทดลอง
	$S^2_{D_2}$	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการ ทดสอบหลังการเรียนกับการเรียนของกลุ่มควบคุม
	n_1	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง
	n_2	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล และแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล
ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
MD	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
ΣD	แทน	ผลรวมของผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลอง
ΣD^2	แทน	ผลรวมของผลต่างระหว่างคะแนนก่อนและหลังการทดลองยกกำลังสอง
t	แทน	ค่าสถิติของการแจกแจงแบบที
P	แทน	ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู
2. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู
3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

4. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลอง จากนั้นนำค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ t - test ในรูป Difference Score ได้ผลดังแสดงไว้ในตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	MD	S	t
กลุ่มทดลอง	45	2.61	1.18	4.15**
กลุ่มควบคุม	45	1.17	2.01	

** $P < .01$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครูมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยที่คะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ผู้วิจัยทำการทดสอบวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง จากนั้นนำค่าเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนของนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ $t - test$ ในรูป Difference Score ได้ผลดังไว้ในตาราง 4

ตาราง 4 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	MD	S	t
กลุ่มทดลอง	45	10.93	5.50	4.31**
กลุ่มควบคุม	45	6.49	4.18	

** $P < .01$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 4 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมีความแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครูมีความแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยที่คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง จากนั้นคำนวณหาค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อน และหลังการทดลองโดยใช้ t - test ในรูป Dependent เพื่อนำค่า t ของทั้งสองกลุ่มมา เปรียบเทียบกัน ได้ผลดังแสดงไว้ในตารางที่ 5 ดังนี้

ตาราง 5 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣD	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง	45	117.50	368	14.82**
กลุ่มควบคุม	45	52.50	239.25	3.89**

** $P < .01$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 5 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติกับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครูมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน โดยที่คะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

4. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง จากนั้นคำนวณหาค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนก่อน และหลังการทดลองโดยใช้ t - test ในรูป Dependent เพื่อนำค่า t ของทั้งสองกลุ่มมา เปรียบเทียบกัน ได้ผลดังแสดงไว้ในตารางที่ 6 ดังนี้

ตาราง 6 เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและ กลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣD	ΣD^2	t
กลุ่มทดลอง	45	492	6712	12.48**
กลุ่มควบคุม	45	292	2664	10.67**

** $P < 01$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 6 แสดงว่า นักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน โดยที่คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และ
แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธี
การเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติกับวิธีการสอนเขียน
ตามคู่มือครู

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการ
สอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติกับวิธีการ
สอนเขียนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการ
สอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติกับวิธีการ
สอนเขียนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการ
สอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติและวิธีการ
สอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง
4. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการ
สอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติกับวิธีการ
สอนเขียนตามคู่มือครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการ
สอนภาษาแบบธรรมชาติกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูมีความสามารถในการเขียน
ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานและนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานและนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แขวงคลองเตย เขตพระโขนง กรุงเทพฯ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ที่เรียนวิชาหลัก 3 (อ 013) จำนวน 6 ห้องเรียน ซึ่งมีนักเรียนในแต่ละห้องละความสามารถเก่ง ปานกลาง และอ่อน รวมเป็นนักเรียนทั้งสิ้นประมาณ 350 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ที่เรียนวิชาหลัก 3 (อ 013) จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) แบบจับสลากจากห้องเรียนกลุ่มประชากร 6 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 45 คน แล้วจับสลากอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้องเรียนและกลุ่มควบคุม 1 ห้องเรียน รวมจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 90 คน

4. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

4.1 แผนการสอนของกลุ่มทดลอง โดยใช้วิธีการสอนเขียนตามข้อเท็จจริงโดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานของ ไมเคิล คัลลาแฮน และโจอัน รอทรี (Callaghan and Rothery. 1988) ซึ่งเป็นแผนการสอนที่ได้ผ่านการตรวจแก้ไข การทดลองสอน และการปรับปรุงมาแล้ว จำนวน 16 คาบ

4.2 แผนการสอนของกลุ่มควบคุม ซึ่งจัดสร้างขึ้นตามขั้นตอนการสอนของคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา จำนวน 16 คาบ

5. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

5.3 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบการเขียนเรียงความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน โดยวัดความสามารถของนักเรียนในด้านความสามารถในการใช้ภาษาสำหรับการเขียนเรียงความแสดงความคิดเห็น (Exposition Genre) ได้อย่างชัดเจน สื่อความหมายได้ ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้ถูกต้อง ตลอดจนความสมบูรณ์ของการเขียน โดยกำหนดรูปภาพ 3 ภาพเพื่อให้นักเรียนเลือกเขียนเรียงความแสดงความคิดเห็น 1 ภาพ กำหนดความยาว 80 - 100 คำ คำนวณหาค่าความยาก (p) โดยใช้สูตร Index of Difficulty ได้ค่า p เท่ากับ 0.54 และคำนวณหาความง่าย (r) โดยใช้สูตร Index of Discrimination ได้ค่า r เท่ากับ 0.69

5.4 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น และผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสร้างแบบสอบถามจำนวน 3 ท่าน เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 4.00 - 8.28 และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ ซึ่งหาได้โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ได้ค่าเท่ากับ 0.87

การดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ทำการทดสอบก่อนการทดลองกับนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

2. ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสองกลุ่ม ใช้เวลาสอนสัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 45 นาที รวมเวลาในการทดลอง 4 สัปดาห์
3. ทำการทดสอบหลังการทดลองกับนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ฉบับเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนการทดลอง
4. ตรวจวิเคราะห์แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยผู้ตรวจ 2 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นในการตรวจวิเคราะห์ก่อนและหลังการทดลองเท่ากับ 0.94

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ $t - test$ แบบ Difference Score
2. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม โดยใช้ $t - test$ แบบ Difference Score
3. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ $t - test$ แบบ Dependent
4. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ $t - test$ แบบ Dependent

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครุมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครุมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐานและนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครุมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐานและนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครุมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐานกับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครุ ผู้วิจัยได้อภิปรายผลจากการทดลองตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐานกับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครุ

จากผลการทดลอง ปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐานกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครุแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่คะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของภาสกร แจ่มจันทร์เกษม (2524 : 134) และวิภาดา ประสารทพันธ์ (2535 : บทคัดย่อ) ที่พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐานกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครุแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีนี้ส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครุ เนื่องด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 การเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐาน เป็นรูปแบบการเขียนที่เน้นให้ผู้เรียนได้เข้าใจธรรมชาติของภาษาในลักษณะของระบบความหมาย

(Meaning System) และลักษณะของตัวภาษา (Manners) อย่างมีระเบียบแบบแผน โดยอาศัยหลักการทางภาษาศาสตร์เชิงระบบ ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อเนื้อความจากปริบทภาษา เรื่องราวหรือเนื้อความที่เขียนขึ้นนั้นเป็นข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นตามสภาพความเป็นจริงในสังคม หรือชุมชน หรืออาจเป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน ดังนั้นการเขียนตามแนวทฤษฎีนี้จึงช่วยให้ผู้เรียนเกิดแนวความคิดในการเขียนจากข้อมูล ประสบการณ์ซึ่งเป็นเรื่องที่อยู่ใกล้ตัวหรืออยู่ในความสนใจของนักเรียน นอกจากนั้นทักษะการเขียนซึ่งถือเป็นทักษะทางภาษาที่ยากสำหรับผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับรูปแบบทางภาษาที่ถูกต้องจากการฟังหรือการอ่าน เพื่อพัฒนาไปสู่ความสามารถในการพูดและการเขียน รูปแบบของการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีนี้จะให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเข้าใจชนิดของเนื้อความต่าง ๆ ที่เรียกว่าอรรถลักษณะ ซึ่งแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ และแต่ละประเภทต่างมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนในการสื่อความหมาย มีโครงสร้างของเนื้อความ ตลอดจนการใช้ภาษาแตกต่างกันออกไป เพื่อให้ผู้เรียนได้ถือเป็นแบบอย่างของการใช้ภาษา ดังนั้นการที่นักเรียนกลุ่มทดลองมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อาจมีผลมาจากการที่นักเรียนกลุ่มทดลองได้เรียนรู้รูปแบบทางภาษาอย่างเป็นระบบ โดยได้รับการอ่านเนื้อความที่มีการแยกแยะและบ่งชี้ให้เห็นถึงขั้นตอนในการเรียบเรียงเรื่องราว การลำดับความ ลักษณะของการใช้ภาษา รวมถึงการจับใจความ มีความได้อย่างถูกต้องตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน ซึ่งคำนึงถึงความหมายในปริบทภาษาเป็นสำคัญ ต่างจากการสอนตามคู่มือครูที่ไม่ได้เน้นในเรื่องของรูปแบบทางภาษาในเนื้อความ แต่เน้นในเรื่องของการใช้ภาษา คำศัพท์ และโครงสร้างประโยค เพื่อนำประสบการณ์เหล่านั้นมาใช้ในการเขียน ดังนั้นเมื่อให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มเขียนเรื่องราวประเภทเดียวกัน นักเรียนกลุ่มทดลองจึงมีแนวทาง มีข้อมูลที่เป็นประสบการณ์จากขั้นตอนต่าง ๆ ของการสอน สามารถมองเห็นภาพโครงสร้างในการดำเนินเรื่องและลักษณะการใช้ภาษาตามที่ได้เรียนมา และสามารถเขียนได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของเนื้อความนั้น ๆ ดังที่คริสตี้ (Christie, 1989 : 9) ได้กล่าวถึงการเขียนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานว่าเป็นการสอนที่มีจุดมุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถแยกแยะรายละเอียดของเรื่องออกเป็นส่วน ๆ ได้ สามารถจับใจความ หรือตีความหมายของเนื้อความต่าง ๆ ได้ และสามารถเขียนเนื้อความตามชนิดของอรรถลักษณะได้

1.2 ลำดับขั้นตอนของการสอนเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน เป็นขั้นตอนที่มีระบบ ทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดรวบยอดในการใช้ภาษาอย่างมีเป้าหมาย โดยเริ่มจากการให้นักเรียนอ่านเนื้อความร่วมกัน มีการปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนประสบการณ์และแนวความคิดที่ได้จากการอ่าน ทำให้นักเรียนได้รับความรู้ และประสบการณ์ที่หลากหลาย ส่งเสริมให้นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นจากการอ่าน เพื่อให้แสดงออกถึงความเข้าใจต่อเรื่องราวที่อ่านนั้น จากนั้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ลักษณะของโครงสร้างในการดำเนินเรื่องของเนื้อความ (Generic Structure) ซึ่งแบ่งออกเป็นส่วนตัวต่าง ๆ เป็นลำดับ เป็นขั้นตอนตั้งแต่เริ่มต้นเนื้อความไปจนจบเนื้อความว่ามีการเรียบเรียง ลำดับความในลักษณะอย่างไร ขั้นตอนนี้ให้ประโยชน์อย่างยิ่งแก่ผู้เรียนในการที่จะเรียบเรียงงานเขียนให้เป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์ได้ นอกจากนี้แล้วผู้สอนยังให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลักษณะของการใช้ภาษาในเนื้อความ (Language Features) โดยแยกแยะประเภทของการใช้ภาษา เพื่อชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนโดยการตีกรอบคำหรือกลุ่มคำที่จัดอยู่ในประเภทเดียวกันนั้น ตัวอย่างเช่น การใช้กาล (tense) ก็จะตีกรอบคำกริยาที่อยู่ในรูปของกาลนั้น ซึ่งสอดคล้องกับการใช้ภาษาในอรรถลักษณะนั้น ๆ ขั้นตอนต่อมาคือการให้นักเรียนเขียนเนื้อความร่วมกัน ขั้นตอนนี้มีประโยชน์อย่างเห็นได้ชัดคือผู้เรียนได้รับประสบการณ์ และแนวทางในการเขียน จากการที่ครูและนักเรียนช่วยกันเรียบเรียงงานเขียน ซึ่งต่างจากการสอนตามคู่มือครูที่ไม่มีขั้นตอนการเขียนเนื้อความร่วมกัน จึงเป็นการยากที่ผู้เรียนจะเขียนเนื้อความออกมาได้ตามความต้องการ

ขั้นตอนนี้จะมีการปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน โดยการทำงานเป็นกลุ่มเพื่อหาข้อมูลสำหรับการเขียน จากนั้นครูจะเป็นผู้นำแนวทางในการเขียน โดยเชื่อมโยงข้อมูลที่ได้นำมาเขียนร่วมกัน เมื่อถึงขั้นตอนสุดท้ายซึ่งเป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนแต่ละคนลงมือเขียนด้วยตนเอง ผู้เรียนก็จะสามารถเชื่อมโยงความคิด ประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนรู้ตั้งแต่ขั้นตอนแรกจนถึงขั้นตอนสุดท้าย และสามารถเขียนเรียบเรียงออกมาได้ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของครูผู้สอนภาษาในโครงการ DSP แห่งมหาวิทยาลัยซิดนีย์ที่กล่าวว่า การสอนภาษาเป็นเรื่องยากที่จะอธิบายสิ่งต่าง ๆ ให้ผู้เรียนเข้าใจได้ วิธีการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยจัดวางสิ่งต่าง ๆ ให้เข้าที่อย่างมีระบบ และทำให้การอธิบายง่ายขึ้น เนื่องจากครูผู้สอนสามารถวิเคราะห์งานเขียนของผู้เรียนจากแนวความคิดที่แตกต่างกันออกไป (Callaghan and Rothery. 1988 : 97)

1.3 การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้รูปแบบของอรรถลักษณะ จะช่วยให้มีความเข้าใจเป้าหมายของการสื่อสารได้อย่างชัดเจน สามารถจับใจความสำคัญของเรื่อง และสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องราวที่อ่านได้ เมื่อถึงขั้นตอนการเขียนจึงเข้าใจโครงสร้างของเนื้อความที่จะเขียนได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (2534 : 27) กล่าวว่า การลำดับความคิดตามเนื้อความจะเป็นไปได้ง่ายขึ้น หากผู้ฟังหรือผู้อ่านเข้าใจอรรถลักษณะต่าง ๆ ของเนื้อความนั้น อรรถลักษณะที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการทดลองสอนโดยเฉพาะคือ อรรถลักษณะแบบการแสดงความคิดเห็น (Exposition Genre) ซึ่งเป็นอรรถลักษณะที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการทางความคิด (Thinking Process) เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้วิธีการต่าง ๆ ของการเขียนตามลำดับขั้นตอนของอรรถลักษณะแบบการแสดงความคิดเห็นแล้ว ผู้เรียนก็จะเกิดความคิดในการเชื่อมโยงเหตุและผล สามารถใช้วิธีการทางตรรกวิทยาอธิบายเรื่องราวที่เขียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของลอเรนซ์ (Lawrence. 1972 : 3-10) ที่กล่าวถึงหลักการของกระบวนการทางความคิดในการเขียนว่า ผู้เรียนจะต้องได้รับการฝึกฝนการแสดงความคิดเห็นจากการปฏิสัมพันธ์ และการอ่านเพื่อสามารถเชื่อมโยงความคิด จินตนาการ จากประสบการณ์ที่ได้รับนำมาใช้ในการสร้างงานเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การแสดงความคิดเห็นยังช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความคิด การใช้เหตุและผล และสามารถแก้ปัญหาได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของโรเจอร์ สเปนอร์รี (ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม. 2534 ; อ้างอิงมาจาก Asher. 1989 : 19) ที่กล่าวถึงกระบวนการทำงานของสมองมนุษย์ซึ่งประกอบด้วยสมองซีกซ้ายและซีกขวาว่า หากมนุษย์ได้รับการฝึกให้ใช้สมองทั้งสองส่วนทำงานประสานสัมพันธ์กันแล้ว จะก่อให้เกิดเป็นความจำระยะยาว และเกิดเป็นพิมพ์เขียว (Blue print) ประทับย้าความทรงจำของผู้เรียน และสามารถนำความรู้ ประสบการณ์ต่าง ๆ มาใช้ได้ภายหลัง

2. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู

จากผลการทดลอง ปรากฏว่า แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.01 โดยที่คะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากเหตุผลดังนี้

2.1 การเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เป็นวิธีการเขียนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำงานร่วมกัน ได้ทำกิจกรรมร่วมกันหลาย ๆ รูปแบบ ตั้งแต่ขั้นตอนแรกของการให้รูปแบบทางภาษาแก่ผู้เรียน โดยการอ่านเนื้อความร่วมกัน จะมีการซักถาม แสดงความคิดเห็น อภิปรายเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ซึ่งเป็นการสร้างเสริมแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียน เกิดความสนใจเนื้อความที่อ่านนั้น นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจที่จะพูดโต้ตอบ ปฏิสัมพันธ์ แสดงความคิดเห็นได้อย่างมีเหตุผล ซึ่งสอดคล้องกับผลการทดลองสอนของครูผู้สอนภาษาในโครงการ DSP ที่สรุปได้ว่า เป็นการยืนยันอย่างแน่ชัดว่าการสอนภาษาตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เด็กจะได้รับการกระตุ้นให้แสดงออกทางวาจา แสดงความรู้สึกนึกคิด และความรู้เกี่ยวกับเรื่องราวในหัวข้อที่เด็กจะเขียน ซึ่งทำให้เด็กได้รับประสบการณ์และข้อมูลในการเขียนไปในทิศทางต่าง ๆ กันอย่างมีจุดหมาย การที่จะให้เด็กเขียนแสดงความคิดเห็นด้วยวิธีการสอนแบบเดิมนั้นเป็นการยากที่จะกระตุ้นให้เด็กต้องการเขียนออกมา วันแต่ให้เขาเขียนเรื่องจากการฟังเทปหรือเขียนเรื่องบรรยายเท่านั้น (Callaghan and Rothery. 1988 :93 - 96)

ส่วนขั้นตอนการเขียนเนื้อความร่วมกัน เป็นกิจกรรมที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และมีกำลังใจในการเรียนมากขึ้น เพราะเป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนจะต้องช่วยกันหาข้อมูลเพื่อนำมาใช้ในการเขียนด้วยการทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามความสนใจ โดยไม่เป็นการบังคับ เช่น การระดมพลังสมอง การอภิปราย การค้นคว้าจากห้องสมุด การสังเกต เป็นต้น ผู้เรียนจะมีอิสระในการทำกิจกรรมซึ่งอยู่ในขอบเขตของความรับผิดชอบ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เพื่อให้งานเขียนนั้นมีความสมบูรณ์ ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวจะทำให้ผู้เรียนเกิดความภูมิใจและเห็นคุณค่าในการปฏิบัติหน้าที่ และการทำงานร่วมกันเป็นอย่างดี

2.2 การเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติ เป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีอิสระทางความคิด รู้จักเลือกสรร มีความเชื่อมั่นและสามารถที่จะตัดสินใจในการดำเนินงานเขียนได้อย่างเต็มความสามารถ เช่นในการตัดสินใจเลือกหัวข้อเรื่องที่จะเขียนตั้งแต่ขั้นตอนของการเขียนเนื้อความร่วมกัน มีการอภิปรายเพื่อเลือกหัวข้อในการเขียน ซึ่งเป็นหัวข้อที่นักเรียนทั้งชั้นให้ความสนใจร่วมกัน จึงทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเขียนมากยิ่งขึ้น เพราะไม่เป็นการบังคับให้เขียนตามหัวข้อที่ผู้สอนกำหนดให้ ซึ่งสอดคล้องกับงาน

วิจัยของไมซ์ (Mize. 1982 : 3004-A) ที่ทำการทดลองทักษะการเขียนของนักเรียน โดยให้กลุ่มทดลองเรียน โดยการเลือกหัวข้อในการเขียนเองทุกครั้ง กับกลุ่มควบคุมให้เขียนตามหัวข้อที่ครูกำหนด ซึ่งผลการวิจัยปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม เนื่องจากกลุ่มทดลองสามารถเขียนในสิ่งที่เขาสนใจ ไม่ถูกบีบบังคับ จึงทำให้มีแรงจูงใจ มีความกระตือรือร้นและระมัดระวังในการใช้ภาษามากขึ้น

นอกจากนี้แล้วการที่ครูผู้สอนรับฟังข้อมูลความคิดเห็นของนักเรียนทุกคน และช่วยกันพิจารณาว่าข้อมูลใดที่มีความน่าเชื่อถือตามข้อเท็จจริง มีความเป็นไปได้ตลอดจนมีเหตุผลและผลสำหรับการเขียนเรื่องแสดงความคิดเห็นดังกล่าวจะทำให้ผู้เรียนมีกำลังใจ กล้าแสดงออกด้วยความเหมาะสม กล้าพูดกล้าทำมากขึ้น

สำหรับขั้นตอนการเขียนเนื้อความโดยอิสระของผู้เรียนแต่ละคน เป็นขั้นตอนที่ค่อนข้างยากสำหรับผู้เรียน แต่อย่างไรก็ตามพบว่าการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความพยายามในการเขียนภาษาอังกฤษมากกว่าวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู เนื่องจากผู้เรียนมีแบบอย่างสำหรับการใช้ในการเขียน ได้รับความรู้ ประสบการณ์จากการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนจากขั้นตอนต่าง ๆ ของการสอนมาแล้ว ฉะนั้นผู้เรียนจึงมองเห็นแนวทางในการเขียน สามารถเชื่อมโยงความคิดจากเรื่องที่เคยฝึกเขียนร่วมกันมาสู่การเขียนหัวข้อใหม่ได้ ทั้งนี้แม้ว่าผู้เรียนบางคนจะอ่อนในเรื่องของการใช้ภาษา การใช้คำศัพท์ โครงสร้างทางภาษาและไวยากรณ์ก็ตาม วิธีการเขียนตามแนวทฤษฎีนี้จะมีแนวทางซึ่งเป็นแบบอย่างให้ผู้เรียนสามารถเขียนได้ เช่นวิธีการเริ่มต้น การดำเนินเรื่อง การสรุปเรื่อง ตลอดจนการใช้ภาษาเช่น การใช้คำเชื่อมเพื่อบ่งบอกเหตุผลและผลในอรรถลักษณะการแสดงความคิดเห็น หรือการใช้คำกริยาให้สอดคล้องกับชนิดของอรรถลักษณะดังกล่าว เป็นต้น

2.3 บรรยาการของการเรียนโดยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรณฐาน เป็นการเรียนที่ผ่อนคลายความตึงเครียด เพราะผู้สอนไม่เพียงแต่สอนด้วยการบรรยาย หรืออธิบายแต่เพียงอย่างเดียว แต่จะให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติการเขียนตามขั้นตอนต่าง ๆ โดยมีการซักถาม การโต้ตอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนทุกขั้นตอน นอกจากนี้ยังมีการเสริมแรงด้วยการชมเชย ให้คะแนนความร่วมมือในการทำกิจกรรม การให้คำปรึกษาและคำแนะนำโดยครูผู้สอน ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดความ

กระตือรือร้น ตั้งใจปฏิบัติงานตามที่ครูผู้สอนมอบหมาย

3. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานและวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

จากผลการทดลอง ปรากฏว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากก่อนการทดลองนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพื้นฐานและความสามารถในการเขียนใกล้เคียงกัน แต่หลังจากได้รับการสอนทั้งสองวิธีแล้ว ถึงแม้ผลปรากฏว่าคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองจะสูงขึ้นทั้งสองกลุ่ม แต่เมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มแล้วจะเห็นได้ว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเขียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม จึงสามารถสรุปได้ว่าการสอนเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน เป็นวิธีการสอนที่ให้ผลดีกว่าการสอนเขียนตามคู่มือครู

4. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานและวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู ก่อนและหลังการทดลอง

จากผลการทดลอง ปรากฏว่า แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐานและกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนเขียนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มควบคุม ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ จากผลการทดลองพอที่จะสรุปได้ว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนเขียนตามข้อเท็จจริงโดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบบรรทัดฐาน ได้รับการส่งเสริม การจูงใจ ด้วยกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นกิจกรรมที่นักเรียนไม่เคยได้เรียนรู้มาก่อน จึงทำให้นักเรียนมีความ

สนใจ กระตือรือร้นและต้องการเรียนรู้มากกว่าการสอนตามคู่มือครูซึ่งเป็นกิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่ซ้ำกับกิจกรรมที่นักเรียนเคยเรียนมาแล้ว

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 เนื่องจากการเขียนอรรถลักษณะแบบการแสดงความคิดเห็น ถือได้ว่าเป็นเรื่องที่ยากสำหรับนักเรียน ฉะนั้นครูผู้สอนจึงควรมีความเข้าใจต่อหลักการ ขั้นตอน และวิธีการสอนเขียนเป็นอย่างดี เป็นผู้ให้คำปรึกษา และเป็นผู้แนะนำที่ดี ควรประเมินผลของการเขียนจากพัฒนาการทางการเขียนของนักเรียนโดยเฉพาะการแสดงออกด้านความคิด มากกว่าการคำนึงถึงเฉพาะความถูกต้องของการใช้ภาษาเท่านั้น เพราะอาจจะทำให้ผู้เรียนที่เรียนอ่อนเกิดความท้อแท้และเบื่อหน่ายต่อการเรียนได้

1.2 การเขียนแสดงความคิดเห็นจะต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริงและความเป็นไปได้ ด้วยเหตุและผล ตลอดจนประโยชน์ที่ได้รับ ฉะนั้นหัวข้อที่เลือกมาเขียนจึงควรเป็นหัวข้อที่น่าสนใจ ให้ความรู้ ให้ข้อคิดต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ทั้งต่อนักเรียนเอง และเป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม โดยพยายามให้ผู้เรียนได้แสวงหาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เพื่อนำมาใช้ประกอบการเขียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้รับความรู้ที่กว้างขวางขึ้น

1.3 ในการทำกิจกรรมกลุ่ม ผู้เรียนจะต้องช่วยเหลือร่วมมือกัน ฉะนั้นครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องชี้แจงให้ทราบถึงขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมกลุ่มอย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบภายในกลุ่มของตน โดยทุกฝ่ายจะกระทำหน้าที่ตามความถนัดและความสามารถของตน เพื่อให้ผลงานออกมาด้วยความเรียบร้อยสมบูรณ์

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำวิธีการสอนเขียนตามข้อเท็จจริงแบบการแสดงความคิดเห็นไปทดลองสอนนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อศึกษาพัฒนาการทางการเขียนและการแสดงออกทางความคิดของนักเรียนว่ามีการพัฒนามากน้อยเพียงใด

2.2 ควรขยายเวลาในการทดลองให้มากขึ้น ทั้งนี้เพราะการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริงแบบการแสดงความคิดเห็นเป็นการสอนที่ใหม่สำหรับนักเรียน ซึ่งยังไม่คุ้นเคยกับ

วิธีการเขียนนี้ จะมีนักเรียนบางคนที่ประสบปัญหาในการเขียน หรือสับสนกับขั้นตอนต่าง ๆ บ้าง ซึ่งต้องเป็นหน้าที่ของครูในการให้คำปรึกษา แนะนำและแก้ไขข้อผิดพลาดเหล่านั้น ดังนั้นการแก้ไขและการที่จะทำให้นักเรียนเข้าใจวิธีการและขั้นตอน ๆ เป็นอย่างดีได้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้เวลาแก่นักเรียนสักระยะหนึ่ง เมื่อนักเรียนคุ้นเคยกับวิธีการสอนแบบนี้ การแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ก็จะเป็นไปได้ง่ายขึ้น

2.3 ควรสอนอรรถลักษณะแบบการอภิปรายควบคู่กับอรรถลักษณะแบบการแสดงความคิดเห็น เพื่อศึกษาว่ารูปแบบการสอนทั้งสองวิธีซึ่งเป็นวิธีที่ส่งเสริมการแสดงออกทางความคิด และการใช้กระบวนการทางความคิด จะส่งผลให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเขียนแตกต่างกันหรือไม่ และวิธีใดที่นักเรียนสามารถเขียนได้ดีกว่า เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนให้สูงขึ้น

מכירת מוצרים

บรรณานุกรม

- กัลยาณีวัฒนา, สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้า. "บทบาทและความสำคัญของภาษา," ใน รายงานการสัมมนาเรื่องนโยบายและการพัฒนาการสอนภาษาในสถาบันอุดมศึกษา. หน้า 1-7, 2522.
- โกวิท ประวาลพุกฤทธิ์และสมศักดิ์ สินธุระเวชชัย. การประเมินในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2523.
- ชาญชัย อาจินสมาจาร. "การส่งเสริมการจูงใจนักเรียนในโรงเรียนและชั้นเรียน," วิทยาจารย์. 88(6) : 13-17 ; มิถุนายน 2531.
- เตือนใจ แก้วโสภาส. "จะสอนเขียนภาษาอังกฤษกันอย่างไร," ใน การสอนภาษาอังกฤษ. หน้า 119. กรุงเทพฯ : ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา กรมการศึกษานอกโรงเรียน, 2524.
- ถนอมศรี เหลาหา. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนของเฮวินส์และวิธีเขียนตามคู่มือครู. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- บังอร สว่างวโรรส. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับความต้องการของวงการธุรกิจไทย. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- บังอร สว่างวโรรส และเขาวภา พุกกะคุปต์. "การวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยใช้ข้อสอบแบบอัตนัยและปรนัย," วารสารภาษาปริทัศน์ 2. 49-60 ; ภาคต้น ปีการศึกษา 2524.
- บำรุง ไตรรัตน์. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2524.

- บุญศิริ ผ่องอักษร. " การเขียนสำหรับสาขาวิชา Writing English for Academic Purposes (WEAP)," วารสารภาษาปริทัศน์. 41-54 ; ภาคปลาย ปีการศึกษา 2524.
- เบญจาลี สืบเสน. การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทักษะฟัง-พูด และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสูตรทศนาของเคลลี. ปรินทิเนียนท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.
- ประทีป รุ่งตรานนท์. การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษา. ปรินทิเนียนท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2517. อัดสำเนา.
- ปองรัตน์ นิลดำ. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน แรงจูงใจ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีการสอน 3 วิธี : ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และตามคู่มือครู. ปรินทิเนียนท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.
- พรเพ็ญ สุวรรณเดชา. " การจูงใจการเรียนการสอน," ว.ศึกษาศาสตร์ มอ. 1(3) : มิถุนายน - กันยายน 2528.
- พวงทอง วิโรจนกร. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจของนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา กับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินทิเนียนท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ. วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2522.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์และทำปกเจริญผล, 2531.
- พัลล์ น้อยแสงสี. การศึกษาศาสนาการเรียนการสอนทักษะทั้งสี่ของวิชาภาษาอังกฤษในสถาบันระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2526.

- นภาพร นิ่งศักดิ์. การศึกษาความเข้าใจและแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมภาษาจากเอกสารจริง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- ไพวัลย์ ประเสริฐสังข์. ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษกับความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียนเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526. อัดสำเนา.
- ภาสกร แจ่มจันทร์เกษม. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐานกับวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- รสนัน วรรณะภัก. ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530. อัดสำเนา.
- รัชเนถ ทองสุทธิ. การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา กับวิธีสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- ลิ้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, 2536.
- วนิดา พันธุ์แก้ว. ศึกษาความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิทยาลัยครูระดับปริญญาตรี ปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษ ของวิทยาลัยครู ภาคกลางของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.
- วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์. รายงานการวิจัยเรื่องศึกษาสภาพและปัญหาการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของอาจารย์สอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดภาคเหนือ. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2531.

- วิเชียร เกตุสิงห์. หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : เรือนอักษรการพิมพ์. 2524.
- วิภาดา ประสารทรัพย์. การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถในเชิงพัฒนาการของการเขียนภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีสอนเขียนตามแนววรรณฐาน กับวิธีสอนตามคู่มือครู. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อุดลำนเา.
- ศรีมาลา นิพนะนิตย์. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร และการเขียนตามคู่มือครู. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อุดลำนเา.
- ศรีวิทย์ สุวรรณเกิติ. วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 2. พิมพ์โลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิมพ์โลก, 2522.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533). กรุงเทพฯ : จงเจริญการพิมพ์, 2532.
- สกล เกิดผล. วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษแบบอิสระของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อุดลำนเา.
- สมบุรณ์ วิภาวิฑูเล. การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูศาสตร์บัณฑิต ภายหลังบทเรียนการเขียนเพื่อสื่อความหมายและการเขียนเรียงความแบบเดิม. ปรินิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528. อุดลำนเา.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา (เล่ม 2). กรุงเทพฯ : ประยูรวงศ์วันทัง, 2534.
- . เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์ จำกัด, 2531.

- สุกัญญา เศรษฐรังสรรค์. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการโคลซ และการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-วิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อุดลำนนา.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- อัจฉรา พัทธสาลีธรรม. ความเที่ยงตรงของวิธีการตรวจให้คะแนนเรียงความภาษาอังกฤษ 4 วิธี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531. อุดลำนนา.
- อัญชลี เสริมส่งสวัสดิ์. ความสามารถในการใช้เครื่องผูกพันรูปเรื่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อุดลำนนา.
- อุทัย ภิมย์วัน และเพ็ญศรี รังสิยากุล. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2521.

Arapoff, Nancy. " Writing : A Thinking Process," TESOL Quarterly. 33-39 ; June, 1967.

———. " Writing : A Thinking Process," in Teaching English as a Second Language. p.199-219. 2nd ed. New York : McGraw-Hill, 1972.

Bailey, K. and J.D. Brown. " A Cetegorical Instrument for Scoring Second Language Writing Skills," in Research in the Teaching of English. 34 : 21-42 ; December, 1984.

- Baker, Catherine Anne. " Effects of Comparison / Contrast Writing Instruction on the Reading Comprehension of Tenth-Grade Students," Dissertation Abstracts International. 45 : 2816-A; November, 1984.
- Bakers, William D. Reading and Writing Skills. New York : McGraw-Hill, Inc., 1971.
- Bloom, Benjamin S. Taxonomy of Educational Objective. 2nd ed. London : Longman, Inc., 1979.
- Brown, Douglas. " Affective Factors in Second Language Learning," in The Second Language Classroom : Direction for the 1980'S. p.113-129. New York : Oxford University Press, 1981.
- Byrne, Donn. Teaching Writing Skills. New ed. London : Longman, Inc., 1988.
- Burt, Marina K. and Heidi C. Dulay. New Directions in Second Language Learning. Washington D.C.: Teaching Bilingual Education, 1975.
- Diederich, Paul. Measuring Growth in English. Urbana Illinois : National Council of Teaching of English, 1974.
- Callaghan, Michael and Joan Rothery. Teaching Factual Writing. Australia : Report of the DSP Literary Metropolitan East Region, 1988.
- Christie, Frances. " Factual Writing in the First Years of School," Australian Journal of Reading. 207-216 ; November, 1987.

Christie, Frances. Genres in Writing. in Deakin University Writing in School Study Guide, Section 1. Geelong, Victoria : Deakin University Press, 1989.

———. Language education. Series Editor : Frances Christie. Oxford University Press, 1989.

Cooper, Charles R. " Holistic evaluation of writing," in Evaluating writing : describing, measuring, judging. Charles R. Cooper and Lee Odell (Eds), p.3-31. Urbana, Illinois : National Council of Teachers of English, 1977.

Freedman, Avita and others. Learning to Write : First Language / Second Language. London : Longman Group Ltd., 1987.

Halliday, M.A.K. and Ruqaiya Hasan. Language, Context and Text : Aspects of language in a social-semiotic perspective. Victoria : Deakin University, 1985.

Harris, Andrew. A Language Testing Handbook. London : Macmillan Press, 1983.

Harris, David P. " Construction the Test," in Reading English as a Second Language. p.325-340. Wintrop, 1972.

Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York : McGraw-Hill, 1969.

Heaton, J.B. Writing English Language Tests. London : Longman Group Ltd., 1975.

Hedge, Tricia. Writing. Hong Kong : Oxford University Press, 1989.

Hyland, Ken. " Effects of Genre Descript in Argumentative Eassay,"
in Research in the Teaching of English. 23(3) : 23-34 ;
June, 1990.

Hughey, Jane B. and others. Teaching ESL Composition : Principles and
Technique. Massachusettes : Newbury House Publishers, Inc.,
1983.

Jacobs, H.L. Testing ESL Composition. Rowley : Newbury House
Publishers, 1981.

Jakobovits, Leon A. Foreign Language Learning : A Psycholinguistic
Analysis of the Issue. Rowley, Mass : Newbury House Publishers,
Inc., 1970.

Keh, L. Claudia. " A design for a process Approach Writing Course,"
Forum. 19(1) : 10-12 ; January, 1990.

Lado, Robert. Language Teaching. London : Longman Group and Co.Ltd.,
1961.

———. Language Teaching : A Scientific Approach. New York :
McGraw-Hill, Inc., 1964.

———. Language Testing. 9th ed. Longman, 1977.

Lawrence, Mary S. Writing as a Thinking Process. Michigan : The
University of Michigan Press, 1972.

Littlewood, William. Foreign and Second Language Learning. Cambridge : Cambridge University Press, 1984.

Lukmani, Yasmeen. " On Chomsky's review of Skinner's Verbal Bahavior," Journal of Experimental Analysis of Behavior. 13 : 83-99; 1972.

Madsen, Harold S. Techniques in Testing. New York : Oxford University Press, 1983.

Marshall, Stewart. " A Genre-Based Approach to the Teaching of Report-Writing," ESP Journal. (Washington, DC) 10 : 3-13; 1991.

Martin, J.R. Factual Writing : Exploring and Challenging Social Reality. New York : Oxford University Press, 1989.

Miller, Carolyn R. " Genre as Social Action," Quarterly Journal of Speech. 151-167 ; May, 1984.

Mize, Glenna Jane. " The Effecton on the Teacher Comments on the Writing of Four College Freshman," Dissertation Abstracts International. 43 : 3004-A; January, 1982.

Murray, Henry A. Exploration in Psychology : A Clinical and Experimental Study of Fifty Men of College Age. New York : Oxford University Press, 1983.

Nelson, Robert and Leon A. Jakobovits. Motivation in Foreign Language and the "New" student. New York : Northeast Conference on Teaching of Foreign Language, 1970.

- Oliva, Peter F. The Teaching of Foreign Language. New Jersey : Prentice Hall, 1969.
- Oller, J. Language Tests at School. London : Longman, 1979.
- Patty, Walter R., Dorothy C. Petty and Marjorie F. Becking. Experiences in Language : Tools and Techniques for Language Arts Methods. 4th ed. Allyn and Bacon, Inc., 1985.
- Paulston, Christina Bratt and Mary Bruder. Teaching English as a Second Language : Techniques and Procedures. Massachusetts : Wintrop Publisher, Inc., 1976.
- Perkin, Kyle. " On the Use of Composition Scoring Techniques, Objective Measures, and Objective Tests to Evaluate ESL Writing Ability," TESOL Quarterly. 17(4) : 651-666 ; December, 1983.
- Pimsleurs, Donald M., Sundlund and Ruth M. Under Achievement in Foreign Language. New York : McIntyne, 1966.
- Pincas, Anita. Teaching English Writing. Hong Kong : Macmillan Press, 1982.
- Quattrini, Joseph A. Improving Your Writing Skills. New York : Acco, 1984.
- Raimes, Ann. Techniques in Teaching Writing. New York : Oxford University Press, 1983.

- Rivers, Wilga M. Teaching Foreign Language Skills. 5th ed. Chicago : The University of Chicago Press, 1972.
- Rivers, Wilga M. and Mary S. Temperley. A Practical Guide to the Teaching of English as a Second or Foreign Language. New York : Oxford University Press, 1978.
- Ross, Steven and others. " First Language Composition Pedagogy in the Second Language Classroom : A Reassessment," RELJ Journal. 29-48 ; June, 1988.
- Saowalak Rattanaich. The Effect of Using Top-Level-Structure Model and Traditional Teaching Method in Teaching English Reading to Thai Students. Singapore : SEAMEO Regional Language Center, November, 1987.
- Scott, William A. and Wertheimer Michael. Introduction to Psychological Research. 4th ed. New York : John Wiley and Sons, Inc., 1967.
- Sharwood-Smith, Michael. " Teaching Written English for Communication," RELJ Journal. 48-56 ; December, 1973.
- Shechter, Myrian and Sandra R. Schechter. Children's Acquisition of Literary Genre : Science Fiction versus Fantasy. Toronto : Ontario Institute for Studies in Education ; Toronto Board of Education, 1987.

- Smith, Frank. Writing and the Writer. 5th ed. London : Biddles Ltd., Guildford and King's Lynn, 1990.
- Stefl, Linda Disney. " The Effect of a Guided Discovery Approach on the Descriptive Paragraph Writing Skills of Third Grade Pupils," Dissertation abstracts International. 42 : 2493-A; December, 1982.
- Taylor, Barry P. " Content and Written Form : A Two-Way Street," in Composing in a Second Language. p.1-15. Edited by Sandra McKay. Mass : Newbury House Publishers, Inc., 1984.
- Tomlinson, Carl Martin. " An Investigation of Media Effect on the Writing of Fifth Grade Children Who Receives Story Stimuli Via Text, Oral Reading and Television," Dissertation Abstracts International. 43 : 3832-A; June, 1983.
- Vallete, Rebecca. Modern Language Testing. New York : Harcourt Brace Jananovich, Inc., 1977.
- White, Ronald V. " Approach to Writing," Guidelines for Writing Activities. Edited by Rosemary Khes and others. Singapore : SEAMEO Regional Language Center, 1981.
- Widdowson, H.G. " Recent Research on Writing Pedagogy," TESOL Quarterly. 697-715 ; December, 1987.

පාසකයා

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อ พฤติกรรม และความรู้สึกในแต่ละข้อนั้นว่าตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนมากน้อยเพียงใด สิ่งที่สำคัญที่สุดคือขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
2. วิธีตอบแบบสอบถามในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตอบ 5 ช่องคือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียดก่อน เมื่อคิดว่าจะตอบในช่องใดก็ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับช่องนั้น ๆ
3. การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนของนักเรียนแต่ประการใด นักเรียนเมื่ออิสระในการตอบอย่างเต็มที่ คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์และมีคุณค่ามากที่สุดก็ต่อเมื่อนักเรียนตอบตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ตัวอย่าง

ความรู้สึกหรือการกระทำ ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0. เมื่อข้าพเจ้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าเกิดความมานะพยายามในการเรียน.....				✓	

คำอธิบาย

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงว่า การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกและความต้องการมานะพยายามในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษน้อย

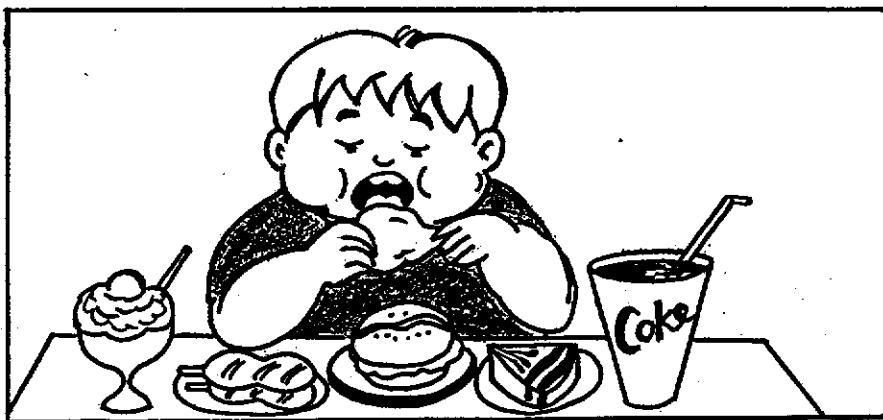
คำสั่ง โปรดทำเครื่องหมาย✓ลงในช่องว่างทางขวามือของนักเรียนเฉพาะข้อที่ตรงกับความรู้สึก
ที่แท้จริง หรือตรงกับการกระทำของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว

ข้อความ \ ความรู้สึกหรือการกระทำ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. วิธีการสอนของครูวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกสนใจเรียนวิชานี้มากขึ้น.....					
2. ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความยากของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษจนเกิดความท้อแท้ที่จะเรียน.....					
3. ความตั้งใจในการสอนวิชาภาษาอังกฤษของครูทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเต็มใจทำงานที่ครูมอบหมายให้เสร็จโดยไม่ชักช้า.....					
4. เทคนิคและวิธีการสอนภาษาอังกฤษของครูเข้าใจง่ายและชัดเจนดี ทำให้ข้าพเจ้ามีความกระตือรือร้นที่จะเรียน.....					
5. หลังจากที่ได้เรียนวิธีการเขียนภาษาอังกฤษแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนการเขียนอย่างจริงจัง.....					
6. ข้าพเจ้าสนใจที่จะแสวงหาข้อมูลและความรู้จากแหล่งต่างๆ เพื่อนำมาใช้ในการเขียนภาษาอังกฤษตามขั้นตอนการสอนของครู.....					
7. การสอนวิชาภาษาอังกฤษไม่มีขั้นตอนที่ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเอง.....					
8. ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพราะไม่สนุกสนานและซ้ำซาก.....					

ข้อความ	ความรู้สึกรหรือการกระทำ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
9. การบ้านที่ครูมอบหมายให้ทำในวิชาภาษาอังกฤษยากเกินกว่าที่ข้าพเจ้าจะทำได้ จึงมักลอกการบ้านของเพื่อนบ่อยครั้ง.....						
10. ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายต่อการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษกับเพื่อน จึงมักหลีกเลี่ยงหน้าที่เสมอ.....						
11. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกสนานต่อการเรียนมากขึ้น เมื่อครูเปิดโอกาสให้นักเรียนทุกคนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่มีต่อบทเรียน.....						
12. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกอยากเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะครูไม่ได้ให้แนวทางที่ช่วยให้สามารถเรียนรู้ได้โดยง่าย.....						
13. ข้าพเจ้าขาดเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หรือเข้าเรียนสายเป็นประจำ เพราะไม่รู้สึกสนใจที่จะเรียน.....						
14. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกสนใจที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพราะส่วนใหญ่ครูจะอธิบายให้นักเรียนฟัง ไม่ค่อยให้นักเรียนทำกิจกรรม.....						
15. ข้าพเจ้าไม่กระตือรือร้นที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพราะเบื่อหน่ายที่จะต้องจดจำหลักการใช้ภาษาอังกฤษที่ครูสอน.....						
16. การสอนของครูวิชาภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเห็นคุณค่าของภาษาอังกฤษที่สามารถนำมาใช้ในการประกอบอาชีพ.....						

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
17. ในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า อยากให้ถึงเวลาเลิกเรียนเร็ว ๆ.....					
18. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพราะ ครูได้ให้เนื้อหาและแนวทางในการเรียน ที่มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน.....					
19. ข้าพเจ้าชอบบรรยากาศของการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ เพราะมีความ เป็นกันเองระหว่างครูและศิษย์.....					
20. ก่อนถึงชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ทุกครั้ง ข้าพเจ้าจะเตรียมตัวให้พร้อม ที่จะเรียนเสมอ.....					

Choose one of the following pictures to write an exposition text about 80 - 100 words. (50 minutes) Do it in the paper given by your teacher.

ภาคผนวก ข

ตารางการวิเคราะห์ข้อมูล

- ตารางค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- ตารางแสดงคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนและหลังการทดลอง
- ตารางแสดงคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างระหว่างก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 7 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจจำแนก (t)
	X	S ²	X	S ²	
1	3.72	.40	2.37	.94	5.65
2	3.68	1.08	2.22	.67	4.91
3	4.04	.52	3.08	.95	3.78
4	3.68	.61	2.62	.68	4.46
5	4.00	.57	2.79	.59	5.33
6	3.45	.36	2.70	.39	4.14
7	4.00	.19	2.70	.91	5.81
8	4.22	.37	3.04	.75	4.07
9	4.31	.42	3.33	.75	4.33
10	3.45	.55	2.33	.67	4.87
11	4.04	.62	2.54	.78	6.08
12	4.77	.18	3.29	1.26	5.81
13	4.00	.38	2.87	.64	5.32
14	3.90	.94	2.58	.95	4.62
15	4.31	.32	2.66	.58	8.28
16	3.90	.56	2.75	.63	5.08
17	3.95	.90	2.20	.95	6.14
18	3.77	.57	2.66	.75	4.60
19	3.63	.34	2.62	.69	4.77
20	3.63	.62	2.50	1.13	4.08

ตาราง 8 แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง
ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	PRE	POST	DIFF	คนที่	PRE	POST	DIFF
1	6.50	10.00	3.50	24	16.50	19.00	2.50
2	14.00	18.00	4.00	25	15.00	18.00	3.00
3	12.50	13.50	1.00	26	10.50	14.00	3.50
4	7.50	12.00	4.50	27	10.00	14.00	4.00
5	13.00	16.00	3.00	28	14.50	18.00	3.50
6	6.50	10.00	3.50	29	9.50	13.00	3.50
7	4.50	8.00	3.50	30	13.00	15.00	2.00
8	10.00	14.50	4.50	31	8.50	11.50	3.00
9	16.50	19.00	2.50	32	12.50	13.00	.50
10	12.50	14.50	2.00	33	4.50	8.00	3.50
11	14.50	17.00	2.50	34	10.00	12.50	2.50
12	17.50	18.50	1.00	35	11.00	13.00	2.00
13	17.50	19.00	1.50	36	9.00	9.50	.50
14	5.00	8.00	3.00	37	6.50	7.00	.50
15	7.00	10.50	3.50	38	15.00	16.50	1.50
16	7.00	12.00	5.00	39	16.50	17.50	1.00
17	6.50	9.50	3.00	40	10.00	12.50	2.50
18	15.00	17.50	2.50	41	4.50	8.50	4.00
19	8.50	10.50	2.00	42	8.50	12.00	3.50
20	11.00	15.00	4.00	43	9.00	12.00	3.00
21	11.00	12.50	1.50	44	15.00	16.50	1.50
22	10.00	12.00	2.00	45	12.50	13.00	.50
23	13.50	15.50	2.00				

ตาราง 9 แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุม
ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	PRE	POST	DIFF	คนที่	PRE	POST	DIFF
1	12.00	14.50	2.50	24	10.50	10.00	-.50
2	9.50	10.50	1.00	25	10.00	9.00	-1.00
3	13.00	18.00	5.00	26	10.00	15.50	5.50
4	14.50	14.00	-.50	27	6.00	6.50	.50
5	8.00	7.50	-.50	28	9.00	13.50	4.50
6	7.50	7.50	.00	29	11.50	11.50	.00
7	15.50	18.00	2.50	30	6.50	13.00	6.50
8	5.50	6.00	.50	31	9.00	10.50	1.50
9	5.50	7.50	2.00	32	14.00	14.00	.00
10	5.00	9.50	4.50	33	6.00	7.00	1.00
11	8.00	11.50	3.50	34	6.00	6.50	.50
12	6.00	9.00	3.00	35	5.00	6.00	1.00
13	8.00	7.50	-.50	36	4.00	5.50	1.50
14	12.00	8.50	-3.50	37	5.00	7.50	2.50
15	10.50	11.50	1.00	38	7.50	11.00	3.50
16	8.00	10.00	2.00	39	4.50	5.00	.50
17	14.50	13.00	-1.50	40	6.50	7.00	.50
18	12.00	11.50	-.50	41	6.00	6.00	.00
19	16.00	17.00	1.00	42	8.50	9.00	.50
20	12.50	13.00	.50	43	7.50	9.50	2.00
21	10.50	8.00	-2.50	44	12.00	12.50	.50
22	7.50	8.00	.50	45	11.50	11.50	.00
23	15.50	17.00	1.50				

ตาราง 10 แสดงคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลอง
ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	PRE	POST	DIFF	คนที่	PRE	POST	DIFF
1	82.00	91.00	9.00	24	75.00	88.00	13.00
2	56.00	64.00	8.00	25	79.00	89.00	10.00
3	64.00	80.00	16.00	26	73.00	84.00	11.00
4	71.00	82.00	11.00	27	64.00	67.00	3.00
5	48.00	85.00	37.00	28	73.00	85.00	12.00
6	58.00	74.00	16.00	29	61.00	66.00	5.00
7	50.00	61.00	11.00	30	57.00	67.00	10.00
8	78.00	85.00	7.00	31	60.00	74.00	14.00
9	62.00	73.00	11.00	32	59.00	71.00	12.00
10	62.00	75.00	13.00	33	56.00	70.00	14.00
11	73.00	86.00	13.00	34	54.00	67.00	13.00
12	64.00	68.00	4.00	35	53.00	63.00	10.00
13	69.00	88.00	19.00	36	46.00	58.00	12.00
14	58.00	66.00	8.00	37	52.00	63.00	11.00
15	64.00	74.00	10.00	38	56.00	68.00	12.00
16	70.00	77.00	7.00	39	52.00	59.00	7.00
17	54.00	63.00	9.00	40	43.00	54.00	11.00
18	55.00	66.00	11.00	41	48.00	57.00	9.00
19	51.00	54.00	3.00	42	71.00	71.00	.00
20	49.00	67.00	18.00	43	51.00	59.00	8.00
21	58.00	69.00	11.00	44	61.00	74.00	13.00
22	64.00	76.00	12.00	45	56.00	68.00	12.00
23	54.00	60.00	6.00				

ตาราง 11 แสดงคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและ
หลังการทดลอง

คนที่	PRE	POST	DIFF	คนที่	PRE	POST	DIFF
1	60.00	73.00	13.00	24	71.00	82.00	11.00
2	61.00	70.00	9.00	25	60.00	64.00	4.00
3	63.00	65.00	2.00	26	57.00	58.00	1.00
4	59.00	60.00	1.00	27	58.00	66.00	8.00
5	51.00	55.00	4.00	28	66.00	78.00	12.00
6	54.00	65.00	11.00	29	51.00	48.00	-3.00
7	54.00	56.00	2.00	30	64.00	77.00	13.00
8	59.00	67.00	8.00	31	43.00	47.00	4.00
9	59.00	67.00	8.00	32	54.00	61.00	7.00
10	50.00	54.00	4.00	33	53.00	56.00	3.00
11	54.00	64.00	10.00	34	61.00	74.00	13.00
12	46.00	49.00	3.00	35	56.00	61.00	5.00
13	56.00	66.00	10.00	36	55.00	59.00	4.00
14	59.00	66.00	7.00	37	62.00	71.00	9.00
15	53.00	54.00	1.00	38	51.00	56.00	5.00
16	54.00	63.00	9.00	39	61.00	70.00	9.00
17	69.00	75.00	6.00	40	66.00	78.00	12.00
18	49.00	54.00	5.00	41	62.00	69.00	7.00
19	64.00	72.00	8.00	42	59.00	62.00	3.00
20	53.00	62.00	9.00	43	54.00	61.00	7.00
21	53.00	61.00	8.00	44	60.00	63.00	3.00
22	60.00	75.00	15.00	45	61.00	66.00	5.00
23	51.00	48.00	-3.00				

ภาคผนวก ค
แผนการสอนของนักเรียนกลุ่มทดลองและนักเรียนกลุ่มควบคุม

Lesson Plan for Experimental Group

Period 1-4

General Objectives :

1. The students are able to comprehend the exposition genre in factual writing they have been introduced apparently.
2. The students are able to write the exposition genre effectively in every day life and use it for successful participation in various school activities and in the community.

Terminal Objectives :

The students are able to demonstrate their language skills and abilities by :

1. discussing the social function or purpose of the text.
2. identifying the general structure and the language features of the exposition genre correctly.
3. interpreting the text in their own words or sentences.
4. assimilating information for writing new text according to the field or topic and the genre.
5. formulating items of information and producing new text together.
6. writing a new text individually in the same genre.

Content :

The exposition text on the topic " How to Treat a Cold Simply"

Vocabulary :

treat	pharmacy	remedies	reduce
coughs	steam	advice / advised	breathe
According to	In addition	germs	viruses
natural	cures	chemical	pronounce

Grammar :

Someone + have (has) + to do + something

Someone (something) + be + as...adj...as + someone (something)

Someone (Something) + be + comparative than + someone (something)

Someone +

advise / advises (present)	}	+ someone + to do +
advised (past)		

 something

According to + ...noun...

Moreover, + ...sentence...

In addition, + ...sentence...

Teaching Activities :

1. The teacher orientates students about objectives, processes and the evaluation of their studies.
2. The teacher stimulates the class by asking their expositions or opinions about what is happening in real life such as the incidents in newspapers or other things that they are interested in and then tell them that they are going to practise how to write an exposition text.
3. The teacher introduces the model of expositions genre to the class by displaying the text on an overhead transparency so that it will be easy to share comments about the text together. The text is presented as on the next page :

How to Treat a Cold Simply

You don't have to spend a lot of money at a pharmacy to treat a cold. There are many old remedies that are just as good as the newer ones. For example, drinking lemon juice and honey in hot water can reduce our coughs. Moreover, we will get better if we stay in a room full of steam.

According to my grandmother's advice, I always drink lemon juice in hot water when I have coughs. I believe that it is really good because people who study natural medicine now say that lemon juice is good for colds because it kills germs.

Another thing she advised me to drink is honey in hot water. I'm not sure why honey is good for colds, but I always feel better after I take it.

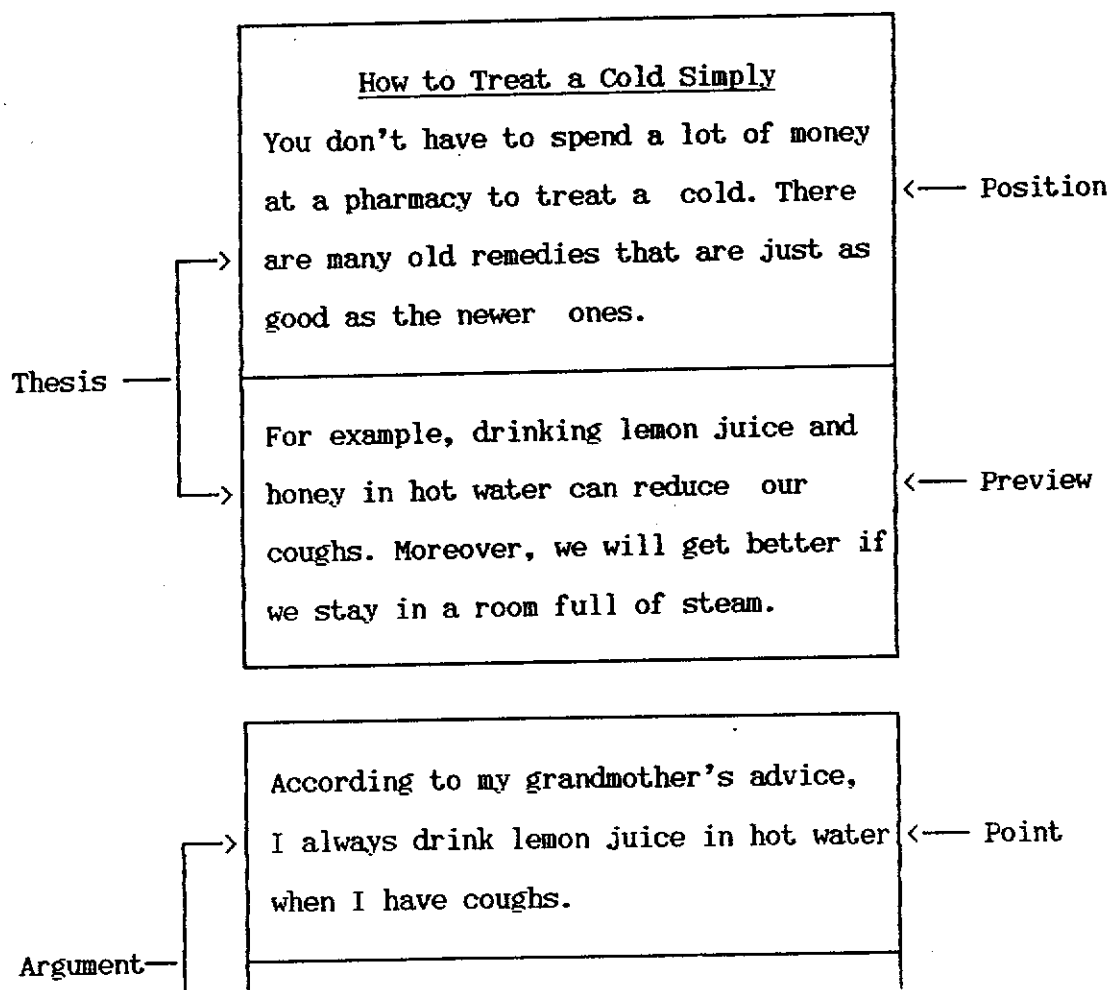
In addition, my mother used to put me in a room full of steam. This way the steam will help us breathe better when we have a cold.

Because scientists don't know how to kill viruses, there are not any cures for colds, which viruses cause. So I think honey, lemon juice and steam are safer than chemicals with long names I cannot pronounce.

4. The teacher reads the text to the students and then let them read it aloud altogether.

5. The teacher uses some pictures to describe the text, asks the students about the context, and lets them share their experience about the social function or the purpose of the text.

6. The teacher demonstrates to the class how the text achieves its purpose by introducing another copy of the same text with the stages of the genre clearly marked on the overhead transparency and then explain the function of each stage apparently. The text is presented as the following :

Argument —> I believe that it is really good because people who study natural medicine now say that lemon juice is good for colds because it kills germs. <— Elaboration

Argument —> Another thing she advised me to drink is honey in hot water. <— Point

<— Elaboration

I'm not sure why honey is good for colds, but I always feel better after I take it.

Argument —> In addition, my mother used to put me in a room full of steam. <— Point

<— Elaboration

This way the steam will help us breathe better when we have a cold.

Re-Statement
of Thesis

Because scientists don't know how to kill viruses, there are not any cures for colds, which viruses cause. So I think honey, lemon juice and steam are safer than chemicals with long names I cannot pronounce.

7. The teacher demonstrates the same text focusing on the grammatical features like :

- the simple present tense
- mainly logical conjunctions
- generic human and non-human participants
- the material, relational and mental processes

Expositions use the simple present tense :

How to Treat a Cold Simply

You **don't** **have** **to** **spend** a lot of money at a pharmacy to treat a cold. There **are** many old remedies that **are** just as good as the newer ones. For example, drinking lemon juice and honey in hot water **can** **reduce** our coughs. Moreover, we will get better if we **stay** in a room full of steam.

According to my grandmother's advice, I always **drink** lemon juice in hot water when I **have** coughs. I **believe** that it **is** really good because people who **study** natural medicine now **say** that lemon juice **is** good for colds because it **kills** germs.

Another thing she advised me to drink **is** honey in hot water. **I'm** **not** sure why honey **is** good for colds, but I always **feel** better after I **take** it.

In addition, my mother used to put me in a room full of steam. This way the steam will help us breathe better when we **have** a cold.

Because scientists don't know how to kill viruses, there are not any cures for colds, which viruses cause. So I think honey, lemon juice and steam are safer than chemicals with long names I cannot pronounce.

Expositions use mainly logical conjunctions :

How to Treat a Cold Simply

You don't have to spend a lot of money at a pharmacy to treat a cold. There are many old remedies that are just as good as the newer ones. For example, drinking lemon juice and honey in hot water can reduce our coughs. Moreover, we will get better if we stay in a room full of steam.

According to my grandmother's advice, I always drink lemon juice in hot water when I have coughs. I believe that it is really good because people who study natural medicine now say that lemon juice is good for colds because it kills germs.

Another thing she advised me to drink is honey in hot water. I'm not sure why honey is good for colds, but I always feel better after I take it.

In addition, my mother used to put me in a room full of steam. This way the steam will help us breathe better when we have a cold.

Because scientists don't know how to kill viruses, there are not any cures for colds, which viruses cause. So I think honey, lemon juice and steam are safer than chemicals with long names I cannot pronounce.

Expositions focus on generic human and non-human participants :

How to Treat a Cold Simply

You don't have to spend a lot of money at a pharmacy to treat a cold. There are many old remedies that are just as good as the newer ones. For example, drinking lemon juice and honey in hot water can reduce our coughs. Moreover, we will get better if we stay in a room full of steam.

According to my grandmother's advice, I always drink lemon juice in hot water when I have coughs. I believe that it is really good because people who study natural medicine now say that lemon juice is good for colds because it kills germs.

Another thing she advised me to drink is honey in hot water. I'm not sure why honey is good for colds, but I always feel better after I take it.

In addition, my mother used to put me in a room full of steam. This way the steam will help us breathe better when we have a cold.

Because scientists don't know how to kill viruses, there are not any cures for colds, which viruses cause. So I think honey, lemon juice and steam are safer than chemicals with long names I cannot pronounce.

Expositions use material, relational and mental processes :

How to Treat a Cold Simply

You don't have to spend a lot of money at a pharmacy to treat a cold. There are many old remedies that are just as good as the newer ones. For example, drinking lemon juice and honey in hot water can reduce our coughs. Moreover, we will get better if we stay in a room full of steam.

According to my grandmother's advice, I always drink lemon juice in hot water when I have coughs. I believe that it is really good because people who study natural medicine now say that lemon juice is good for colds because it kills germs.

Another thing she advised me to drink is honey in hot water. I'm not sure why honey is good for colds, but I always feel better after I take it.

In addition, my mother used to put me in a room full of steam. This way the steam will help us breathe better when we have a cold.

Because scientists don't know how to kill viruses, there are not any cures for colds, which viruses cause. So I think honey, lemon juice and steam are safer than chemicals with long names I cannot pronounce.

8. Check the students' understanding about the generic structure and the language features of the exposition text by having them complete the missing words in the text on the overhead transparency as the following :

How to Treat a Cold Simply

You don't have to spend a..... of money at a pharmacy to a cold. There are many old remedies.....are just as good as the newer For example, drinking lemon juice and honey in hot can reduce our coughs. Moreover,..... will get better if we stay in a room full of

According to my..... advice, I always drink lemon in hot water when I.....coughs. I believe that it is really..... because people.....study natural medicine now say that lemon juice is good for colds.....it kills germs.

Another thing she.....me to drink is honey in hot water. I'm not sure.....honey is good for colds,.....I always feel better after I.....it.

In addition, my mother used....put me in a room full of steam. This way the steam.....help us breathe better when we have a..... .

Because scientists don't.....how to kill viruses, there are not any cures.....colds, which viruses cause. So I.....honey, lemon juice and steam are.....than chemicals with long names I..... pronounce.

9. The teacher and the class work together to produce a new exposition text. The first task is to choose the topic for writing.

10. Divide the class into 6 groups of 5. Let them work in groups to prepare for writing that can vary according to the topic. For example, they can get information or knowledge from observation, notemaking, reading, discussing, or common sense issues suggested by members of each group. Then there will be a member who has to scribe and write down the points.

11. The teacher walks around the room to observe how all groups are working and encourage them by some suggestions.

12. Bring the class together again to pool information on a blackboard. The information should be reasonable so that it can convince or persuade the readers to follow the arguments in the text. Then choose one group to present their points and write the points on the board. After that, the teacher invites the others to add points that the former groups did not write on the board.

13. The teacher links all their points that are related with numbers or arrows and transforms the information in some way appropriately for the meaning of the exposition genre.

14. The teacher asks the class some questions and makes comments that point to the stages of the genre.

15. The teacher scribes the text on an overhead transparency so that the students can concentrate on the meaning they are formulating.

16. Check the text and correct it if there are any mistakes and then let the class copy the complete text.

17. Choose a new topic for individual writing and research the topic as preparation for writing.

18. Each student writes a draft. Then see if any student consults the teacher about the draft, and finally, rewrite it to be a complete text.

Teaching aids :

pictures, overhead transparencies,

Evaluation :

1. Observe the students' attention while participating in the class activities.

2. Assess the students' progress in learning the exposition genre by asking questions focus on each stage of the genre.

3. Assess the students' writing ability by checking their tasks, both joint construction and independent construction.

Lesson Plan for Control Group

Period 1-4

General Objectives :

1. The students are able to comprehend the exposition text presented by the teacher.
2. The students are able to write their own exposition essay in order to demonstrate opinions.

Terminal Objectives :

1. The students are able to discuss and answer questions about the text correctly.
2. The students are able to use vocabulary and grammatical structures in the text correctly.
3. The students are able to write an essay individually on a topic which they choose from the ones given by the teacher.

Content :

The exposition text on the topic " How to Treat a Cold Simply "

Vocabulary

treat	pharmacy	remedies	reduce
coughs	steam	advice / advised	breathe
According to	In addition	germs	viruses
natural	cures	chemical	pronounce

Grammar :

Someone + have (has) + to do + something

Someone (something) + be + as...adj...as + someone (something)

Someone (Something) + be + comparative than + someone (something)

Someone + $\left[\begin{array}{l} \text{advise / advises (present)} \\ \text{advised (past)} \end{array} \right] + \text{someone} + \text{to do} + \text{something}$

According to + ...noun...

Moreover, + ...sentence...

In addition, + ...sentence...

Teaching Activities :

1. The teacher conducts the students to concentrate the lesson in various ways such as displaying pictures or real things, asking some questions about what they are going to study, and making situations.

2. The teacher tells the students the objectives of learning.

3. The teacher revises the vocabulary and grammatical structures that the students have studied in the last periods.

4. The teacher presents the exposition text including activities like these :

- The students read the text aloud altogether.
- The teacher uses pictures to describe the text.
- The teacher explains new vocabulary and structures by using word cards, charts or diagrams.
- The students write down their notes.

5. The teacher explains strategies of writing a text such as the way to choose a topic, demonstrate main ideas and supporting details, and use the information to organize a text.

6. The students write their own exposition text as in the following example.

7. The teacher proofs the students' work, corrects their mistakes and advises them to rewrite it.

8. The teacher assesses the students' progress of writing ability by checking their work.

9. The teacher offers other topics for another new text. Let the students choose a topic they are interested to produce an exposition text.

Teaching aids :

pictures, word cards, charts

Evaluation :

1. Observe the students' attention while participating in the class activities.

2. Assess the students' writing ability by checking their tasks.

Lesson Plan for Experimental Group

Period 5-8

General Objectives :

1. The students are able to comprehend the exposition genre in factual writing they have been introduced apparently.

2. The students are able to write the exposition genre effectively in every day life and use it for successful participation in various school activities and in the community.

Terminal Objectives :

The students are able to demonstrate their language skills and abilities by :

1. discussing the social function or purpose of the text.
2. identifying the general structure and the language features of the exposition genre correctly.
3. interpreting the text in their own words or sentences.
4. assimilating information for writing new text according to the field or topic and the genre.
5. formulating items of information and producing the new text together.
6. writing a new text individually in the same genre.

Content :

The exposition text on the topic " Children Should Go to School "

Vocabulary :

believe	look after	knowledge	career
behave	socialise	increase	education
chance	support	self-discipline	school rules
friendships	agree		

Grammar :

If + someone + ...Present Simple... , he + ...Future Simple...

Someone + be able to + do something

Teaching Activities :

1. The teacher orientates the students about objectives, processes and the evaluation of their studies.

2. The teacher stimulates the class by asking their expositions or opinions about what is happening in real life such as incidents in newspapers or other things that they are interested in and then tell them that they are going to study how to write an exposition text.

3. The teacher introduces the model of expositions genre to the class by displaying the text on an overhead transparency so that it will be easy to brainstorm together about the text . The text is presented as the following:

Children Should Go to School

I strongly believe children should go to school for the following reasons : parents don't have to look after you while you are at school, you can learn about many subjects which will give you knowledge and help you in choosing your career. Finally, it is a place where you learn how to behave and socialise which you may keep for life.

My first reason is if parents send you to school, they won't have to look after you. They can work and they won't have to worry about you while you are learning at school.

Secondly, you will learn about many subjects, cultures and people. For example, in maths, science, computers, social studies, art, language, library, sport, health and many more subjects. So this will help you to understand the world and increase your knowledge.

Thirdly, after finishing education, you will get a better chance to choose your own career. Then you will be able to support yourself and your family.

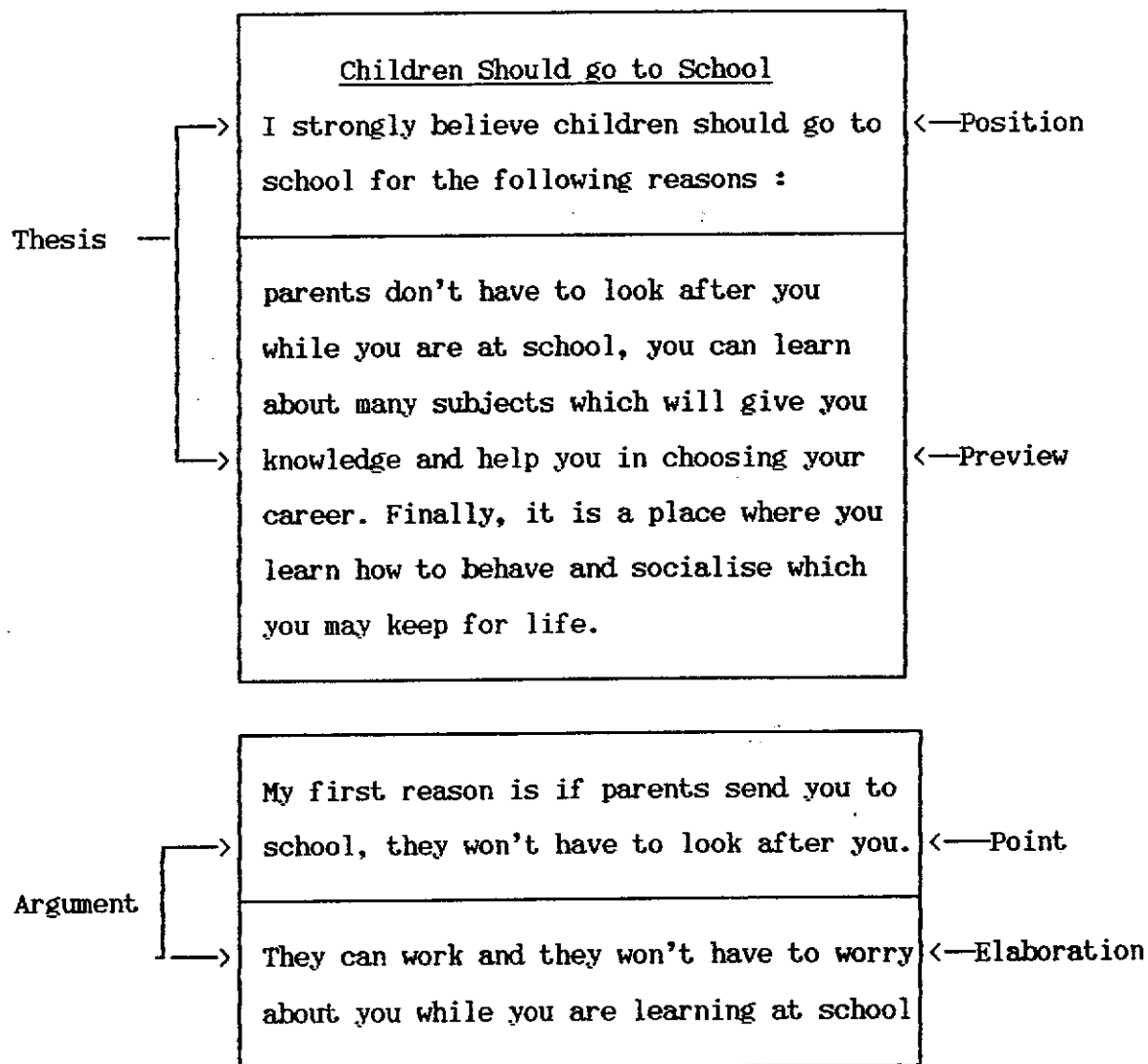
Finally, at school you can learn how to behave and socialise with other children. For example, you will learn to share with each other, play, have fun, have your self-discipline, obey the school rules and form friendships.

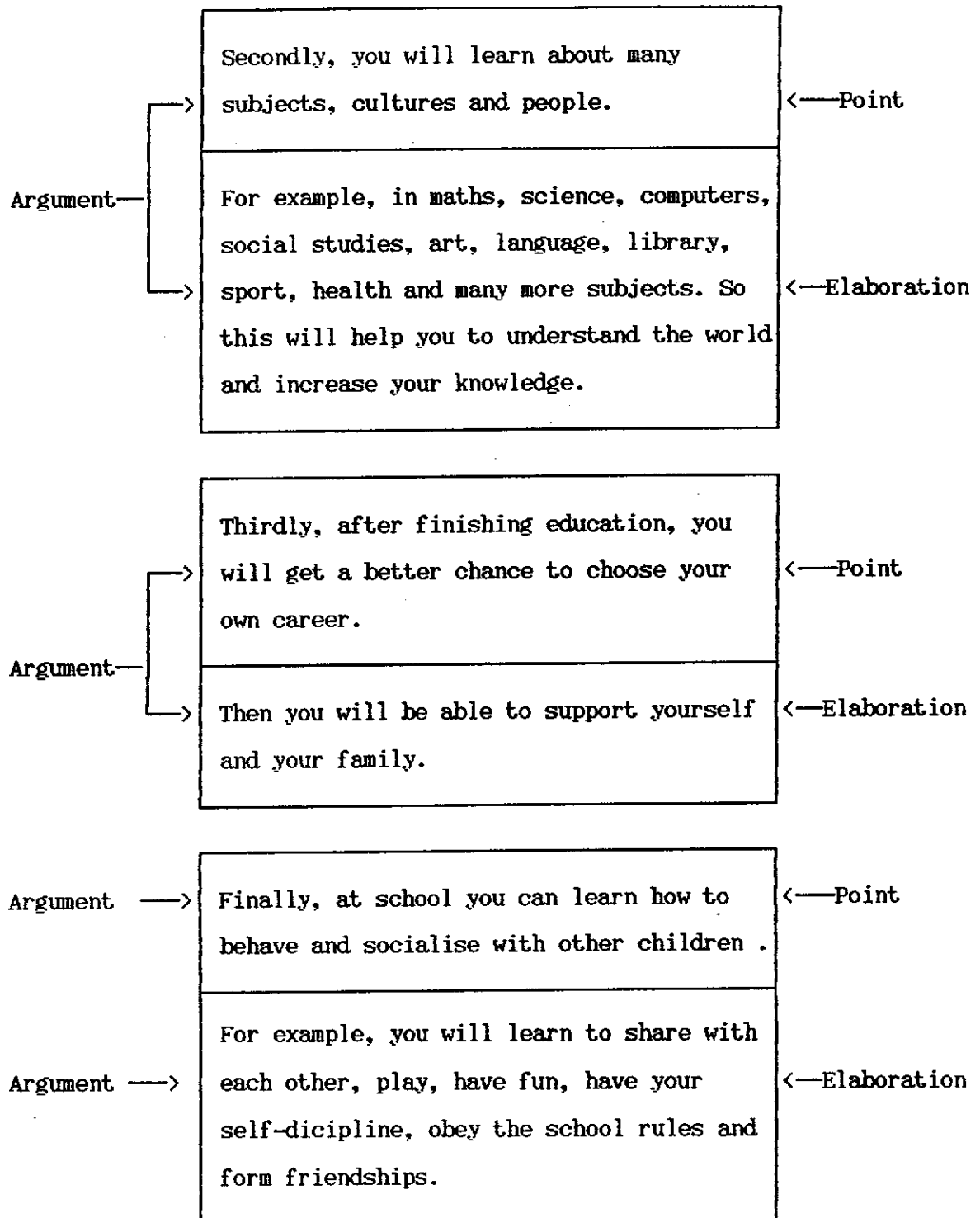
For these many reasons, I hope you will agree with me that children should go to school and hopefully all children in the world will have the wonderful chance to learn at school.

4. The teacher reads the text to the students and then let them read it aloud altogether.

5. The teacher uses some pictures to describe the text, asks the students about the context, and lets them share their experience about the social function or the purpose of the text.

6. The teacher demonstrates to the class how the text achieves its purpose by introducing another copy of the same text with the stages of the genre clearly marked on the overhead transparency and then explain the function of each stage apparently. The text is presented as the following :

Re-Statement—
of Thesis

For these many reasons, I hope you will agree with me that children should go to school and hopefully all children in the world will have the wonderful chance to learn at school.

7. The teacher demonstrates the same text focus on the grammatical features like :

- the simple present tense
- mainly logical conjunctions
- generic human and non-human participants
- the material, relational and mental processes

Expositions use mainly the simple present tense :

Children Should Go to School

I strongly **believe** children **should** **go** to school for the following reasons : parents **don't** **have** **to** **look** **after** you while you **are** at school, you **can** **learn** about many subjects which will give you knowledge and help you in choosing your career. Finally, it **is** a place where you **learn** how to behave and socialise which you **may** **keep** for life.

My first reason **is** if parents **send** you to school, they won't have to look after you. They **can** **work** and they won't have to worry about you while you are learning at school.

Secondly, you will learn about many subjects, cultures and people. For example, in maths, science, computers, social studies, art, language, library, sport, health and many more subjects. So this will help you to understand the world and increase your knowledge.

Thirdly, after finishing education, you will get a better chance to choose your own career. Then you will be able to support yourself and your family.

Finally, at school you can learn how to behave and socialise with other children. For example, you will learn to share with each other, play, have fun, have your self-discipline, obey the school rules and form friendships.

For these many reasons, I hope you will agree with me that children should go to school and hopefully all children in the world will have the wonderful chance to learn at school.

Expositions use mainly logical conjunctions :

Children Should Go to School

I strongly believe children should go to school for the following reasons : parents don't have to look after you while you are at school, you can learn about many subjects which will give you knowledge and help you in choosing your career. Finally, it is a place where you learn how to behave and socialise which you may keep for life.

My first reason is if parents send you to school, they won't have to look after you. They can work and they won't have to worry about you while you are learning at school.

Secondly, you will learn about many subjects, cultures and people. For example, in maths, science, computers, social studies, art, language, library, sport, health and many more subjects. So this will help you to understand the world and increase your knowledge.

Thirdly, after finishing education, you will get a better chance to choose your own career. Then you will be able to support yourself and your family.

Finally, at school you can learn how to behave and socialise with other children. For example, you will learn to share with each other, play, have fun, have your self-discipline, obey the school rules and form friendships.

For these many reasons, I hope you will agree with me that children should go to school and hopefully all children in the world will have the wonderful chance to learn at school.

Expositions focus on generic human and non-human participants :

Children Should Go to School

I strongly believe children should go to school for the following reasons : parents don't have to look after you while you are at school, you can learn about many subjects which will give you

knowledge and help you in choosing your career. Finally, it is a place where you learn how to behave and socialise which you may keep for life.

My first reason is if parents send you to school, they won't have to look after you. They can work and they won't have to worry about you while you are learning at school.

Secondly, you will learn about many subjects, cultures and people. For example, in maths, science, computers, social studies, art, language, library, sport, health and many more subjects. So this will help you to understand the world and increase your knowledge.

Thirdly, after finishing education, you will get a better chance to choose your own career. Then you will be able to support yourself and your family.

Finally, at school you can learn how to behave and socialise with other children. For example, you will learn to share with each other, play, have fun, have your self-discipline, obey the school rules and form friendships.

For these many reasons, I hope you will agree with me that children should go to school and hopefully all children in the world will have the wonderful chance to learn at school.

Expositions use material, relational and mental processes :

Children Should Go to School

I **strongly believe** children **should go** to school for the following reasons : parents **don't have to look after** you while you **are** at school, you **can learn** about many subjects which **will give** you knowledge and **help** you in choosing your career. Finally, it is a place where you **learn** how **to behave** and socialise which you **may keep** for life.

My first reason **is** if parents **send** you to school, they **won't have to look after** you. They **can work** and they **won't have to worry** about you while you **are learning** at school.

Secondly, you **will learn** about many subjects, cultures and people. For example, in maths, science, computers, social studies, art, language, library, sport, health and many more subjects. So this **will help** you **to understand** the world and **increase** your knowledge.

Thirdly, after finishing education, you **will get** a better chance **to choose** your own career. Then you **will be able to support** yourself and your family.

Finally, at school you **can learn** how **to behave** and **socialise** with other children . For example, you **will learn to share** with each other, **play, have fun, have your self-discipline, obey** the **school rules** and **form friendships**.

For these many reasons, I **hope** you **will agree** with me that

children should go to school and hopefully all children in the world will have the wonderful chance to learn at school.

8. Check the students' understanding about the generic structure and the language features of the exposition text by having them complete the missing words in the text on the overhead transparency as the following :

Children Should go to School

I strongly children should go to school for the reasons : don't have to look you while you are at school, you can about many subjects which will give you and help you in choosing your Finally, it is a place you learn how to behave and which you may keep for life.

My first reason is if parents..... you to school, they won't have to look after you. They can and they won't have to worry about you..... you are learning at school.

Secondly, you will learn about.....subjects, cultures and people For, in maths, science, computers, social studies, art, language, library, sport, health and many more subjects. So this will..... you to understand the world.... increase your knowledge.

Thirdly, after education, you will get a better to choose your own career. Then you will be.....to support yourself and your.....

Finally, at school you can learn how to behave and socialise with..... children . For example, you will learn to.....with each other, play, have fun,..... your self-dicipline, obey the school..... and form friendships.

For these many, I hope you will agree..... me that children should go to school and hopefully all..... in the world will.....the wonderful chance to learn at school.

9. The teacher and the class work together to produce a new exposition text. The first task is to choose the topic for writing.

10. Divide the class into 6 groups of 5. Let them work in groups to prepare for writing that can vary according to the topic. For example, they can get information or knowledge from observation, notemaking, reading, discussing, or common sense issues suggested by members of each group. Then there will be a member who has to scribe and write down the points.

11. The teacher walks around the room to observe how all groups are working and encourage them by some suggestions.

12. Bring the class together again to pool information on a blackboard. The information should be reasonable so that it can convince or persuade the readers to follow the arguments in the text. Then choose one group to present their points and write the points on the board. After that, the teacher invites the others to add points that the former groups did not write on the board.

13. The teacher links all their points that are related with numbers or arrows and transforms the information in some way appropriately for the meaning of the exposition genre.

14. The teacher asks the class some questions and makes comments that point to the stages of the genre.

15. The teacher scribes the text on an overhead transparency so that the students can concentrate on the meaning they are formulating.

16. Check the text and correct it if there are any mistakes and then let the class copy the complete text.

17. Choose a new topic for individual writing and research the topic as preparation for writing.

18. Each student writes a draft. Then see if any student consults the teacher about the draft, and finally, rewrite it to be a complete text.

Teaching aids :

pictures, overhead transparencies,

Evaluation :

1. Observe the students' attention while participating in the class activities.

2. Assess the students' progress in learning the exposition genre by asking questions focus on each stage of the genre.

3. Assess the students' writing ability by checking their tasks, both joint construction and independent construction.

Lesson Plan for Control GroupPeriod 5-8General Objectives :

1. The students are able to comprehend the exposition text presented by the teacher.
2. The students are able to write their own exposition essay in order to demonstrate opinions.

Terminal Objectives :

1. The students are able to discuss and answer questions about the text correctly.
2. The students are able to use vocabulary and grammatical structures in the text correctly.
3. The students are able to write an essay individually on a topic which they choose from the ones given by the teacher.

Content :

The exposition text on the topic " Children Should Go to School"

Vocabulary :

believe	look after	knowledge	career
behave	socialise	increase	education
chance	support	self-discipline	school rules
friendships	agree		

Grammar :

If + someone + ...Present Simple... , he + ...Future Simple...

Someone + be able to + do something

Teaching Activities :

1. The teacher conducts the students to concentrate the lesson in various ways such as displaying pictures or real things, asking some questions about what they are going to study, and making situations.
2. The teacher tells the students the objectives of learning.
3. The teacher revises the vocabulary and grammatical structures that the students have studied in the last periods.
4. The teacher presents the exposition text including activities like these :
 - The students read the text aloud altogether.
 - The teacher uses pictures to describe the text.
 - The teacher explains new vocabulary and structures by using word cards, charts or diagrams.
 - The students write down their notes.
5. The teacher explains strategies of writing a text such as the way to choose a topic, demonstrate main ideas and supporting details, and use the information to organize a text.
6. The students write their own exposition text as the following example.
7. The teacher proofs the students' work, corrects their mistakes and advises them to rewrite it.
8. The teacher assesses the students' progress of writing ability by checking their work.

9. The teacher offers other topics for another new text. Let the students choose a topic they are interested to produce an exposition text.

Teaching aids :

pictures, word cards, charts

Evaluation :

1. Observe the students' attention while participating the class activities.
2. Assess the students' writing ability by checking their tasks.

Lesson Plan for Experimental Group

Period 9-12

General Objectives :

1. The students are able to comprehend the exposition genre in factual writing they have been introduced apparently.
2. The students are able to write the exposition genre effectively in every day life and use it for successful participation in various school activities and in the community.

Terminal Objectives :

The students are able to demonstrate their language skills and abilities by :

1. discussing the social function or purpose of the text.
2. identifying the general structure and the language features of the exposition genre correctly.
3. interpreting the text in their own words or sentences.
4. assimilating information for writing new text according to the field or topic and the genre.
5. formulating items of information and producing new text together.
6. writing a new text individually in the same genre.

Content :

The exposition text on the topic " Why People in the Country Are Not Really Happy "

Vocabulary :

really	exciting	poverty	neccessary
hardly	medicine	trouble	control

Grammar

most of + objective pronoun , plural noun

many / few + plural noun

much / little + singular noun

in order to + V₁

Teaching Activities :

1. The teacher orientates the students about the objectives, the processes and the evaluation of their students.

2. The teacher stimulates the class by asking their expositions or opinions about what is happening in real life such as incidents in newspapers or other thing that they are interested in and then tell them that they are going to study how to write an exposition text.

3. The teacher introduces the model of expositions genre to the class by displaying the text on an overhead transparency so that it will be easy to brainstorm together about the text . The text is presented as the following:

Why People in the Country Are Not Really Happy

Someone may think people in the country are always happy, but I don't believe they are really happy because they have their problems such as : most of them are very poor, there are few hospitals, they don't have many books and finally, women, in particular, don't have a very exciting life here.

The first problem is about the people's poverty. They have to work hard, but can get little money. Sometimes they can't buy some necessary things they need, for example, food, drugs and clothes. So life is not easy for them.

Hospitals are very useful in people's lives, but we hardly see them in the country. Also, there isn't much medicine for curing the sick people. They often have to go to town in order to see a doctor. This will make them troublesome because it takes a long time to get there.

Moreover, the people in the country don't have many books such as textbooks, magazines, and newspapers. So they don't know much about the world outside their country.

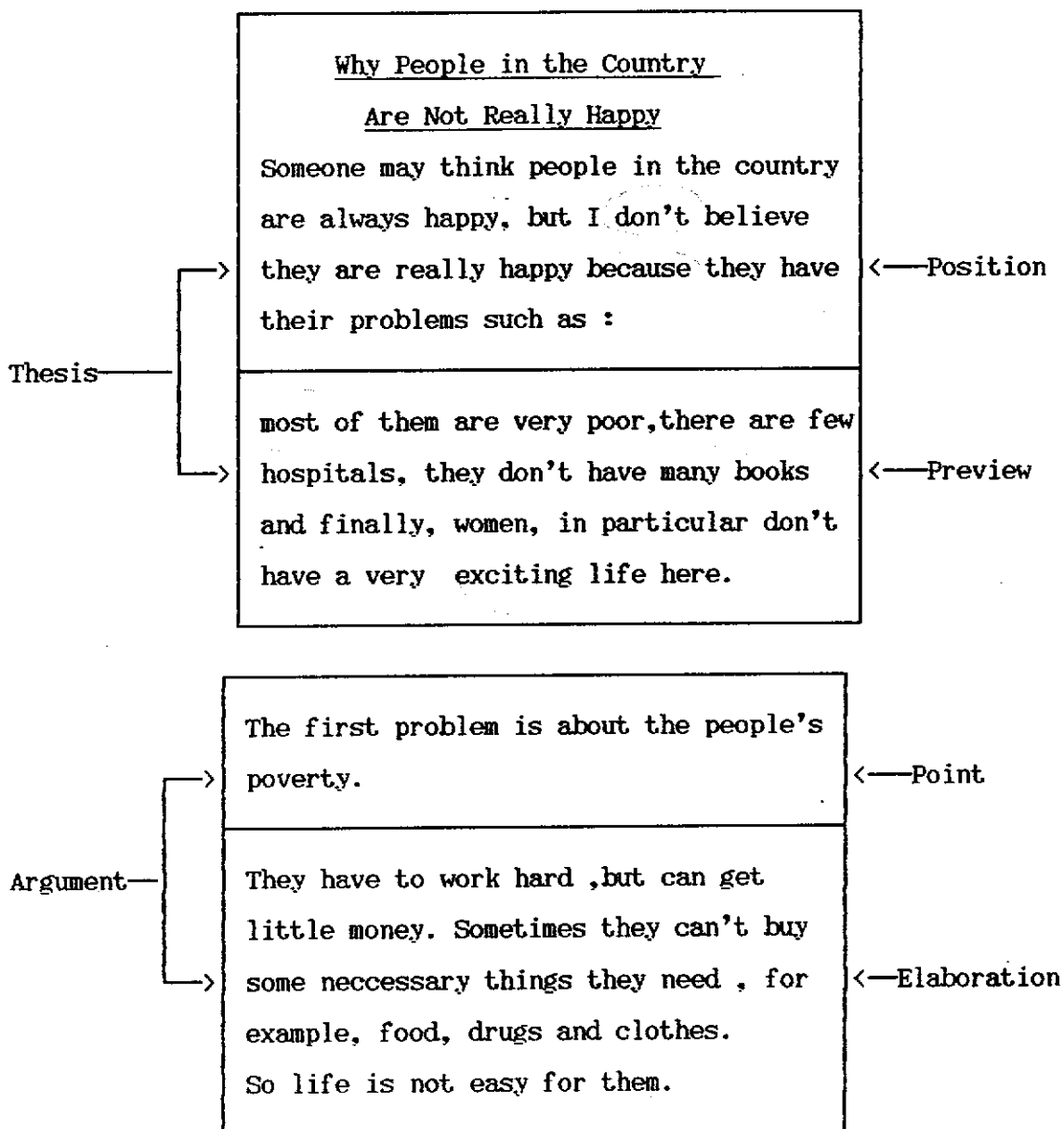
At last, women's lives are not exciting and independent. The men control everything. It is a great life for them, but the women have to stay at home. I think this life is very boring.

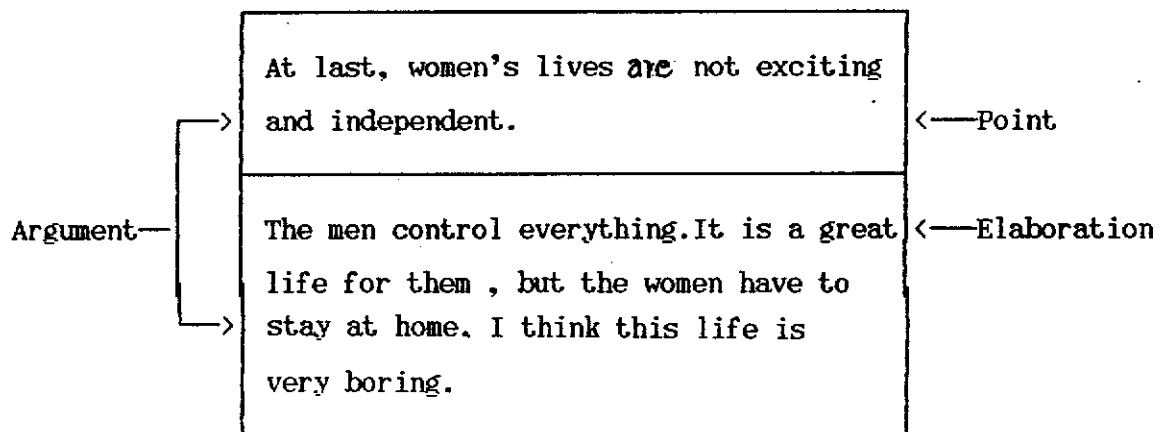
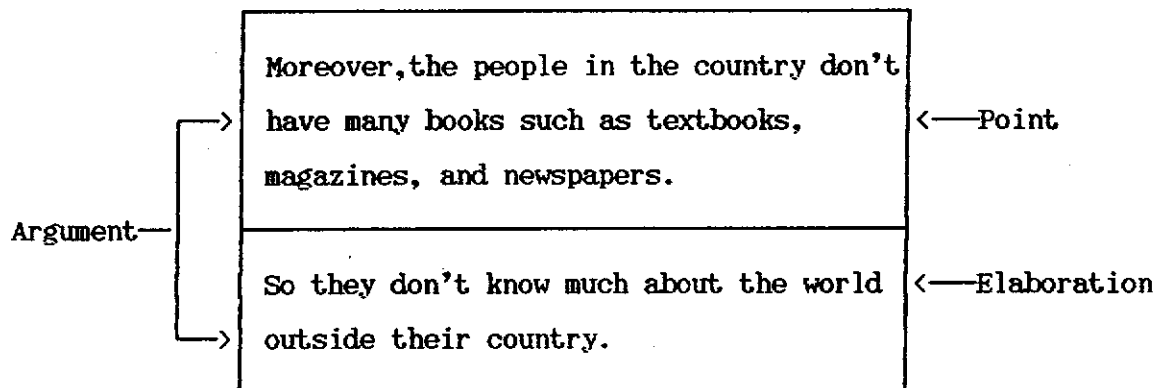
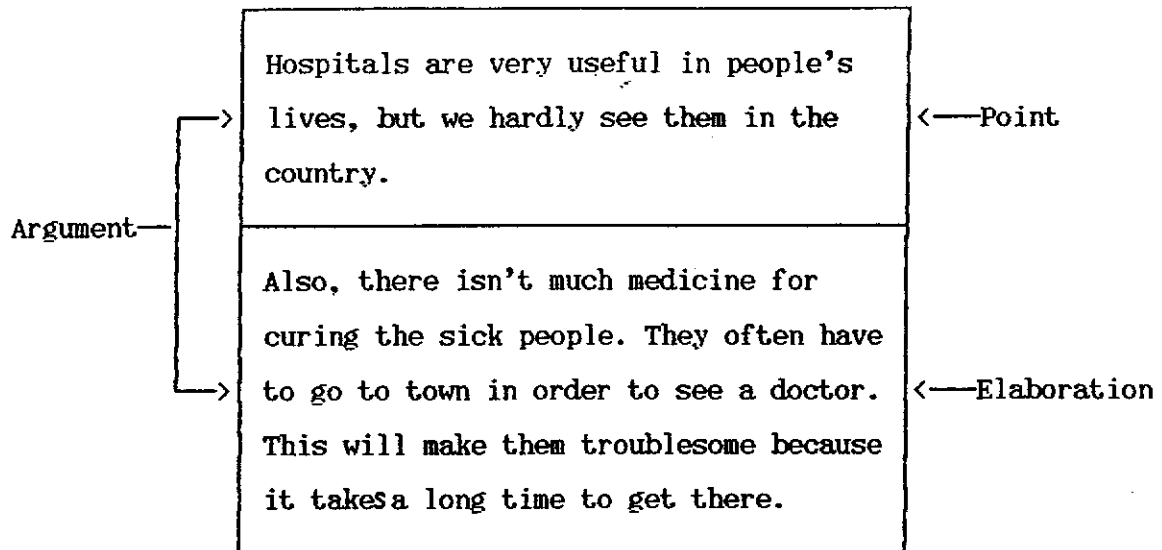
I hope that I've convinced you that people in the country are not really happy because of the above reasons.

4. The teacher reads the text to the students and then let them read it aloud altogether.

5. The teacher uses some pictures to describe the text, asks the students about the context, and lets them share their experience about the social function or the purpose of the text.

6. The teacher demonstrates to the class how the text achieves its purpose by introducing another copy of the same text with the stages of the genre clearly marked on the overhead transparency and then explain the function of each stage apparently. The text is presented as the following :

Re-Statement—
of Thesis

I hope that I've convinced you that
people in the country are not really
happy because of the above reasons.

7. The teacher demonstrates the same text focus on the grammatical features like :

- the simple present tense
- mainly logical conjunctions
- generic human and non-human participants
- the material, relational and mental processes

Expositions use the simple present tense :

Why People in the Country Are Not Really Happy

Someone may think people in the country are always happy, but I don't believe they are really happy because they have their problems such as : most of them are very poor, there are few hospitals, they don't have many books and finally, women , in particular, don't have a very exciting life here.

The first problem is about the people's poverty. They have to work hard, but can get little money. Sometimes they can't buy some necessary things they need ,for example, food, drugs and clothes. So life is not easy for them.

Hospitals are very useful in people's lives, but we hardly see them in the country. Also, there isn't much medicine for curing the sick people. They often have to go to town in order to see a doctor. this will make them troublesome because it takes a long time to get there.

Moreover, the people in the country don't have many books such as textbooks, magazines, and newspapers. So they don't know much about the world outside their country.

At last, women's lives are not exciting and independent. The men control everything. It is a great life for them , but the women have to stay at home. I think this life is very boring.

I hope that I've convinced you that people in the country are not really happy because of the above reasons.

Expositions use mainly logical conjunctions :

Why People in the Country Are Not Really Happy

Someone may think people in the country are always happy, but I don't believe they are really happy because they have their problems such as : most of them are very poor, there are few hospitals, they don't have many books and finally, women , in particular, don't have a very exciting life here.

The first problem is about the people's poverty. They have to work hard, but can get little money. Sometimes they can't buy some necessary things they need ,for example, food, drugs and clothes.

So life is not easy for them.

Hospitals are very useful in people's lives, but we hardly see them in the country. Also, there isn't much medicine for curing the sick people. They often have to go to town in order to see a doctor. this will make them troublesome because it takes a long time to get there.

Moreover, the people in the country don't have many books such as textbooks, magazines, and newspapers. So they don't know much about the world outside their country.

At last, women's lives are not exciting and independent. The men control everything. It is a great life for them , but the women have to stay at home. I think this life is very boring.

I hope that I've convinced you that people in the country are not really happy because of the above reasons.

Expositions use focus on generic human and non-human participants :

Why People in the Country Are Not Really Happy

Someone may think people in the country are always happy, but I don't believe they are really happy because they have their problems such as : most of them are very poor, there are few hospitals, they don't have many books and finally, women , in particular, don't have a very exciting life here.

The first problem is about the people's poverty. They have to work hard, but can get little money. Sometimes they can't buy some neccessary things they need ,for example, food, drugs and clothes. So life is not easy for them.

Hospitals are very useful in people's lives, but we hardly see them in the country. Also, there isn't much medicine for curing the sick people. They often have to go to town in order to see a doctor. This will make them troublesome because it takes a long time to get there.

Moreover, the people in the country don't have many books such as textbooks, magazines, and newspapers. So they don't know much about the world outside their country.

At last, women's lives are not exciting and independent. The men control everything. It is a great life for them, but the women have to stay at home. I think this life is very boring.

I hope that I've convinced you that people in the country are not really happy because of the above reasons.

Expositions use material, relational and mental processes :

Why People in the Country Are Not Really Happy

Someone may think people in the country are always happy, but I don't believe they are really happy because they have their problems such as : most of them are very poor, there are few hospitals, they don't have many books and finally, women, in particular, don't have a very exciting life here.

The first problem is about the people's poverty. They have to work hard, but can't get little money. Sometimes they can't buy some necessary things they need, for example, food, drugs and clothes. So life is not easy for them.

Hospitals are very useful in people's lives, but we hardly see them in the country. Also, there isn't much medicine for curing the sick people. They often have to go to town in order to see a doctor. this will make them troublesome because it takes a long time to get there.

Moreover, the people in the country don't have many books such as textbooks, magazines, and newspapers. So they don't know much about the world outside their country.

At last, women's lives are not exciting and independent. The men control everything. It is a great life for them , but the women have to stay at home. I think this life is very boring.

I hope that I've convinced you that people in the country are not really happy because of the above reasons.

8. Check the students' understanding about the generic structure and the language features of the exposition text by having them complete the missing words in the text on the overhead transparency as the following :

Why People in the Country Are Not Really Happy

Someone may think people in the country are always happy, but I believe they are really happy they have their problems such as :..... of them are very poor, there are.....hospitals, they don't have..... books and finally, women , in particular don't have a very life here.

The first problem is about the people's..... . They have to work, but can get little Sometimes they can't buy some neccessary things they ,for example, food, drugs and clothes. So life is not..... for them.

Hospitals are very.....in people's lives, but we hardly see..... in the country. Also, there isn't..... medicine for curing the people. They often have to go to..... in order to see a doctor. This will make them because it take a long time to get there.

....., the people in the country don't have many books such as textbooks, magazines, and newspapers. So they don't know.....about the world.....their country.

At last, women's lives is not exciting and independent. The men control It is a great life for..... , but the women have to at home. I think this life is very

I hope that I've convinced you that..... in the country are not really happy..... the above reasons.

9. The teacher and the class work together to produce a new exposition text. The first task is to choose the topic for writing.

10. Divide the class into 6 groups of 5. Let them work in groups to prepare for writing that can vary according to the topic. For example, they can get information or knowledge from observation,

notemaking, reading, discussing, or common sense issues suggested by members of each group. Then there will be a member who has to scribe and write down the points.

11. The teacher walks around the room to observe how all groups are working and encourage them by some suggestions.

12. Bring the class together again to pool information on a blackboard. The information should be reasonable so that it can convince or persuade the readers to follow the arguments in the text. Then choose one group to present their points and write the points on the board. After that, the teacher invites the others to add points that the former groups did not write on the board.

13. The teacher links all their points that are related with numbers or arrows and transforms the information in some way appropriately for the meaning of the exposition genre.

14. The teacher asks the class some questions and makes comments that point to the stages of the genre.

15. The teacher scribes the text on an overhead transparency so that the students can concentrate on the meaning they are formulating.

16. Check the text and correct it if there are any mistakes and then let the class copy the complete text.

17. Choose a new topic for individual writing and research the topic as preparation for writing.

18. Each student writes a draft. Then see if any student consults the teacher about the draft, and finally, rewrite it to be a complete text.

Teaching aids :

pictures, overhead transparencies,

Evaluation :

1. Observe the students' attention while participating the class activities.
2. Assess the students' progress in learning the exposition genre by asking questions focus on each stage of the genre.
3. Assess the students' writing ability by checking their tasks, both joint construction and independent construction.

Lesson Plan for Control GroupPeriod 9-12General Objectives :

1. The students are able to comprehend the exposition text presented by the teacher.
2. The students are able to write their own exposition essay in order to demonstrate opinions.

Terminal Objectives :

1. The students are able to discuss and answer questions about the text correctly.
2. The students are able to use vocabulary and grammatical structures in the text correctly.
3. The students are able to write an essay individually on a topic which they choose from the ones given by the teacher.

Content :

The exposition text on the topic " Why People in the Country Are Not Really Happy "

Vocabulary :

really	exciting	poverty	neccessary
hardly	medicine	troublesome	control

Grammar :

most of + objective pronoun , plural noun

many / few + plural noun

much / little + singular noun

in order to + V₁

Teaching Activities :

1. The teacher conducts the students to concentrate the lesson in various ways such as displaying pictures or real things, asking some questions about what they are going to study, and making situations.
2. The teacher tells the students the objectives of learning.
3. The teacher revises the vocabulary and grammatical structures that the students have studied in the last periods.
4. The teacher presents the exposition text including activities like these :
 - The students read the text aloud altogether.
 - The teacher uses pictures to describe the text.
 - The teacher explains new vocabulary and structures by using word cards, charts or diagrams.
 - The students write down their notes.
5. The teacher explains strategies of writing a text such as the way to choose a topic, demonstrate main ideas and supporting details, and use the information to organize a text.
6. The students write their own exposition text as in the following example.
7. The teacher proofs the students' work, corrects their mistakes and advises them to rewrite it.

8. The teacher assesses the students' progress of writing ability by checking their work.

9. The teacher offers other topics for another new text. Let the students choose a topic they are interested to produce an exposition text.

Teaching aids :

pictures, word cards, charts

Evaluation :

1. Observe the students' attention while participating the class activities.

2. Assess the students' writing ability by checking their tasks.

Lesson Plan for Experimental GroupPeriod 13-16General Objectives :

1. The students are able to comprehend the exposition genre in factual writing they have been introduced apparently.

2. The students are able to write the exposition genre effectively in every day life and use it for successful participation in various school activities and the community.

Terminal Objectives :

The students are able to demonstrate their language skills and abilities by :

1. discussing the social function or purpose of the text.
2. identifying the general structure and the language features of the exposition genre correctly.
3. interpreting the text in their own words or sentences.
4. assimilating information for writing new texts according to the field or topic and the genre.
5. formulating items of information and producing new text together.
6. writing a new text individually in the same genre.

Content :

The exposition text on the topic " Should an Amphitheatre be built in Wiley Park? "

Vocabulary :

attracts / attraction	public transport	community
bicentenary	create	government
disabled	grown ups	entertainment
opinion	point of view	council

Grammar :

The Future Simple Tense - Subject + will + V₁ (Active Voice)
 - Subject + will be + V₃ (Passive Voice)

not only but also

to be going to + V₁

Teaching Activities :

1. The teacher orientates the students about objectives, processes and the evaluation of their studies.
2. The teacher stimulates the class by asking their expositions or opinions about what is happening in real life such as incidents in newspapers or other things that they are interested in and then tell them that they are going to study how to write an exposition text.
3. The teacher introduces the model of expositions genre to the class by displaying the text on an overhead transparency so that it will be easy to brainstorm together about the text . The text is presented as on the follows:

Should an Amphitheatre be built in Wiley Park ?

I strongly believe that the Amphitheatre in Wiley Park should be built for these following reasons such as : It attracts more people to the area, shops and public transport will earn a larger profit, people will become more interested in Wiley Park and it is suitable for all ages.

My first reason is that it will bring more people to your area because there are not many main attractions in our community and it can be something to remember our bicentenary by in the years to come.

another point to mention is shops will earn more money, for example, the new restaurant, which will be built within the amphitheatre. And not to forget public transport which will create more money for the government and will be more easier for the disabled to travel if they wish to see it.

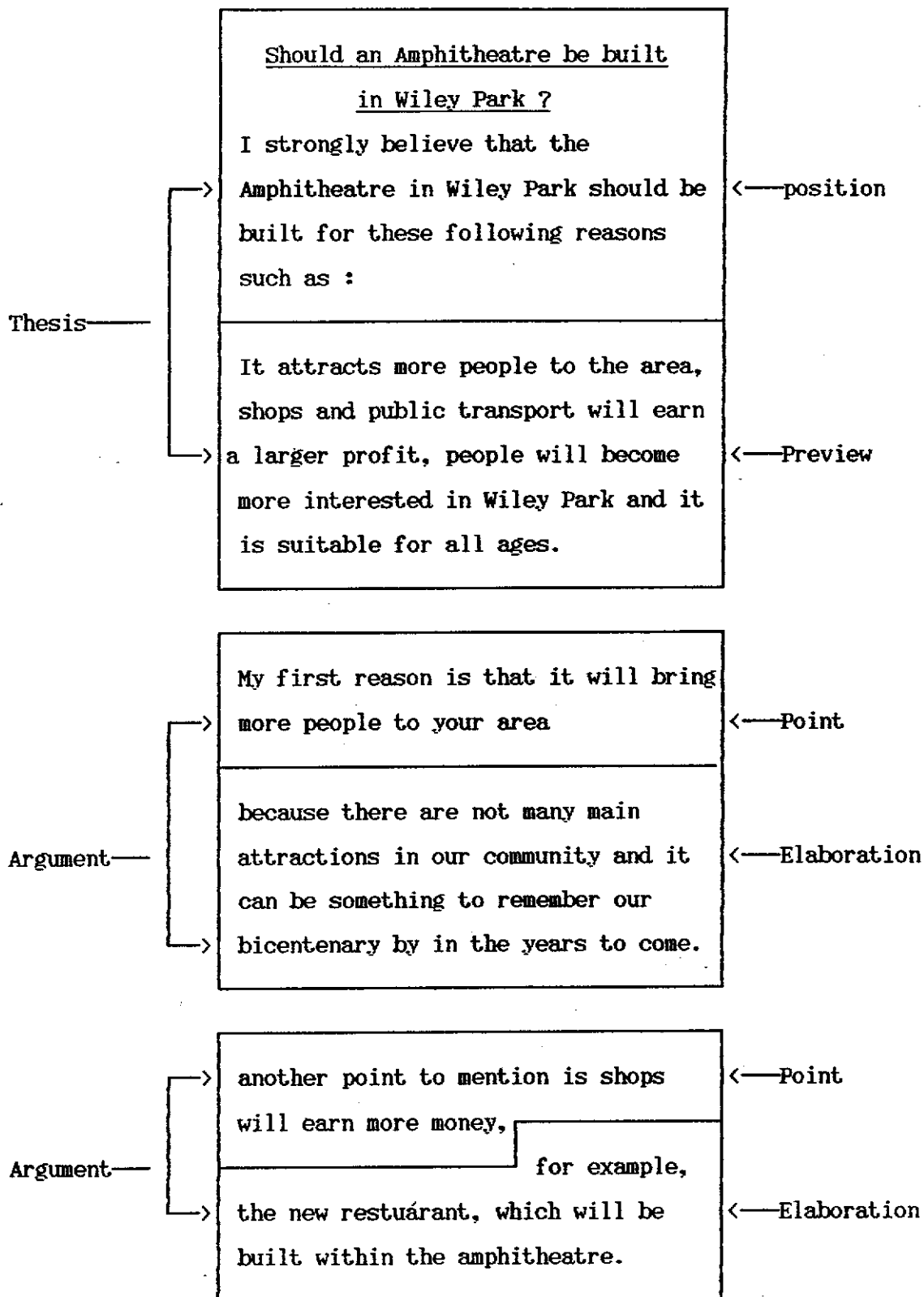
And last but not least it is not only for the grown ups but it also suitable for children, for example, there will be entertainment such as concerts, plays and shows. In my opinion from a child's point of view I think it's going to be fun and it's about time the council did something like this.

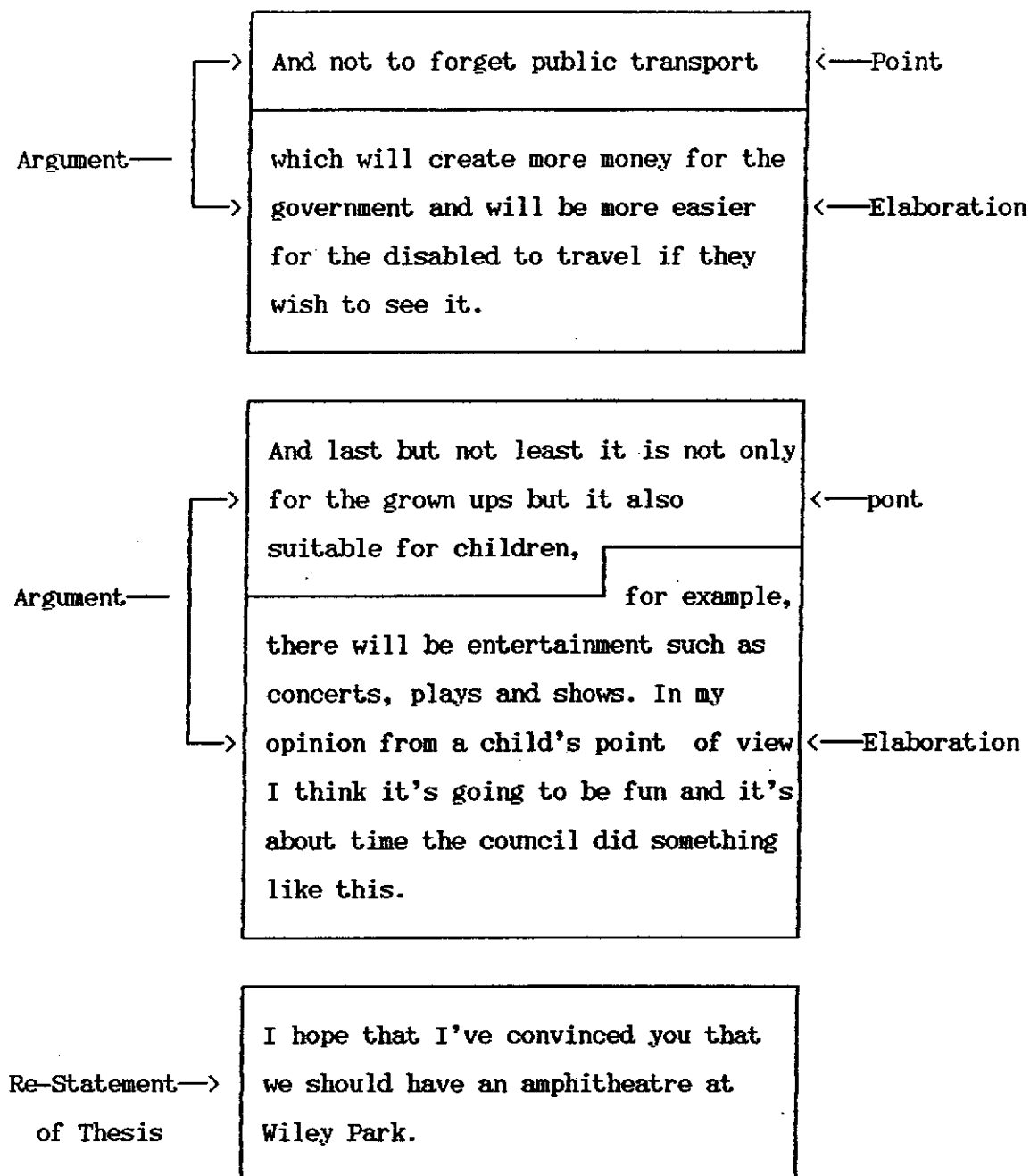
I hope that I've convinced you that we should have an amphitheatre at Wiley Park.

4. The teacher reads the text to the students and then let them read it aloud altogether.

5. The teacher uses some pictures to describe the text, asks the students about the context, and lets them share their experience about the social function or the purpose of the text.

6. The teacher demonstrates to the class how the text achieves its purpose by introducing another copy of the same text with the stages of the genre clearly marked on the overhead transparency and then explain the function of each stage apparently. The text is presented as on the next page :

7. The teacher demonstrates the same text focus on the grammatical features like :

- the simple present tense
- mainly logical conjunctions
- generic human and non-human participants
- the material, relational and mental processes

Expositions use the simple present tense :

Should an Amphitheatre be built in Wiley Park ?

I strongly believe that the Amphitheatre in Wiley Park should be built for these following reasons such as : It attracts more people to the area, shops and public transport will earn a larger profit, people will become more interested in Wiley Park and it is suitable for all ages.

My first reason is that it will bring more people to your area because there are not many main attractions in our community and it can be something to remember our bicentenary by in the years to come.

another point to mention is shops will earn more money, for example, the new restaurant, which will be built within the amphitheatre. And not to forget public transport which will create more money for the government and will be more easier for the disabled to travel if they wish to see it.

And last but not least it is not only for the grown ups but it also suitable for children, for example, there will be entertainment such as concerts, plays and shows. In my opinion from a child's point of view I think it's going to be fun and it's about time the council did something like this.

I hope that I've convinced you that we should have an amphitheatre at Wiley Park.

Expositions use mental logical conjunctions :

Should an Amphitheatre be built in Wiley Park ?

I strongly believe that the Amphitheatre in Wiley Park should be built for these following reasons such as : It attracts more people to the area, shops and public transport will earn a larger profit, people will become more interested in Wiley Park and it is suitable for all ages.

My first reason is that it will bring more people to your area because there are not many main attractions in our community and it can be something to remember our bicentenary by in the years to come.

another point to mention is shops will earn more money, for example, the new restuarant, which will be built within the amphitheatre.

And not to forget public transport which will create more money for the government and will be more easier for the disabled to travel if they wish to see it.

And last but not least it is not only for the grown ups but it also suitable for children, for example, there will be entertainment such as concerts, plays and shows. In my opinion from a child's point of view I think it's going to be fun and it's about time the council did something like this.

I hope that I've convinced you that we should have an amphitheatre at Wiley Park.

Expositions focus on generic human and non-human participants :

Should an Amphitheatre be built in Wiley Park ?

I strongly believe that the Amphitheatre in Wiley Park should be built for these following reasons such as : It attracts more people to the area. Shops and public transport will earn a larger profit. People will become more interested in Wiley Park and it is suitable for all ages.

My first reason is that it will bring more people to your area because there are not many main attractions in our community and it can be something to remember our bicentenary by in the years to come.

Another point to mention is shops will earn more money for example, the new restaurant, which will be built within the amphitheatre. And not to forget public transport which will create more money for the government and will be more easier for the disabled to travel if they wish to see it.

And last but not least it is not only for the grown ups but it also suitable for children. For example, there will be entertainment such as concerts, plays and shows. In my opinion from a child's point of view I think it's going to be fun and it's about time the council did something like this.

I hope that I've convinced you that we should have an amphitheatre at Wiley Park.

Expositions use material, relational and mental processes :

Should an Amphitheatre be built in Wiley Park ?

I **strongly believe** that the Amphitheatre in Wiley Park **should be built** for these following reasons such as : It **attracts** more people to the area, shops and public transport **will earn** a larger profit, people **will become** more **interested** in Wiley Park and it **is suitable** for all ages.

My first reason **is** that it **will bring** more people to your area because there **are not** many main attractions in our community and it **can be something to remember** our bicentenary by in the years to come.

another point to mention **is** shops **will earn** more money, for example, the new restaurant, which **will be built** within the amphitheatre. And **not to forget** public transport which **will create** more money for the government and **will be more easier** for the disabled **to travel** if they **wish to see** it.

And last but not least it **is not** only for the grown ups but it also suitable for children, for example, there **will be** entertainment such as concerts, plays and shows. In my opinion from a child's point of view I **think it's going to be fun** and **it's about time** the council did something like this.

I **hope** that **I've convinced** you that we **should have** an amphitheatre at Wiley Park.

8. Check the students' understanding about the generic structure and the language features of the exposition text by having them complete the missing words in the text on the overhead transparency as follows :

Should an Amphitheatre be built in Wiley Park ?

I strongly believe that the Amphitheatre in Wiley Park should be for these following reasons such as : It..... more people to the area, shops and public.....will earn a larger profit, ... will become more interested in Wiley Park and it is suitable for all ages.

My first reason is that it.....bring more people to your area there are not many main attractions....our community and it can be something to.....our bicentenary by in the years to come.

another point to mention is.....will earn more money, for example, the new restuarant, which.....be built within the amphitheatre. And not to.....public transport which will create more.....for the government and.....be more easier for the disabled to travel if they wish to see..... .

And last but not least it is not.....for the grown ups but it..... suitable for children, for example, there will....entertainment such as concerts, plays and shows. In my..... from a child's point of view I think it's going to....fun and it's about..... the council did something..... this.

I hope that I've convinced you that we.....have an amphitheatre at Wiley Park.

9. The teacher and the class work together to produce a new exposition text. The first task is to choose the topic for writing.

10. Divide the class into 6 groups of 5. Let them work in groups to prepare for writing that can vary according to the topic. For example, they can get information or knowledge from observation, notemaking, reading, discussing, or common sense issues suggested by members of each group. Then there will be a member who has to scribe and write down the points.

11. The teacher walks around the room to observe how all groups are working and encourage them by some suggestions.

12. Bring the class together again to pool information on a blackboard. The information should be reasonable so that it can convince or persuade the readers to follow the arguments in the text. Then choose one group to present their points and write the points on the board. After that, the teacher invites the others to add points that the former groups did not write on the board.

13. The teacher links all their points that are related with numbers or arrows and transforms the information in some way appropriately for the meaning of the exposition genre.

14. The teacher asks the class some questions and makes comments that point to the stages of the genre.

15. The teacher scribes the text on an overhead transparency so that the students can concentrate on the meaning they are formulating.

16. Check the text and correct it if there are any mistakes and then let the class copy the complete text.

17. Choose a new topic for individual writing and research the topic as preparation for writing.

18. Each student writes a draft. Then see if any consults the teacher about the draft, and finally, rewrite it to be a complete text.

Teaching aids :

pictures, overhead transparencies,

Evaluation :

1. Observe the students' attention while participating in the class activities.

2. Assess the students' progress in learning the exposition genre by asking questions focus on each stage of the genre.

3. Assess the students' writing ability by checking their tasks, both joint construction and independent construction.

Lesson Plan for Control Group

Period 13-16

General Objectives :

1. The students are able to comprehend the exposition text presented by the teacher.
2. The students are able to write their own exposition essay in order to demonstrate opinions.

Terminal Objectives :

1. The students are able to discuss and answer questions about the text correctly.
2. The students are able to use vocabulary and grammatical structures in the text correctly.
3. The students are able to write an essay individually on a topic which they choose from the ones given by the teacher.

Content :

The exposition text on the topic " Should an Amphitheatre be built in Wiley Park? "

Vocabulary

attracts / attraction	public transport	community
bicentenary	create	government
disabled	grown ups	entertainment
opinion	point of view	council

Grammar :

The Future Simple Tense - Subject + will + V_1 (Active Voice)

- Subject + will be + V_3 (Passive Voice)

not only but also

to be going to + V_1

Teaching Activities :

1. The teacher conducts the students to concentrate the lesson in various ways such as displaying pictures or real things, asking some questions about what they are going to study, and making situations.

2. The teacher tells the students the objectives of learning.

3. The teacher revises the vocabulary and grammatical structures that the students have studied in the last periods.

4. The teacher presents the exposition text including activities like these :

- The students read the text aloud altogether.
- The teacher uses pictures to describe the text.
- The teacher explains new vocabulary and structures by using word cards, charts or diagrams.
- The students write down their notes.

5. The teacher explains strategies of writing a text such as the way to choose a topic, demonstrate main ideas and supporting details, and use the information to organize a text.

6. The students write their own exposition text as in the following example.

7. The teacher proofs the students' work, corrects their mistakes and advises them to rewrite it.

8. The teacher assesses the students' progress of writing ability by checking their work.

9. The teacher offers other topics for another new text. Let the students choose a topic they are interested to produce an exposition text.

Teaching aids :

pictures, word cards, charts

Evaluation :

1. Observe the students' attention while participating in the class activities.
2. Assess the students' writing ability by checking their tasks.

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วย
วิธีการเขียนตามข้อเท็จจริงโดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษา
แบบบรรทัดฐานกับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
จินตนา นักรุญ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
กันยายน 2536

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติกับวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู โดยทำการทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 90 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 45 คน และกลุ่มควบคุม 45 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยวิธีการเขียนตามข้อเท็จจริง โดยอาศัยแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบธรรมชาติกับกลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนเขียนตามคู่มือครู ใช้เวลาในการทดลองสอนกลุ่มละ 16 คาบ คาบละ 45 นาที เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองสอนทั้งสองกลุ่มเป็นเนื้อหาเดียวกัน

ในการดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยได้ทดสอบนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษชุดเดียวกัน จากนั้นนำคะแนนที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t - test แบบ Difference Score และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่มก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t - test แบบ Dependent

ผลการทดลองปรากฏว่า

1. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
4. แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลองและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA II STUDENTS' WRITING ABILITY
AND MOTIVATION IN LEARNING ENGLISH THROUGH THE FACTUAL
WRITING BASED ON GENRE - BASED APPROACH AND
THE METHOD IN THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

JINTANA NUGBOON

Presented in partial fulfilment of the requirements for
the Master of Education degree in Secondary Education
at Srinakharinwirot University

September 1993

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa II students' writing ability and motivation in learning English through the Factual Writing based on Genre - Based Approach and through the method in the teacher's manual.

The sample used in the study was 90 Mathayom Suksa II students learning English Core Course 3 (E 013) at The Secondary Demonstration School of Srinakharinwirot University, Prasanmitr, Bangkok, in Academic Year 1993. The sample was simply randomized and divided into the experimental and control groups with forty - five students in each. The randomized control group pretest- posttest design was used in the experiment. The experimental group was taught through the Factual writing based on Genre - Based Approach and the Method in the Teacher's Manual; whereas the control group was taught through the method in the Teacher Manual. Each group was taught with the same content for sixteen 45 minutes' periods.

The instruments were an English writing ability test and a motive test administered by the researcher. Statistical techniques used in this study were the t - test Difference Score for between groups comparison and the t - test Dependent for within group comparison.

The findings of the study indicated that:

1. The English writing ability between the experimental and control groups was significantly different at the .01 level.
2. The motivation in learning English between the experimental and control groups was significantly different at the .01 level.
3. The English writing ability of the experimental and control groups, between the pretest and the posttest, was significantly different at the .01 level.

4. The motivation in learning English of the experimental and control groups, between the pretest and the posttest, was significantly different at the .01 level.